CĂRȚI ROMANTICE

Un pariu pe soartă

NORA ROBERTS

Serena decide să-și îndeplinească dorința să fie liberă, să călătorească și să guste o vreme aventurile vieții angajându-se ca dealer în cazinoul unui vas de croazieră. Acolo nimeni nu îi cunoaște familia bogată, educația aleasă și mai ales pe Daniel MacGregor, magnatul financiar care îi este tată.

Însă jocurile au fost deja făcute, căci MacGregor, care își dorește stabilitate și o căsnicie pentru fiica lui, nu îi lasă nici o șansă când îl trimite după ea pe Justin Blade – parțial indian comanș și jucător desăvârșit – într-o croazieră pe Marea Caraibilor. MacGregor își pune mari speranțe în legătură cu urmările întâlnirii dintre cei doi, dar firile lor pasionale și independente fac lucrurile mult mai complicate decât era de așteptat.

Însă, în acest pariu pe soartă, fie că vor câștiga, fie că vor pierde, Serena și Justin sunt meniți să fie împreună, dovedind fără doar și poate că, în cazul lor, norocul la cărți nu înseamnă ghinion în dragoste.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0569-6
9 786063 305696
Lira®

Playing the Odds
Nora Roberts
Copyright © 1985 Nora Roberts

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Un pariu pe soartă
Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Un pariu pe soartă / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0569-6

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Un pariu pe soartă

Seria Familia MacGregor

Traducere din limba engleză
Raluca Moț/Graal Soft

Lira®

capitolul 1

O mare agitație, un și mai mare zgomot și un strop de panică dădeau întotdeauna savoare sosirii pasagerilor pentru îmbarcare. Unii erau deja obosiți de drum după zborul până la Miami, alții erau mânați de adrenalina nerăbdării. Imensul vas alb, *Celebration*, aștepta în port – biletul lor către distracție, relaxare, idile. După ce treceau pasarela, din contabili, secretare sau profesori se transformau în pasageri cocoloșiți, hrăniți, răsfățați și distrați pentru următoarele zece zile. Broșurile garantau acest lucru.

De la balustrada punții de observație, Serena privea fluxul de oameni. De la acea distanță se putea bucura de culoare și de zgomot, lucruri care nu-și pierduseră niciodată farmecul pentru ea, fără să se lase prinsă în îmbulzeala inevitabilă a o mie cinci sute de oameni care încercau să ajungă în același timp în același loc. Bucătarii, barmanii, stewarzii începuseră deja urgia muncii care avea să continue, aproape fără întrerupere, de-a lungul următoarelor zece zile. Dar ea avea timp. Se bucura de moment.

Acelea erau momentele ei de relaxare – înainte ca vasul să plece din port. Își amintea prima experiență pe un vas de croazieră. Avea opt ani, cea mai mică dintre copiii magicianului finanțelor Daniel MacGregor și ai doctoriței Anna Whitefield MacGregor. Avuseseră cabine de clasa întâi, unde stewarzii îi serviseră chifle fierbinți și suc la pat. Serena se bucurase de toate la fel cum se bucura de cabina minusculă pe care o avea acum în aripa personalului. Ambele erau o aventură.

Serena își mai amintea și ziua în care le mărturisise părinților despre planul ei de a candida pentru o slujbă pe vasul *Celebration*. Tatăl ei se plânsese că își arunca educația pe apa sâmbetei. Cu cât se plângea mai mult, cu atât accentul lui scoțian devenea mai pronunțat. O femeie care absolvise Universitatea Smith la frageda vârstă de douăzeci de ani, care apoi își continuase studiile obținând diplome în limba engleză, istorie și sociologie, nu era făcută să spele podele. Iar în timp ce Serena își asigura tatăl că nu asta era intenția ei, mama ei râsese și îi spusese lui Daniel să lase copilul în pace. Întrucât la cei un metru nouăzeci înălțime și o sută de kilograme ale sale, Daniel MacGregor era neputincios în fața femeilor sale, după cum le numea el, se supusese.

Serena primise slujba și scăpase de șirul nesfârșit de ani de studiu. Lăsase apartamentul cu trei camere din conacul familiei situat în Hyannis Port pentru o debara de serviciu cu un pat îngust într-un hotel plutitor. Nici unuia dintre colegii ei de muncă nu îi păsa care era coeficientul ei de inteligență sau câte diplome avea. Nu știau că tatăl ei ar fi putut cumpăra vasul cu totul, dacă ar fi vrut, sau că mama sa era o autoritate în domeniul chirurgiei toracice. Nu știau că fratele ei mai mare era senator, iar cel mijlociu, procuror. Când se uitau la ea o vedeau pe Serena. Asta era tot ce își dorea.

Ridică fruntea și lăsă vântul să i se joace prin păr. Dansa odată cu briza, o masă blondă, cu o nuanță aurie bogată pe care o regăseai în tablourile vechi. Avea pomeți înalți și oblici și un maxilar ascuțit și ferm. Pielea refuza să se bronzeze, rămânând de culoarea delicată a piersicii, în contrast cu albastrul violet al ochilor. Tatăl ei spunea că bat spre mov; alți câțiva romantici susținuseră că erau violeți. Încăpățânată, Serena spunea că sunt albaștri și încheia discuția. Bărbații erau atrași de ei datorită unicității lor, iar de ea, datorită sexualității

elegante pe care o emana fără să vrea. Dar ea nu prea era interesată.

La nivel intelectual, Serena considera că bărbații seduși de culoarea irisului erau naivi. La urma urmei, era o chestiune de genetică și nu avea nimic de-a face cu persoana ei. Ascultase laudele aduse ochilor ei vreme de douăzeci și șase de ani cu un fel de mirare detașată. În biblioteca tatălui său se afla o miniatură a străbunicii ei, o altă Serena. Dacă întreba cineva, ar fi știut să explice procesul genetic din care a rezultat asemănarea, până la structura osoasă și culoarea ochilor – și faimosul temperament. Dar bărbații pe care îi cunoștea nu erau, în general, interesați de explicații științifice, iar Serena nu era, în general, interesată de ei.

Sub ea, mulțimea care traversa pasarela începea să se rărească. În scurt timp, orchestra calipso avea să cânte pe puntea Lido pentru a distra pasagerii, în timp ce vasul se pregătea să ridice ancora. Serena era bucuroasă să rămână pe punte, ascultând muzica metalică ritmată și râsetele. Vor avea parte de un bufet încărcat cu mai multă mâncare decât ar fi putut mânca cei peste o mie de oameni, băuturi exotice și agitație. În curând, balustradele aveau să fie asaltate de cei care doreau să privească pentru o ultimă oară țărmul, înainte ca totul în jur să se transforme în întindere de ape.

Privi cu nostalgie ultimii pasageri urcând la bord. Era ultima croazieră a sezonului. După întoarcerea la Miami, *Celebration* avea să rămână la docuri vreme de două luni. Când va ieși din nou în larg, Serena nu va mai fi la bord. Se hotărâse deja că era timpul să meargă mai departe. Când acceptase slujba pe vas, căutase un singur lucru – eliberarea de anii de studii, de așteptările familiei, de propria neliniște. Știa că realizase ceva în anul petrecut pe cont propriu. Serena găsise independența pe care și-o dorise întotdeauna și scăpase de nișa

spre care atât de multe dintre colegele ei se îndreptau hotărâte: o căsnicie bună.

Şi totuşi, deşi găsise libertatea şi independenţa, nu găsise cel mai important ingredient: scopul. Ce voia Serena MacGregor să facă tot restul vieţii? Nu îşi dorea cariera politică pe care o aleseseră ambii săi fraţi. Nu voia să predea sau să conferenţieze. Voia zbucium şi provocări şi nu mai voia să le caute într-o sală de curs. Toate acestea erau răspunsuri negative, dar ştia că orice avea să îi umple restul vieţii nu se afla plutind în derivă prin Bahamas.

„E timpul să cobori din barcă, Rena", îşi zise ea cu un zâmbet subit. „Următoarea aventură e întotdeauna chiar după colţ." Faptul că nu ştia ce anume era făcea căutarea şi mai incitantă.

Primul şuier lung şi puternic al sirenei era semnalul pentru ea. Îndepărtându-se de balustradă, Serena se duse în cabina ei să se schimbe.

Treizeci de minute mai târziu intră în cazinoul vasului îmbrăcată în smochingul ajustat care era uniforma ei. Îşi prinsese părul la spate într-un coc lejer la ceafă ca să nu îi mai cadă pe faţă. Mâinile ei aveau să fie în curând prea ocupate ca să mai aibă grijă de el.

Candelabrele erau aprinse, răspândind lumină pe covorul cu roşu şi auriu în stil art deco. Ferestrele lungi şi curbate dădeau spre puntea acoperită Promenada, apoi asupra unei fâşii verzi-albăstrui de mare. Restul pereţilor erau ocupaţi cu aparate de jocuri de noroc, la fel de tăcute precum soldaţii în aşteptarea unui atac. Jucându-se cu papionul pe care nu reuşea niciodată să şi-l potrivească, Serena traversă către supraveghetorul ei. Ca orice marinar, nici nu simţea că vasul se leagăna sub ea.

– Serena MacGregor, prezentă la datorie, domnule, spuse ea hotărât.

Întorcându-se cu un clipboard în mână, el o privi din cap până-n picioare. Constituţia de boxer de categorie

ușoară a lui Dale Zimmerman ajungea doar până la aproape un metru optzeci. Avea o față netedă și chipeșă pe care o bronza sârguincios, câștigând riduri în jurul ochilor de un albastru-deschis, și păr decolorat de soare care se cârlionța tumultuos. Își promova asiduu reputația de amant minunat. După ce o inspectă scurt pe Serena, pe față îi apăru un rânjet.

– Rena, nu reușești niciodată să nimerești chestia asta? Dale își puse clipboard-ul la subsuoară și îi îndreptă papionul.

– Îmi place să-ți dau de lucru.

– Știi, iubito, dacă te gândești serios să renunți după tura asta, este ultima ta șansă de a ajunge în paradis.

Aranjându-i papionul, își înălță privirea și o fixă rânjind.

Serena ridică o sprânceană. Ceea ce începuse cu un an în urmă ca o vânătoare înflăcărată din partea lui Dale se diluase într-o glumă bună despre refuzul Serenei de a se culca cu el. Deveniseră prieteni, mai degrabă spre surprinderea lui decât a ei.

– Voi urî faptul că îmi va lipsi, îi spuse Serena oftând. Micuța roșcată din Dakota de Sud a plecat acasă fericită? îl întrebă ea, zâmbind inocent.

Dale își miji ochii.

– Ți-a mai spus vreodată cineva că vezi prea multe?

– Tot timpul. Care e masa mea?

– Ești la masa doi.

Dale scoase o țigară și o aprinse după ce plecă Serena. Dacă i-ar fi spus cineva cu un an în urmă că o femeie cu clasă precum Serena MacGregor avea nu doar să îl țină la distanță, ci și să îl facă să se simtă ca un frate, i-ar fi recomandat un psihiatru bun. Se întoarse la clipboard-ul lui, ridicând din umeri. Îi va părea rău să o piardă, își spuse Dale, și nu doar din cauza sentimentelor personale. Serena era cel mai bun dealer de blackjack pe care îl avea.

În cazinou erau răspândite opt mese de blackjack. Serena şi ceilalţi şapte dealeri aveau să se rotească de la una la alta tot restul după-amiezii şi serii, cu o singură pauză scurtă pentru cină. Dacă erau puţini jucători, cazinoul avea să rămână deschis până la ora două. Dacă erau jucători mulţi, câteva mese puteau rămâne deschise până la trei. Prima regulă era aceea de a le oferi pasagerilor ceea ce îşi doreau.

Ceilalţi bărbaţi şi femei în smochinguri se duseră la mesele lor. Lângă Serena, la masa doi, stătea tânărul italian care tocmai fusese promovat crupier. Serena îi zâmbi, amintindu-şi că Dale o rugase să îl supravegheze.

– Distracţie plăcută, Tony, spuse ea privind mulţimea care aştepta deja în faţa uşilor de sticlă. Va fi o noapte lungă. „Toată lumea pe poziţii", adăugă ea în gând când Dale făcu semn să se deschidă uşile.

Pasagerii dădură buzna înăuntru. Şi nu cu ţârâita – arareori erau puţini în prima zi a croazierei. Mulţimea se va risipi în timpul cinei, apoi reveneau până după miezul nopţii. Erau îmbrăcaţi lejer – pantaloni scurţi, blugi, desculţi – uniforma pentru jocurile de noroc de după-amiază. Odată cu deschiderea uşilor, Serena auzi efectele sonore muzicale ale aparatelor de joc alimentate deja pe puntea Promenade. În câteva minute sunetul fu înăbuşit de clămpănitul regulat al aparatelor.

Serena reuşea să distingă jucătorii de „amatori" şi amatorii de „privitori". În toate seriile de pasageri erau întotdeauna din fiecare grup printre ei. Vor exista şi câţiva care nu mai puseseră niciodată piciorul într-un cazinou. Aceştia aveau să se plimbe pur şi simplu pe acolo, atraşi de zgomot şi de echipamentul colorat, înainte de a-şi transforma bancnotele în monede pentru aparate.

Unii veneau pentru distracţie, fără să le pese neapărat dacă pierdeau sau câştigau. Aceştia erau amatorii;

ei veneau pentru joc. De obicei, privitorilor le lua puțin timp să se transforme în amatori. Strigau atunci când câștigau și se văitau când pierdeau, la fel cum reacționau și dependenții de aparate.

Dar întotdeauna existau și jucători. Aceștia bântuiau cazinoul pe durata croazierei, transformând jocul de-a victoria și înfrângerea într-o artă - sau o obsesie. Aceștia nu aveau trăsături specifice și nici un mod aparte de a se îmbrăca. Aura mistică a jucătorului de noroc de vapor putea fi zărită într-o bunicuță drăguță din Peoria, la fel de bine cum putea fi zărită la un director de pe Madison Avenue. Pe măsură ce mesele începeau să se umple, Serena îi categorisea. Le zâmbi celor cinci care aleseră masa ei, apoi rupse sigiliul de la patru pachete de cărți.

- Bine ați venit la bord, spuse ea și începu să amestece cărțile.

După numai o oră, se simțea în aer mirosul jocurilor de noroc. Acesta impregna fumul și mirosul ușor de transpirație care plutea în cazinou. Era un miros impetuos, tentant. Serena se întrebase întotdeauna dacă nu asta îi atrăgea pe oameni, mai mult decât luminile și postavul verde. Mirosul și zgomotul monedelor zăngănind în bolurile aparatelor de noroc. Serena nu juca niciodată la ele, poate pentru că recunoștea jucătorul din ea. Decisese cu mult timp în urmă să nu riște nimic decât dacă sorții erau de partea ei.

În prima sa tură schimbă masa la fiecare jumătate de oră, făcând încet înconjurul încăperii. După pauza de cină începu din nou. Cazinoul deveni și mai aglomerat după apusul soarelui. Mesele erau pline, iar roata ruletei se învârtea fără încetare. Oamenii erau îmbrăcați mai elegant, ca și cum se impunea o anumită strălucire pentru a juca jocuri de noroc seara.

Întrucât cărțile și oamenii se schimbau mereu, Serena nu se plictisea niciodată. Alesese slujba ca să întâlnească

oameni - nu oamenii croiți din aceeași stofă pe care îi întâlnise în facultate, ci oameni diverși. În privința asta, își atinsese scopul. În acel moment avea la masă un texan, doi newyorkezi, un coreean și un georgian, identificându-i pe toți după accent. Pentru ea, acest lucru făcea parte din joc în aceeași măsură precum cărțile pe care le înșira pe postavul verde. Și nu se sătura niciodată.

Serena împărți cea de-a doua carte, se uită la cartea de pe masă și se mulțumi cu optsprezece puncte. Primul newyorkez ceru încă o carte, își numără totalul și mormăi dezgustat. Clătină din cap, semn că nu mai dorea altă carte. Coreeanul avu o mână falită, cu douăzeci și două de puncte, astfel că se ridică de la masă bombănind. Cea de-a doua newyorkeză, o blondă zveltă într-o rochie de seară neagră, rămase în joc cu un nouă și o damă.

- Iau o carte, zise tărăgănat georgianul. Numără optsprezece puncte, o privi gânditor pe Serena și rămase în joc.

Texanul nu se grăbea. Avea paisprezece puncte și nu-i plăcea optul afișat de Serena. Luând în considerare posibilitățile, își mângâie bărbia, sorbi din whisky, apoi îi făcu semn Serenei să îi mai dea o carte. Îi dădu una cam mare, un nouă.

- Păpușă, spuse el sprijinit de masă, ești pur și simplu prea drăguță să iei astfel banii unii bărbat.

- Îmi pare rău. Zâmbind, întoarse cartea din fața ei. Optsprezece, anunță ea înainte să împartă potul.

Serena văzu bancnota de o sută de dolari pe masă înainte să realizeze că cineva ocupase scaunul lăsat liber de coreean. Ridică privirea și întâlni doi ochi verzi - netulburați, inexpresivi, direcți. Se uită fix, prinsă în acea clipă a contactului vizual fără să mai vadă nimic altceva. Un verde rece, cu margini chihlimbarii în jurul irisului. Un fior de gheață îi alunecă pe șira spinării. Forțându-se să clipească, Serena îl privi pe bărbat.

Avea fața uscățivă a unui aristocrat, dar nu era un prinț. Serena simți asta numaidecât. Poate era gura prelungă, lipsită de zâmbet sau curbura aspră a sprâncenelor negre. Sau poate era doar semnalul de alarmă interior care se declanșă în creierul ei. Era un conducător, da, dar nu era de familie regală. Era genul de bărbat care plănuia lovituri necruțătoare și reușea. Părul i se revărsa peste urechi, bogat și negru, până la gulerul cămășii albe de mătase. Pielea întinsă peste oasele alungite ale feței era la fel de bronzată ca a lui Dale, dar Serena nu credea că muncea pentru culoare asemenea supraveghetorului ei. Acest bărbat înfrunta vremea fără a se gândi la modă.

Bărbatul nu stătea într-o rână ca texanul, nici nu lenevea ca georgianul, ci mai degrabă ședea asemenea unei pisici elegante și răbdătoare, întotdeauna pregătite să sară. Abia când una dintre sprâncene se ridică întrebător, își dădu Serena seama că se holba la el.

– Se schimbă o sută, spuse ea repede, enervată pe sine însăși. Cu mișcări abile împinse bancnota în fanta din masă, apoi numără jetoanele. După ce se plasară pariurile, împărți cărțile.

Bărbatul newyorkez privi decarul expus de Serena și ceru carte la 14 puncte. Pierdu. Jucătorul cel nou rămase la 15 puncte cu un gest al mâinii. Newyorkeza și georgianul pierdură și ei înainte ca texanul să rămână la cele 19 puncte primite. Serena întoarse un trei alături de decar, mai trase încă un decar și pierdu cu 23 de puncte. Omul cu chip periculos scoase un trabuc subțire și continuă să joace în tăcere. Serena știa deja că era un jucător.

Numele lui era Justin Blade. Strămoșii lui călăriseră cai rapizi și vânaseră cu arcuri și săgeți. Serena avusese dreptate în legătură cu clasa aristocrată, deși descendența lui nu era deloc regală. O parte din moștenirea lui provenea de la simpli emigranți francezi

şi un strop de la mineri galezi. Restul făceau parte din tribul comanş.

Nu cunoscuse rezervaţiile şi, deşi avusese parte de sărăcie în tinereţe, era destul de obişnuit cu atingerea mătăsii pe piele. Suficient de obişnuit încât, asemenea celor foarte bogaţi, arareori era conştient de asta. Prima miză o câştigase în camera din spate a unui salon de biliard la vârsta de cincisprezece ani. În cei douăzeci de ani care urmaseră, jucase jocuri mai elegante. Era, aşa cum simţise Serena, un jucător. Şi deja calcula sorţii.

Justin intrase în cazinou cu gândul să petreacă vreo câteva ore într-un joc uşor. Atunci când îţi permiteai să pierzi, te puteai relaxa cu mize mici. Apoi o zărise pe ea. Privirea lui alunecase peste alte femei în ţinute elegante, peste strălucirea aurului şi a bijuteriilor şi se oprise asupra blondei în smoching bărbătesc. Avea un gât delicat, accentuat de coafură şi de jaboul cămăşii, şi o postură care ducea cu gândul la reproducere. Dar, mai mult decât atât, ceea ce simţise el în vintre fusese o sexualitate fătişă care nu necesita mişcare sau cuvinte din partea ei. Era genul de femeie pentru care implora un bărbat.

Justin îi urmări mâinile în timp ce împărţea cărţile. Erau splendide - subţiri, cu degete lungi, vene albăstrii delicate la suprafaţa pielii lăptoase. Unghiile erau ovale şi perfecte, strălucind de la lacul de unghii incolor. Erau nişte mâini potrivite pentru ceşcuţe delicate şi produse de patiserie franţuzeşti. Genul de mâini pe care un bărbat ardea să le simtă pe piele.

Ridicându-şi ochii de la ele, Justin o privi direct în ochi. Serena îl privi la rândul ei cu o uşoară încruntare. Oare de ce acest bărbat brunet şi tăcut, se întreba ea, îi cauza atât disconfort, cât şi curiozitate? Nu spusese nici un cuvânt de când se aşezase - nici ei, nici altcuiva de la masă. Deşi câştiga cu o consecvenţă profesională, nu părea să îi provoace vreun fel de plăcere. Nu părea nici

măcar să dea atenție jocului, remarcă ea. Nu făcea decât să o privească țintă, cu o expresie calmă și vigilentă.

– Cincisprezece, rosti Serena netulburată, indicând cărțile din fața lui.

Justin făcu semn din cap că dorește încă o carte și primi șasele fără nici cea mai mică schimbare de expresie.

– Să fiu al naibii dacă n-ai noroc, fiule, spuse jovial texanul. Aruncând o privire grămezii sale mici de jetoane, făcu o grimasă rapidă. Mă bucur că are cineva.

Icni când Serena îi dădu cartea care îl scoase din joc cu 22 de puncte.

Afișând 20 de puncte pentru bancă, adună jetoanele, apoi îi împinse lui Justin două vouchere a câte 25 de dolari. Degetele lui le acoperiră pe ale ei. Atingerea fu ușoară, dar suficient de puternică pentru ca ea să îl privească în ochi. Scrutând-o stăruitor, nu făcu nici un gest să își îndepărteze mâna de pe a ei. Nici o presiune, nici o strângere insinuantă, dar Serena simți străfulgerarea reacției ei ca și cum trupurile, nu degetele lor, s-ar fi atins. Adunându-și toată stăpânirea de sine, își retrase lent mâna.

– Dealer nou, spuse ea calm, observând cu ușurare că tura ei la acea masă luase sfârșit. Vă doresc o seară minunată.

Se îndreptă spre masa următoare, jurându-și să nu se uite înapoi. Bineînțeles că o făcu și că îi întâlni privirea.

Înfuriată, își permise să scuture ușor din cap. Expresia ei deveni provocatoare. Pentru prima dată în acea seară văzu gura alungită curbându-se într-un zâmbet ușor, care abia mișcă unghiurile și suprafețele chipului lui. Justin înclină capul, ca și cum ar fi acceptat provocarea. Serena îi întoarse spatele.

– Bună seara, spuse ea cu voce senină noului grup de jucători.

*

Luna era încă sus pe cer, aruncând o brazdă de lumină peste apa întunecată. De la balustradă, Serena vedea crestele albe ale valurilor iscate de vasul care înainta cu viteză pe mare. Era trecut de ora două a dimineții, și puntea era pustie. Îi plăcea acel moment, când pasagerii dormeau, înainte ca echipajul să înceapă tura de dimineață. Era singură cu marea și cu vântul și se putea imagina în orice epocă își dorea.

Respiră adânc, inspirând parfumul sării și al nopții. Ajungeau la Nassau imediat după ivirea zorilor, iar cât timp se aflau în port cazinoul era închis. Avea întreaga dimineață liberă să facă orice dorea. Prefera noaptea.

Se întoarse din nou cu gândul la ce se întâmplase în tura din acea noapte, la jucătorul taciturn care stătuse la masa ei, câștigând și privind. Își spuse că era un bărbat de care femeile se simțeau atrase, dar nu era surprinsă că fusese singur. Un bărbat solitar, medită Serena, și neobișnuit de captivant. Atrăgător, recunoscu ea, aplecându-se și mai mult în afară pentru a lăsa vântul să îi biciuiască fața. Riscurile se puteau calcula, procentajele puteau fi măsurate, și totuși... Și totuși, Serena nu credea că bărbatul urma calea simplă a teoriei.

– Îți prieste noaptea.

Mâinile Serenei apucară strâns balustrada. Deși nu îl auzise vorbind până atunci, deși nici măcar nu îl auzise apropiindu-se, știa cine se afla în spatele ei. Făcu eforturi mari să nu scoată un strigăt și să nu se răsucească brusc. Cu inima bătându-i cu putere în piept, se întoarse să îl privească apărând din întuneric. Dorind ca vocea să nu îi tremure, așteptă un moment, în vreme ce el se opri lângă ea în dreptul balustradei.

– A continuat norocul? întrebă ea.

Justin nu își luă privirea de la chipul ei.

– Așa se pare.

Ea încercă, și nu reuși, să îi identifice originile după accent. Avea o voce gravă și calmă, fără inflexiuni.

– Ești foarte bun, spuse ea. Nu întâlnim des profesioniști în cazinou.

În ochii lui apăru o scânteie efemeră de umor înainte de a scoate un trabuc subțire și de a-l aprinde. În aer se simți mirosul înțepător al fumului, care se risipi apoi în vânt. Serena își relaxă degetele pe balustradă, unul câte unul.

– Îți place călătoria?

– Mai mult decât mă așteptam. Trase lung și gânditor din trabuc. Dar ție?

Serena zâmbi.

– Eu sunt la serviciu.

Justin se sprijini cu spatele de balustradă, punându-și mâinile lângă ale ei.

– Nu este tocmai un răspuns, Serena, remarcă el.

Întrucât avea ecusonul la rever, ridică doar o sprânceană când îl auzi rostindu-i numele.

– Îmi place, domnule...

– Blade, spuse el încet, plimbând un deget de-a lungul maxilarului ei. Justin Blade. Ține-l minte.

Serena refuză să se retragă, deși fu surprinsă de răspunsul trupului ei sub atingerea lui. În schimb, îl privi stăruitor.

– Am memorie bună.

El încuviință din cap, zâmbind ușor.

– Da, de aceea ești un dealer bun. De cât timp faci asta?

– Un an.

Deși el își retrase degetul, sângele ei încă fierbea.

Surprins, Justin trase un ultim fum din trabuc, apoi îl strivi sub talpă.

– Aș fi crezut că de mai mult timp, judecând după felul în care mânuiești cărțile. Luându-i mâna de pe balustradă, el o studie, apoi o întoarse și se uită la palmă. „Fine", își zise el, „și sigure. O combinație foarte interesantă". Ce-ai făcut înainte de asta?

Cu toate că raţiunea îi spunea că ar fi înţelept să se retragă, Serena îşi lăsă mâna în mâna lui. Simţise forţă şi abilitate în atingere, deşi nu era sigură de caracterul lor.

– Am studiat.

– Ce?

– Orice m-a interesat. Tu cu ce te ocupi?

– Cu orice mă interesează.

Ea râse, un sunet jos, erotic, care susură pe pielea lui.

– Cumva cred că spui asta în sens literal, domnule Blade. Dădu să-şi retragă mâna, dar degetele lui i-o reţinură.

– Aşa este, murmură el. Spune-mi Justin, Serena. Ochii lui scrutară puntea părăsită, apoi marea întunecată şi nesfârşită. Nu e un loc potrivit pentru formalităţi.

Bunul-simţ îi spunea să fie atentă, instinctul o îndemna să provoace.

– Există reguli pentru personal în privinţa interacţiunii cu pasagerii, domnule Blade, spuse ea calm. Am nevoie de mână.

Când el zâmbi, lumina lunii străluci în ochii lui de felină.

– La fel şi eu.

Ridicându-i mâna, îşi apăsă buzele în mijlocul palmei ei. Serena simţi efectul sărutului în fiecare por.

– Eu iau ceea ce am nevoie, murmură el pe pielea ei.

Respiraţia Serenei se acceleră fără ca ea să-şi dea seama. Pe puntea pustie şi întunecată, el era doar o umbră cu o voce care ar fi putut fi filtrată prin miere şi cu ochi periculoşi. Simţindu-şi trupul tânjind după el, Serena se stăpâni cu o răbufnire subită de temperament.

– Nu de data asta. Mă duc înăuntru, e târziu.

Păstrându-i mâna ferm în a lui, Justin se întinse să îi scoată agrafele din păr. Când părul se revărsă peste

umerii ei, le aruncă în mare. Uimită de îndrăzneala lui, Serena îl privi mânioasă.

- Târziu, conveni el, trecându-şi degetele prin coama deasă şi blondă, din creştet până la vârfuri. Dar eşti o femeie pentru ore întunecate. Asta mi-am spus în clipa în care te-am văzut.

Cu o mişcare prea rapidă şi prea lină pentru a fi măsurată, o imobiliză pe Serena între trupul lui şi balustradă. Părul ei flutura înspre mare, bătut de vânt, iar pielea-i era ca marmura de pură în lumina lunii. Justin descoperi că o dorea mai mult decât crezuse.

- Ştii ce mi-am spus eu? întrebă Serena, străduindu-se să nu-i tremure vocea. Mi-am spus că eşti grosolan şi enervant.

El râse - un sunet scurt şi amuzat.

- Se pare că am avut amândoi dreptate. Să ştii că aproape mi-am distras atenţia de la joc, întrebându-mă ce gust ai.

Serena încremeni. Singura mişcare era a şuviţelor aurii bogate care îi dansau în jurul feţei. Apoi ridică bărbia; ochii ei se întunecară provocatori.

- Păcat, spuse ea încet, strângând pumnul. Pasager sau nepasager, se hotărî ea, avea să îl lovească rapid, aşa cum o învăţaseră fraţii ei.

- Se întâmplă rareori să-mi distragă cineva sau ceva atenţia. Se aplecă mai aproape în timp ce vorbea.

Serena îşi încordă muşchii.

- Ai ochi de vrăjitoare. Sunt un bărbat superstiţios.

- Arogant, îl corectă Serena netulburată. Mă îndoiesc că eşti superstiţios. Îi văzu zâmbetul din ochi doar când faţa lui se apropie de a ei dominând-o.

- Tu nu crezi în noroc, Serena?

- Ba da.

„Şi într-o lovitură de dreapta bună", adăugă ea în gând. Îi simţi degetele alunecând pe sub părul ei răvăşit de vânt şi prinzând-o de ceafă. Gura lui coborî către a ei. Cumva, tremurul cald al respiraţiei lui făcu buzele

să se despartă și să-și piardă din șovăie. O mână încă o mai ținea pe ei și îi desena cercuri cu degetul în palmă, ca și cum ar fi dorit să-i amintească de felul în care îi simțise buzele pe piele. Luptându-se cu slăbiciunea crescândă, Serena se dădu înapoi, țintind spre stomacul lui expus și lipsit de apărare.

La mai puțin de doi centimetri de țintă, pumnul îi fu oprit într-o strângere fermă. Frustrată, se zbătu să scape, însă îi auzi din nou râsul încet.

- Ochii te dau de gol, îi spuse el, ținând-o pe loc. Va trebui să lucrezi la asta.

- Dacă nu îmi dai drumul, voi...

Amenințarea luă sfârșit atunci când buzele lui le atinseră pe ale ei. Nu era un sărut, ci o tentație. Își umezi buzele cu limba ca și cum ar fi așteptat ceva misterios de dulce și absolut interzis.

- Ce? șopti el, atingându-i din nou atât de ușor buzele încât sângele începu să îi pulseze în tâmple.

Își dorea să strivească și să devoreze aproape la fel de mult cât își dorea să savureze. Buzele ei erau umede și miroseau vag a mare și a vară. Când nu primi nici un răspuns, Justin îi trasă conturul gurii cu limba, întipărindu-și-o în memorie în timp ce absorbea aroma și aștepta.

Serena simți plăcerea profundă, fluidă insinuându-i-se în corp. Pleoapele îi erau prea grele și se închiseră; mușchii i se relaxară. Pumnul încă strâns în mâna lui se lăsă moale. Pentru prima dată de când își aducea aminte, mintea i se goli complet - o pagină goală pe care el ar fi putut scrie orice dorea. Simți durerea ușoară și atâtătoare când el îi mușcă buza inferioară plină, iar mintea îi fu cotropită din nou. Dar nu de gânduri.

Trupul lui era lipit de al ei, ferm și zvelt. Gura lui era atât de moale, mai moale decât își imagina ea că ar fi putut fi gura unui bărbat, ca o perie de mătase fină pe piele. Era un iz slab de tutun, ceva bogat și străin,

și mirosul lui neamestecat cu vreun parfum. El îi șopti numele, așa cum nu-l mai auzise rostit vreodată. Vasul se înclină, dar el se balansă odată cu acesta la fel de ușor ca ea, trăgând-o mai aproape de el. Fără intenția de se mai împotrivi, Serena își încolăci brațele în jurul gâtului său, lăsându-și capul pe spate ca o invitație.

Justin simți o dorință aproape sălbatică s-o posede și-i prinse părul în mână.

– Deschide ochii, îi ceru el.

Sub privirea lui, pleoapele grele se ridicară, dezvăluind ochii încețoșați de plăcere.

– Privește-mă când te sărut, murmură.

Apoi gura lui o strivi pe a ei, neiertătoare, pustiitoare. Își auzea propriile bătăi ale inimii întețindu-se în piept când se afundă și mai adânc. Descoperi gusturi, arome nesfârșite, în cotloanele pe care le explora, în vreme ce limba ei îi răspundea la fel de insistentă. Ochii lui erau două fante în timp ce privea plăcerea confuză mocnind de pasiune din ai ei, apoi devenind opaci. Cu un geamăt închise pleoapele, iar vederea i se încețoșă la rându-i.

Serena simți cum dorința o cuprinde de parcă ar fi avut gheare. Trebuințe, nevoi, secrete, toate erau expuse într-o explozie tumultuoasă. În timp ce el se lăcomea să i le îndeplinească, ea realiză că bărbatul acela o putea despuia până la suflet. Iar ea nu știa nimic despre el. Speriată, se zbătu să se elibereze, dar el o ținu strâns, buzele lui insistând până când termină. Partea rațională a creierului ei o făcu să înțeleagă că el avea întotdeauna să ia fără să îi pese dacă celălalt voia sau nu.

Când se eliberă, Serena își trase sufletul. Justin o privi din nou cu acea abilitate ciudată pe care o avea de a rămâne absolut nemișcat și tăcut. Nu i se putea citi nimic în ochi. Din obișnuitul instinct de apărare, Serena transformă spaima în mânie.

– Dacă o să citești cu atenție broșura, vei vedea că biletul nu include și seducerea unor membri ai echipajului.

– Anumite lucruri nu au preț, Serena.

Ceva din tonul lui o făcu să tremure. Ca și cum deja ar fi însemnat-o drept a lui, un semn pe care nu va putea să îl înlăture cu ușurință. Ea se îndepărtă în întuneric.

– Stai departe de mine, îl avertiză ea.

Justin se sprijini cu spatele de balustradă, cu privirea ațintită asupra siluetei ei.

– Nu, spuse el cu blândețe. Am împărțit deja cărțile și sorții favorizează întotdeauna banca.

– Ei bine, nu sunt interesată, șuieră ea. Așa că scoate-mă din joc. Se răsuci pe călcâie și tropăi în jos pe scările care duceau la puntea următoare.

Vârându-și mâinile în buzunare, Justin zornăi monedele și zâmbi.

– Nici gând.

capitolul 2

Serena își puse o pereche de pantaloni scurți kaki, apoi se târî pe sub pat în căutarea sandalelor. Potrivit calculelor sale, majoritatea pasagerilor care debarcau pentru restul zilei în Nassau plecaseră deja. Erau mici șanse să fie prinsă în aglomerație sau să își croiască drum printre taximetriștii și ghizii care așteptau pe chei. Întrucât avea să fie ultima ei excursie în acel loc, Serena își dorea să facă și ea pe turista și să cumpere câteva suvenire pentru familie. Blestemând sandaua care se ascunsese cumva în colțul cel mai îndepărtat, se undui mai adânc sub pat.

– Ai crede că am învățat să fiu ordonată după ce am trăit un an într-o debara, mormăi ea ieșind de sub pat.

Dacă stătea întinsă, putea atinge ambii pereți laterali ai cabinei. În cealaltă direcție mai avea vreo

cincizeci de centimetri liberi. Lângă pat, era o măsuță de toaletă minusculă cu oglindă, prinsă în podea, și o nișă care se voia a fi dulap. Își spusese întotdeauna că avea noroc că nu suferea de claustrofobie.

Stând încă pe jos, își puse sandalele în picioare, apoi începu să verifice conținutul genții de umăr pe care urma să o ia cu ea. Un portofel și ochelari de soare. Nu mai era nimic altceva de care să aibă nevoie, reflectă Serena ridicându-se cu ușurință în picioare. Preț de o clipă îi trecu prin minte să-l roage pe unul dintre ceilalți dealeri să îi țină companie, apoi respinse ideea. Nu era în cea mai bună dispoziție, și cineva care lucrase cu ea îndeaproape ar fi observat asta numaidecât și ar fi descoperit motivul.

Ultimul lucru despre care Serena voia să discute era Justin Blade. De fapt, își spuse ea repede, punându-și pe cap șapca de tenis kaki, ultimul lucru la care dorea până și să se gândească era Justin Blade, cu ochii lui verzi reci, gura alungită lipsită de zâmbet și fizicul nemilos de atrăgător.

Dându-și seama că se gândea la el, Serena ieși din cabină într-o dispoziție și mai proastă. Încă nouă zile doar, își aminti ea, ignorând ascensorul și luând-o pe scări în sus. Putea suporta orice vreme de nouă zile.

Cu un surâs, Serena își aminti de vânzătorul din Detroit care îi bântuise masa pe tot parcursul unei croaziere din primăvara precedentă. Mersese atât de departe, încât o urmase până în aripa personalului și încercase să o convingă să îl primească în cabina ei. Îl expediase pretinzând că iubitul ei era inginerul-șef, un italian oacheș cu bicepși impresionanți. Surâsul Serenei dispăru. Nu își imagina că o asemenea tactică ar fi funcționat în cazul unui bărbat ca Justin Blade.

La etajul superior, carpeta jerpelită de pe puntea personalului era înlocuită de modelul îndrăzneț în roșu și auriu care împodobea restul vasului. Aplicele decorative

luminau palierele mai degrabă decât paravanele de sticlă de la etajele inferioare. Ajungând la nivelul principal, schimbă câteva cuvinte de salut cu alți membri ai personalului aflați încă la bord.

Doi bărbați leneveau de fiecare parte a pasarelei - unul în uniformă de secund albă și apretată, celălalt în ținută lejeră de croazieră. Ca de obicei, discutau aprins, dar fără să se certe. Serena surprinse mai întâi privirea directorului de croazieră, un englez mărunt cu păr de culoarea nisipului și energie fără margini. Îi făcu semn cu ochiul, apoi se plantă între cei doi.

- Ce diplomat v-a pus împreună de serviciu la pasarelă? întrebă ea cu un oftat prefăcut. Presupun că iar va trebui să fac pe arbitrul. Despre ce e vorba de data asta?

- Rob pretinde că doamna Dewalter este o văduvă bogată, începu Jack, englezul, pe tonul său afectat. Eu spun că este divorțată.

- Văduvă, începu din nou secundul, încrucișându-și brațele. O văduvă frumoasă și bogată.

- Doamna Dewalter, medită Serena.

- Înaltă, spuse Jack. Cu păr roșcat scurt și sculpturală.

- Bine făcută, adăugă Rob.

- Filistinule, spuse Jack cu blândețe, apoi se adresă Serenei. Cu față de strengăriță.

- Bine, spuse Serena încet, amintindu-și imaginea unei femei pe care o văzuse în trecere în cazinou cu o seară în urmă. Văduvă sau divorțată? întrebă ea, obișnuită cu ciorovăielile dintre cei doi bărbați. Ați văzut vreun inel?

- Exact. Rob se agață de întrebare cu un rânjet către asociatul său. Purta inele. Văduvele poartă inele.

- La fel și secunzii cu creierul cât o nucă, remarcă Jack aruncând o privire inelului cu sigiliu de pe mâna lui Rob.

– Ideea este, îi întrerupse Serena înainte ca Rob să răspundă. Ce fel de inele? O verighetă de aur? Un inel cu pietre?

– Un diamant mare cât un ou de găină, îi spuse Rob, zâmbind din nou satisfăcut către Jack. Văduvă bogată.

– Divorțată, îl contrazise Serena, trezindu-l la realitate. Îmi pare rău, dacă ne luăm după procentaje, Rob, acesta e cel mai plauzibil răspuns. Ouăle de găină sunt arareori purtate pentru valoarea lor sentimentală. După ce îl bătu pe obraz consolator, îl salută scorțos. Cer permisiunea să cobor la țărm, domnule!

– Pleacă de aici. O împinse ușor. Du-te și cumpără o rogojină de paie.

– Exact asta plănuiesc. Râzând, săltă pe treptele înguste de fier ale cheiului.

Soarele strălucea, aerul era umed și parfumat. Serena se târgui cu câțiva băieți care hoinăreau pe chei vânzând coliere din scoici și decise că, până la urmă, nu avea să fie o zi rea. Avea ore în șir la dispoziție să facă ceea ce dorea în unul dintre cele mai drăguțe locuri din Bahamas.

– Trei dolari, îi spuse băiețelul negru cu picioare slăbănoage, întinzându-i o mulțime de coliere din scoici închise la culoare. Purta doar o pereche de pantaloni scurți și un medalion care începuse să se oxideze. Tovarășul lui ținea un radio mic portabil la ureche, mișcându-se mlădios pe ritmul muzicii reggae.

– Piratule! zise Serena amuzată. Un dolar.

Băiatul rânji, simțind spiritul unei persoane care știa să se târguiască.

– Oh, frumoasă domniță, începu el cu glas ascuțit și melodios. Dacă aș putea, ți-aș da colierul doar pe un zâmbet, dar m-ar bate tata apoi.

Serena ridică o sprânceană.

– Da, văd cât de abuzat ești. Un dolar și 25 de cenți.

– Doi şi jumătate. Am adunat chiar eu scoicile şi le-am înşirat pe aţă la lumina lumânării.

Serena clătină din cap, râzând.

– Acum o să-mi spui şi că te-ai luptat cu un banc întreg de rechini.

– Nu sunt rechini lângă insula noastră, spuse el cu mândrie. Doi dolari americani.

– Un dolar american şi jumătate pentru că îţi admir imaginaţia. Cotrobăind prin geantă, îşi scoase portofelul. Într-o clipită banii trecură din mâna ei în buzunarul de la pantalonii băiatului.

– Pentru tine, frumoasă domniţă, voi risca o bătaie.

Serena îşi alese colierul, apoi se surprinse dându-i încă 25 de cenţi.

– Piratule, murmură ea, în timp ce băiatul rânjea spre ea.

Atârnându-şi geanta pe umăr, dădu să plece. Atunci îl văzu, stând singur pe cheiul din spatele ei. Serena nu fu atât de surprinsă pe cât crezuse că avea să fie. Dar cumva ştia că avea să îl vadă. Purta un tricou bej simplu, care îi făcea pielea să pară aproape de culoarea aramei, şi-o pereche de pantaloni scurţi care îi accentuau coapsele lungi şi musculoase şi constituţia deşirată. Deşi soarele ardea cu putere, nu purta nici ochelari de soare, nici vreun alt fel de protecţie. Nu părea să aibă nevoie. Chiar când se gândea dacă ar trebui să treacă pur şi simplu mai departe, porni către ea. Se mişca uşor, cu graţia unui vânător – un bărbat mai obişnuit cu nisipul şi cu iarba decât cu asfaltul, îşi zise ea, fără nu motiv anume.

– Bună dimineaţa. Justin o luă de mână ca şi cum întâlnirea fusese aranjată.

– Bună dimineaţa, răspunse ea cu răceală, refuzând să îi dea satisfacţie trăgându-şi mâna. Nu te-ai înscris la nici un tur?

– Nu. Nu îmi place să mi se dea indicaţii.

Porni la pas către oraș, cu Serena după el.

Înghițindu-și cuvintele furioase, ea vorbi pe un ton calculat de plăcut:

– Multe tururi chiar merită. Sunt cel mai bun mod de a vedea insula în timpul scurt cât ne aflăm în port.

– Tu ai mai fost aici, spuse el firesc. De ce nu mi-o arăți tu?

– Nu sunt de serviciu, răspunse ea tăios. Și merg la cumpărături.

– Bine. Întrucât ai început deja, spuse el, uitându-se la colierul pe care încă îl ținea în mână, încotro vrei să mergi acum?

Ea decise să renunțe complet la diplomație.

– Vrei, te rog, să pleci? Am de gând să mă simt foarte bine azi.

– La fel și eu.

– Singură, rosti ea apăsat.

Oprindu-se, se întoarse către ea.

– N-ai auzit niciodată că americanii stau împreună pe pământ străin? întrebă el luându-i colierul din mână și punându-i-l la gât.

– Nu, răspunse ea, dorindu-și să nu-i fi venit atât de tare să zâmbească.

– Îți explic cum stă treaba în timpul plimbării cu trăsura.

– Mă duc la cumpărături, îi reaminti ea, în timp ce el o conducea spre oraș.

– Vei avea idei mai bune de locuri pentru cumpărături după o plimbare.

– Justin. Serena mergea în pas cu el, căci era mai bine decât să fie trasă de mână. Nu accepți niciodată un refuz?

El păru să se gândească o vreme înainte să clatine din cap.

– Nu din câte îmi aduc aminte.

– Așa mă gândeam și eu, bombăni ea, apoi îl privi cu răceală.

– În ordine, să încercăm așa. Dacă e cap, mergem la plimbare, iar dacă e pajură, mergi la cumpărături. Bagă mâna în buzunar și scoase o monedă.

– Probabil are cap pe ambele fețe, spuse Serena, încruntându-se suspicioasă către monedă.

– Nu trișez niciodată, o asigură Justin solemn, ținând moneda între arătător și degetul mare pentru ca ea să o inspecteze.

Ar putea să refuze și să plece pur și simplu, își zise Serena, dar se trezi încuviințând din cap. Șansele erau egale. Cu o răsucire exersată a încheieturii, Justin azvârli moneda în aer, o prinse, apoi o întoarse pe dosul mâinii. Cap. Ea știa că așa avea să fie.

– Nu paria niciodată împotriva băncii, mormăi Serena, urcând într-o trăsură.

După ce calul începu să tropăie pe strada șerpuitoare, Serena să gândi să păstreze o tăcere demnă – preț de vreo treizeci de secunde. Cunoscându-se bine, se văzu silită să admită că dacă nu ar fi vrut să se urce în trăsură, nu s-ar fi urcat. Nu fără a face scandal. Astfel că în locul tăcerii demne, Serena își aruncă geanta pe podeaua trăsurii, ignorând farmecul străduței înguste, și se uită fix la tovarășul ei.

– Ce faci aici?

Bărbatul își aruncă un braț peste spătar, jucându-se cu degetele în părul ei.

– Mă bucur de plimbare.

– Fără răspunsuri istețe, Justin. Ți-ai dorit compania mea și o ai, dacă nu decid să strig că mă ataci și să sar din trăsură.

O privi o clipă, mai întâi cu curiozitate, apoi cu admirație. Ar fi fost în stare să o facă. Degetele lui coborâră în zona gâtului.

– Ce dorești să știi?

– Ce faci pe *Celebration?* întrebă Serena, schimbându-și poziția ca să se desprindă de plăcerea pe care i-o provocau degetele lui. Nu pari genul de bărbat care să meargă într-o croazieră tropicală de relaxare.

– Mi-a recomandat-o un prieten. Eu eram agitat, el a fost convingător. Degetele lui îi mângâiau din nou gâtul. Tu ce faci pe *Celebration?*

– Sunt dealer de blackjack.

El ridică o sprânceană la auzul acestui răspuns.

– De ce?

– Eram agitată. Serena zâmbi fără să vrea.

Vizitiul își începuse monologul despre atracțiile insulei, dar observă că cei doi nu erau interesați de nimic în afară de persoanele lor. Dădu semnal calului să meargă la pas, apoi rămase tăcut.

– Bine, de unde ești? întrebă Serena, căutând un punct de pornire. Am obiceiul de a plasa oamenii pe regiuni, iar pe tine nu reușesc să te ghicesc.

Justin zâmbi enigmatic.

– Călătoresc.

– De loc, insistă ea, mijind ochii în fața eschivei lui.

– Nevada.

– Vegas. Serena încuviință. Ai petrecut ceva timp acolo. Îmi imaginez că este un oraș bun pentru cei cu abilități potrivite. Când Justin se mulțumi să ridice din umeri, Serena îi studie profilul. Și așa îți câștigi traiul? Jucând jocuri de noroc?

Justin întoarse capul până când privirea lui o întâlni pe a ei.

– Da. De ce?

– Au fost doar doi jucători la masă aseară, spuse Serena. Tu și cel din Georgia, deși el era ceva mai slab.

– Și ceilalți? întrebă Justin curios.

– Oh, texanului doar îi place jocul; nu îi dă prea mare atenție. Blonda din New York crede că este jucătoare. Pentru că legănatul molcom al trăsurii era liniștitor,

Serena zâmbi ușor și se relaxă. Dar nu poate ține pasul nici cu cărțile, nici cu șansele. Va sfârși prin a pierde tot sau prin a câștiga din pur noroc. Celălalt bărbat din New York urmărește cărțile, dar nu știe cum să parieze. Tu ai acea concentrare care separă jucătorul de amator.

– O teorie foarte interesantă, reflectă Justin. Cu vârful degetului îi trase Serenei ochelarii de soare pe vârful nasului, ca să se poată uita direct în ochii ei. Tu joci, Serena?

– Depinde de joc și de șanse, răspunse ea, împingându-și ochelarii la loc. Nu îmi place să pierd. Judecând după privirea din ochii lui, Serena își dădu seama că nu vorbeau despre jocul de cărți, ci despre unul mult mai periculos.

Zâmbind, el se lăsă din nou pe spate, făcând semn cu mâna spre dreapta.

– Au plaje frumoase aici.

– Hmm.

Ca și cum ar fi primit un semnal, vizitiul își începu din nou discursul, turuind despre insulă până când îi aduse înapoi la locul de unde porniseră.

Străzile erau acum pline de lume, în marea lor majoritate turiști cu sacoșe mari de cumpărături și cu aparate de fotografiat. Pe ambele margini ale drumului erau înșiruite magazine mici, unele cu ușile deschise, toate având vitrinele ticsite cu marfă.

– Păi, mulțumesc pentru plimbare.

Serena dădu să coboare din trăsură, dar Justin o cuprinse pe după talie și o ridică ușor. O ținu la doi centimetri în aer preț de o clipă, iar ea îl apucă de umeri pentru a-și menține echilibrul. Fu surprins de cât de ușoară era, dându-și seama că sexualitatea și stilul ei îl făcuseră să nu vadă cât era de mică. Degetele lui deveniră brusc blânde, coborând-o înapoi pe pământ.

– Mulțumesc, reuși Serena să zică după ce își drese glasul. Să ai o zi frumoasă.

– Așa intenționez, îi spuse el, luând-o din nou de mână.

– Justin... Serena inspiră adânc. Venise momentul, decise ea, să ia o atitudine fermă. Acea clipă efemeră când el o ținuse în brațe îi amintise cât de naivă fusese să se relaxeze chiar și pentru un moment. Am fost la plimbare cu trăsura, acum merg la cumpărături.

– Bine. Te însoțesc.

– Caut suvenire, Justin, spuse ea descurajant. Știi, tricouri, cutii din paie. Te vei plictisi.

– Nu mă plictisesc niciodată.

– De data asta o vei face, îi spuse ea când el porni de-a lungul străzii, cu degetele împletite cu ale ei. Îți promit.

– Ce-ai zice de o scrumieră pe care să scrie „Bun venit în Nassau"? sugeră Justin curtenitor.

Serena își înăbuși vitejește un chicot.

– Eu intru aici, spuse, oprindu-se brusc la primul magazin peste care dădură. Și, se hotărî ea, avea să se oprească la fiecare magazin de pe Bay Street, până când reușea să îl înnebunească de-a dreptul.

În vreme ce geanta ei se umplea cu brelocuri muzicale, tricouri diverse și cutii din scoici, Serena uită că intenționase să scape de el. O făcea să râdă – cea mai inteligentă formă de seducție. Pentru un bărbat pe care din instinct îl catalogase drept singuratic, Justin era o companie plăcută. Nu trecu mult până când Serena încetă să mai fie iritată și chiar și precaută.

– Oh, privește! Luă o coajă de nucă de cocos care fusese sculptată într-o față zâmbitoare.

– Elegant, afirmă Justin, întorcând-o pe toate părțile în mâini.

– E ridicolă, prostuțule. Râzând, Serena își scoase portofelul. Și perfectă pentru fratele meu. Caine este și el ridicol... Adică nu tot timpul, adăugă ea scrupuloasă.

Aleile Pieței de Paie erau pline de oameni și mărfuri, dar nu atât de aglomerate încât Serena să nu se poată strecura printre aceștia în căutarea comorilor. Zărind deasupra capului o geantă mare țesută, arătă către ea. Îndatoritor, Justin o coborî pentru ea.

- E aproape la fel de mare ca tine, decise el când Serena i-o luă din mână.

- Nu e pentru mine, murmură Serena, studiind-o cu atenție. Mamei îi place să brodeze; geanta asta ar trebui să fie utilă ca să o ia lucrul de mână cu ea.

- E făcută manual, rosti vânzătoarea.

Serena se uită în jos la femeia cu piele închisă la culoare care se legăna într-un balansoar, fumând dintr-o pipă mică maro.

- Eu am făcut-o, adăugă ea, bătându-se pe pieptul generos. La standul meu nu găsești nimic făcut în Hong Kong.

- Lucrați foarte frumos, îi spuse Serena, deși femeia deja o interesa mai mult decât geanta în sine.

Ridicând un evantai mare din lemn de palmier, localnica încuviință maiestuos din cap și începu să agite aerul sufocant. Serena era fascinată de inelele pe care le avea pe fiecare deget gros.

- Ați cumpărat ceva frumos pentru doamna astăzi? îl întrebă ea pe Justin, dezvelindu-și dinții albi.

- Nu, nu încă, spuse Justin înainte ca Serena să apuce să vorbească. Ce îmi sugerați?

- Justin...

- Uitați. Femeia o întrerupse pe Serena, întorcându-se ca să dea la o parte o draperie din dreapta ei. Respirând astmatic și mormăind, scoase o tunică dashiki crem, cu bordura din cusături în culorile curcubeului. Specială, îi spuse ea lui Justin, împingându-i-o în mână. Mult violet, ca ochii domniței dumneavoastră.

– Albaștri, o corectă Serena, și nu sunt...

– Să vedem. Justin puse tunica pe lângă ea, observând efectul prin ochii mijiți. Da, ți se potrivește, decise el.

– Să o porți pentru bărbatul tău diseară, o sfătui femeia, împachetând-o deja într-o pungă. E foarte sexy.

– O idee excelentă, conveni Justin începând să numere banii.

– Stați așa, Serena arătă spre el cu mâna în care încă mai ținea geanta. El nu este bărbatul meu.

– Nu e bărbatul tău? Femeia izbucni în hohote de râs, legănându-se înainte și înapoi în balansoar până când acesta începu să protesteze prin scârțâituri. Drăguță, acesta este cu siguranță bărbatul tău, nu poți păcăli a șaptea fiică a celei de-a șaptea fiice. În nici un caz. Dorești și geanta?

– Păi, eu... Serena se uită la geanta de paie ca și cum nu avea idee cum ajunsese în mâna ei.

– Și geanta. Justin mai numără câteva bancnote. Mulțumesc.

Banii dispărură în mâna ei imensă în timp ce continuă să se legene.

– Să vă bucurați de insulă.

– Așteptați...

Dar Justin o trăgea deja după el.

– Nu te poți contrazice cu a șaptea fiică a celei de-a șaptea fiice, Serena. Nu știi niciodată ce blestem aruncă asupra ta.

– Prostii, spuse ea, dar privi precaută peste umăr în direcția femeii din balansoar. Iar tu nu-mi poți cumpăra haine, Justin! Nici măcar nu te cunosc.

– Dar am făcut-o deja.

– Ei bine, nu trebuia. Și ai plătit și pentru geanta mamei.

– Complimentele mele mamei tale.

Serena oftă, strângând din ochi când ieșiră din nou în lumina zilei.

- Ești un bărbat dificil.

- Ei, vezi? Mă cunoști. Luându-i ochelarii de soare din vârful șepcii, i-i puse la loc pe ochi. Ți-e foame?

- Da. Colțurile gurii îi zvâcniră, iar Serena se dădu bătută și zâmbi. Da, mi-e foame.

Cu privirea fixată în ochii ei, îi desenă cercuri cu degetul în palmă.

- Ce-ai zice de un picnic pe plajă?

Nu era ușor să ignore fiorii care îi cuprindeau acum tot brațul, dar reuși să ridice indiferentă din umeri.

- Dacă ai avea mâncare, un mijloc de transport și un cocteil rece, aș fi interesată.

- Altceva? întrebă Justin, oprindu-se să se sprijine de capota un Mercedes.

- Nu îmi vine altceva în minte.

- Bine, să mergem atunci. Scoțând cheile din buzunar, Justin dădu ocol pentru a deschide portiera din dreptul pasagerului.

Cu geanta atârnându-i în mână, Serena se holbă la mașină.

- Vrei să spui că asta este mașina ta?

- Nu, este mașina pe care am închiriat-o. Are o ladă frigorifică în portbagaj. Îți place puiul rece?

Când Justin aruncă sacoșele pe bancheta din spate, Serena își puse mâinile în șold.

- Erai al naibii de sigur de tine, nu-i așa?

- Îmi jucam doar șansele, afirmă el, apoi îi prinse bărbia în mâini și își lipi buzele de ale ei. Doar îmi joc șansele.

Serena se lăsă pe scaunul pasagerului, neștiind prea bine dacă îi admira sau detesta tupeul.

- Aș vrea să știu ce cărți mai are în mânecă, mormăi ea în timp ce el înconjura mașina pentru a i se alătura.

Observă că Justin conducea la fel cum făcea orice altceva, cu ușurința arogantă a celui stăpân pe sine. Părea

obișnuit să conducă pe partea stângă a drumului, ca și cum așa ar fi condus în fiecare zi.

Trecură pe sub frunzele cărnoase ale migdalilor, pe lângă strugurii verzi mari care aveau să fie sângerii într-o lună de zile. Crengile încărcate cu flori portocalii, tipice insulei, dansau în briză pe măsură ce se apropiau de mare. Justin nu vorbea și, din nou, ea îi remarcă acea capacitate stranie și admirabilă a lui de a păstra tăcerea. Doar că nu era liniștitor, ci incitant.

Își dădu seama, în timp ce treceau pe lângă grațioasele case coloniale ale celor bogați către plajele publice, că, în preajma unui bărbat ca Justin Blade, arareori aveai parte de o relaxare adevărată. Apoi gândul veni repede – prea repede – cum că relaxarea era ceva ce ea arareori căuta.

Răsucindu-se în scaun, Serena dădu frumusețea tropicală din Nassau pe trăsăturile chipeșe, aproape ca de vultur, ale lui Justin. Un jucător, meditä ea. O cunoștință de pe vas. Serena avea prea multă experiență cu cele două tipuri pentru a crede în vreo relație profundă și de durată. Totuși, se gândi că dacă avea să fie atentă, s-ar fi putut bucura de compania lui preț de câteva zile.

Ce putea fi rău dacă-l cunoștea mai bine? Dacă-și petrecea o parte a timpului liber cu el? Nu era ca unii dintre colegii ei din cazinou care se îndrăgosteau și se despărțeau unii de alții sau își dădeau inima unui pasager, doar ca să ajungă nefericiți și devastați la finalul unei croaziere. Când o femeie reușește să își păstreze inima întreagă vreme de douăzeci și șase de ani, nu o să și-o piardă în doar zece zile... nu-i așa?

Justin se întoarse și se uită calm la ea, fără să zâmbească. Serena simți fluturi jucându-i în stomac. Avea să fie foarte atentă, decise, ca și cum ar fi traversat un câmp minat.

– La ce te gândești?

– La bombe, răspunse ea mieros. Bombe mortale, camuflate. Rânji scurt și inocent. Mâncăm curând? Mor de foame.

Cu o ultimă privire fugară, Justin opri pe marginea drumului.

– E bine aici?

Serena privi în zare peste nisipul alb către albastrul intens al oceanului.

– Perfect. Coborând din mașină, inspiră adânc parfumul florilor, al mării și al nisipului fierbinte. Nu fac asta des. Când vasul se află în port, de obicei dorm, sau citesc, sau încerc să mă bronzez pe punte. Nici nu mai știu de câte ori am acostat pe această insulă.

– Nu ai acceptat slujba pe vas ca să călătorești? Justin luă o ladă frigorifică și o pătură din portbagaj.

– Nu, pentru oameni mai degrabă. Am vrut să aflu câte tipuri de oameni există în lume. Serena își scoase sandalele ca să simtă nisipul cald sub picioare. Avem peste cinci sute de oameni în echipaj și numai zece americani. Ai fi uimit de varietatea de oameni pe care îi întâlnești. E ca un sediu plutitor al Națiunilor Unite. Luându-i pătura de sub braț, Serena o întinse pe nisip. Am împărțit cărți oamenilor de pe fiecare continent. Se așeză turcește pe marginea păturii. Îmi va lipsi asta.

– Îți va lipsi? Justin se așeză lângă ea. Îți dai demisia?

Aruncându-și șapca lângă ea, Serena își scutură părul.

– E timpul. Vreau să mai stau o vreme cu familia mea înainte să mă apuc de altceva.

– Ai ceva anume în minte?

– Mă gândeam la un hotel-cazinou.

Își frământă buzele, gânditoare. Era un proiect pe care intenționa să îl discute în curând cu tatăl său. El avea să știe cea mai bună metodă de a finanța proprietăți și construcții.

– Ai experiență, spuse Justin, crezând că se gândea să-și caute o slujbă de dealer. Singura diferență ar fi că te-ai afla pe uscat. Îi încolți o idee în minte, dar decise să aștepte înainte de a o aborda în acea privință. Unde este familia ta?

– Poftim? Oh, în Massachusetts. Privirea ei se opri asupra lăzii frigorifice. Hrănește-mă. Când deschise capacul, observă că șervetele și tacâmurile erau de pe vas. Cum ai reușit? întrebă Serena. Bucătăria are o politică de a nu organiza picnicuri de prânz.

– I-am mituit, spuse el simplu și îi întinse un copan.

– Oh. Luă o îmbucătură zdravănă. Bine gândit. Ce ai de băut?

În loc de răspuns, Justin scoase un termos și două pahare de plastic cu emblema vasului.

– Cum e puiul?

– Minunat. Mănâncă! Luă paharul cu lichid roz-închis pe care i-l întinse el și sorbi cu grijă. Avea o aromă puternic fructată amestecată cu rom local. Oh-oh, specialitatea de pe *Celebration*. Aruncă o privire neîncrezătoare în direcția băuturii. De obicei nu mă apropii la mai puțin de un metru de licoarea asta.

– Ești liberă pe țărm, îi aminti Justin, luând o bucată de pui.

– Și vreau să supraviețuiesc ca să povestesc despre asta, murmură ea. Pentru moment se concentra asupra puiului și a plăcerii de a nu avea altceva de făcut decât să se bucure de briza oceanului.

– Aș fi crezut că plajele vor fi mai aglomerate, comentă Justin.

– Mmm. Serena încuviință din cap și bău din nou. Majoritatea turiștilor care nu sunt la cumpărături sunt în tururile organizate sau fac scufundări pe partea cealaltă a insulei. Suntem și în extrasezon. Făcu semn cu osul de pui înainte să îl arunce pe un șervețel. Plajele nu sunt atât de liniștite în sezon. Dar sunt multe

de văzut și de făcut în Nassau, în afară de a înota și a te bronza.

- Mmm. O privi cum își scutură nisipul de pe coapsă. Așa spunea și vizitiul trăsurii.

- Sunt surprinsă că nu ai luat feribotul spre Insula Paradisului și cazinourile de acolo.

- Chiar așa? Se aplecă și îi prinse părul în mână. Nu e singurul joc din oraș. Justin își lipi buzele de ale ei, intenționând să o sărute ușor, șicanator. Dar intenția se evaporă când simți gustul cald, copt. Cum am putut uita cât de mult te doresc? murmură el, apoi îi înăbuși răspunsul apăsându-i gura cu putere, neînduplecat.

Limba lui se strecură printre buzele pe care le depărtă abil, împingând-o pe pătură. Simțind conturul mușchilor trupului său lipit de al ei, Serena dădu să-l respingă, dar brațele îi erau deja în jurul lui, trăgându-l mai aproape, gura ei explora deja mișcându-se avid sub a lui.

Razele soarelui se filtrau prin frunzele palmierului sub care stăteau, trimițând o lumină tremurătoare peste pleoapele ei închise până când nu mai văzu decât o ceață roșiatică evanescentă care dansa. O săruta așa cum nu mai fusese sărutată niciodată, cu buzele, dinții și limba, ciugulind și devorând, seducând, apoi posedând. Gură peste gură, cu un gust mai puternic decât romul pe care îl încercaseră.

Un pescăruș zbură către mare cu un țipăt prelung și tânguitor pe care nu-l auzi nici unul din ei, apoi cu o fluturare de aripi dispăru ca și cum n-ar fi existat niciodată. Când Justin îi mângâie brațele, Serena îi simți atingerea pe fiecare părticică a trupului. Sânii o dureau, coapsele îi tremurau. Tânjind ca imaginarul să fie real, ea gemu și se mișcă sub el, invitându-l.

Smulgându-și gura de pe a ei, Justin o sărută pe gât, în timp ce ea încerca să se agațe de muchia fină

a raţiunii. O dorea, voia să îi simtă pielea fină încălzindu-se şi umezindu-se sub mâinile lui. Voia să atingă fiecare curbă şi formă subtilă, să simtă fiecare bătaie a pulsului şi să guste, să guste până când turbau amândoi.

Dorinţa puse stăpânire pe el cu o forţă pe care nu o mai cunoscuse niciodată când mâinile ei îi mângâiară spatele, apăsând şi frământând în timp ce el se străduia să îşi aducă aminte că nu erau singuri într-o încăpere întunecată şi liniştită. Îl mai dusese vreodată o femeie atât de departe doar cu un sărut? Nu se putea gândi decât la cât de departe îl va duce atunci când va fi liber să o aibă cu totul.

Muşcând uşor şi sărutând, gura lui ajunse la urechea ei.

– Vino la mine acum, Serena. Îi linse lobul urechii, apoi i-l prinse cu dinţii. Vino la mine în cabină. Te doresc mult.

Cuvintele lui părură să îi plutească în conştiinţă, aproape dispărând înainte ca semnificaţia lor s-o pătrundă.

– Nu. Auzindu-şi propriul protest slab, Serena se chinui să îl confirme. Nu, repetă ea, zbătându-se să se desprindă de el. Ridicându-se, îşi ţinu genunchii la piept până când respiraţia i se calmă. Nu, spuse ea a treia oară. Nu ai nici un drept să... să...

– Să ce? întrebă Justin prinzându-i faţa în mâini şi trăgând-o din nou spre el. Să te doresc sau să îţi dovedesc că tu mă doreşti?

Privirea lui nu era calmă acum, ci aprinsă şi mânioasă. Serena îşi aminti prima impresie de om neîndurător şi îşi reprimă un fior înainte să îi îndepărteze mâinile.

– Nu-mi spune tu ce doresc, răspunse ea. Dacă eşti interesat de o aventură pe vas, du-te şi caută pe altcineva. Nu ar trebui să ai probleme.

Sărind în picioare, păşi furioasă către mare. Justin o prinse de braţ şi o întoarse.

– Iar tu nu îmi spune ce mă interesează pe mine, replică el tăios. Nu știai nici măcar unde eram. Te-aș fi putut avea pe o plajă publică în plină zi.

– Serios? Serena își scuturâ capul spre spate, înfuriată de adevărul pe care el îl rostise. Și atunci, dacă ești atât de sigur de asta, de ce n-ai făcut-o?

– În mod normal, îmi place intimitatea, dar dacă mai întinzi coarda, s-ar putea să fac o excepție.

– Și porcii zboară, rosti ea sec, întorcându-se din nou spre mare.

Abia apucase să își ude degetele de la picioare când el o prinse din nou. Pentru o clipă Serena crezu că își făcuse calcule greșite. Nu era de jucat cu furia din ochii lui, dar ea nu prea reușea să își controleze temperamentul atunci când se trecea de o anumită linie. Când Justin o trase către el, îl înjură.

Voia să strivească din nou gura aceea fierbinte și furioasă. Dorința îi era la fel de aprigă ca temperamentul, și unul îl hrănea pe celălalt. Știind care ar fi fost rezultatul dacă s-ar fi lăsat pradă primului sentiment, Justin îl alese pe cel de-al doilea. Serena aterizâ pe fund în apa mică.

Mai întâi, pe față i se citi șocul, apoi furia dezlănțuită.

– Animalule! Ridicându-se, se repezi spre el, intenționând să se răzbune. Dar când o prinse de brațe să o oprească, el rânjea.

– Îți vine să crezi că ești frumoasă când ești furioasă?

Bălăceala în apă nu o potolise.

– O să plătești pentru asta, Justin Blade! Cu brațele imobilizate, încercă o lovitură de picior, dar nu reuși decât să ajungă din nou în apă, agățată de el. Ia-ți mâinile de pe mine, nesimțitule! Îl împinse, intră cu capul sub apă și ieși vuind. Nimeni nu împinge o MacGregor și scapă nepedepsit!

În încercarea de a o împiedica să îi înece pe amândoi, mâna lui îi atinse sânul. În clipa următoare gura lui

o acoperi din nou pe a ei, în timp ce mâinile lui o mângâiau prin tricoul ud, lipit de corp. Deşi simţise geamătul ei drept răspuns, Serena continuă să se zbată, ajungând amândoi sub apă din nou. El simţi gustul sării şi al buzelor ei; simţi coapsele suple presându-se pe ale lui când se rostogoliră odată cu următorul val. Cu un hohot de râs înăbuşit, o auzi înjurându-l din nou, încercând să respire. Apoi apa îi făcu din nou să cadă. Valul stropi şi se retrase, mişcând nisipul şi scoicile de sub ei. Rămaseră întinşi, pe jumătate acoperiţi de apă, respirând cu dificultate.

– MacGregor? repetă el brusc, scuturând din cap să-şi revină. Picăturile de apă din părul lui o stropiră pe Serena pe faţă. Serena MacGregor?

Ea îşi dădu la o parte părul ud din ochi, încercând să gândească. Trupul îi pulsa de un amestec de furie şi de dorinţă.

– Da. Şi în clipa în care îmi voi aminti nişte minunate înjurături scoţiene, le voi revărsa pe toate asupra ta.

Pentru prima dată văzu o expresie cu adevărat surprinsă pe chipul lui, care avu efectul de a-i atenua furia şi a o înlocui cu mirare. Apoi ochii lui se mijiră, studiindu-i intens trăsăturile. Gâfâind încă, Serena îl privi la rândul ei, devenind şi mai nedumerită atunci când un zâmbet larg îi apăru încet pe faţă. Lăsându-şi fruntea peste a ei, Justin chicoti, apoi izbucni în râs.

Sunetul era atrăgător, dar când încercă să răspundă, Serena se concentră pe movila incomodă de nisip şi scoici care o deranja la spate.

– Ce e atât de amuzant? întrebă ea. Sunt udă leoarcă şi plină de nisip care mă zgârie. Nu mă îndoiesc că toată pielea îmi este julită de scoici şi nici măcar nu mi-am terminat prânzul!

Râzând încă, el îşi înălţă capul, apoi o sărută frăţeşte pe nas.

– Întreabă-mă altă dată. Haide, să ne clătim și să mâncăm.

capitolul 3

Serena MacGregor. Justin clătină din cap, întinzându-se după o cămașă în dulapul îngust. Pentru prima oară, după mulți ani, se simți complet năucit. Când un bărbat își câștigă existența bazându-se pe inteligență, nu își permite să fie prea des luat prin surprindere.

Ciudat că nu observase asemănarea cu familia, dar fizic, avea totuși prea puține în comun cu masivul ei tată, cu trăsături puternice și păr roșcat. Era mai degrabă o versiune modernă a miniaturii pictate pe care Daniel o ținea în bibliotecă. De câte ori fusese în fortăreața aceea din Hyannis Port de-a lungul anilor? se întrebă Justin. Rena, așa cum îi spuneau în familie, fusese întotdeauna plecată la școală. Nu se știe din ce motive își clădise imaginea unei școlărițe sfrijite, cu ochelari, având părul învăpăiat al lui Daniel și demnitatea excentrică a Annei. Da, Serena MacGregor era o adevărată surpriză.

Ciudat, se gândi el, că acceptase o slujbă care abia îi plătea camera și masa, când era renumită pentru un coeficient de inteligență care rivaliza cu greutatea tatălui său și destul capital să cumpere un vas de croazieră pe post de iaht pentru propria relaxare. Totuși, familia MacGregor era un clan de ciudați și încăpățânați, înclinați spre gesturi neașteptate.

Pentru o clipă, Justin rămase gol de la brâu în jos, cu cămașa atârnându-i uitată între degete. Corpul îi era închis la culoare și suplu, cu pielea întinsă pe pieptul care, în partea stângă, era mutilat de o cicatrice de cincisprezece centimetri. Își amintea.

Prima oară când îl întâlnise pe Daniel MacGregor, Justin avea douăzeci și cinci de ani. Un dram de noroc

îi adusese destui bani să cumpere partea partenerului din hotelul de pe Strip în Las Vegas. Justin voia să îl extindă și să îl renoveze. Pentru asta avea nevoie de finanțare. De obicei băncile nu prea erau dispuse să împrumute sume mari de bani celor care își câștigau existența cu un pachet de cărți de joc. Oricum, lui Justin nu-i plăceau bancherii, cu mâinile lor moi și vocile seci. Și indianul din el avea puțină încredere într-o promisiune pusă pe hârtie. Apoi auzise de Daniel MacGregor.

În stilul propriu, Justin îl verificase pe vrăjitorul bursei, omul de finanțe. Își construise imaginea unui scoțian dur, excentric, care-și făcea propriile reguli și câștiga. Justin îl contactase, pierduse vremea la telefon și cu scrisori mai bine de o lună, apoi făcuse prima vizită la fortăreața din Hyannis Port.

Daniel lucra de acasă. Nu îi plăceau clădirile de birouri unde depindeai de lifturi și de secretare. Își achiziționase terenul de lângă mare cu averea câștigată mai întâi prin muncă fizică, apoi prin muncă intelectuală. Daniel își dăduse seama din timp că putea câștiga mai mult, chiar foarte satisfăcător, muncind cu mintea. Apoi își construise casa și imperiul – pe gustul său.

Era o casă imensă, cu coridoare vaste și camere enorme. Lui Daniel nu-i plăcea să fie înghesuit. Prima impresie a lui Justin despre el, când fusese condus în camera din turn ce-i servea drept birou, fusese de mărime... și inteligență.

– Deci, tu ești Blade. Daniel bătea darabana pe suprafața unui birou sculptat dintr-un arbore de sequoia.

– Da. Și dumneavoastră sunteți MacGregor.

Un zâmbet îi încreți fața lată.

– Așa este. Ia loc, băiete. Daniel nu observă nici o schimbare de expresie la folosirea acestui termen și își încrucișă brațele la piept în timp ce Justin se așeză. Îi plăcea felul în care se mișca Justin; judecase oameni

şi pe considerente mai mărunte. Deci, doreşti un împrumut.

– Ofer o investiţie, domnule MacGregor, îl corectă Justin calm. Scaunul era proiectat să îl înghită pe cel care se aşeza în el. Justin şedea în el cu o uşurinţă care doar îi accentua graba de a sări din el. Cu proprietatea mea drept garanţie, desigur.

– Hmm. Daniel îşi împreună mâinile continuând să-l studieze pe cel din faţa lui. Nu era un bărbat obişnuit, conchise el, observând trăsăturile aristocratice. Calm, controlat şi, posibil, sânge de comanş violent – sânge de războinic –, dar nu un scandalagiu. Daniel se trăgea şi el dintr-un neam de războinici. Hmm, spuse el din nou. Cât valorezi, băiete?

O replică furioasă îi veni în minte lui Justin, dar o lăsă deoparte. Aplecându-se, ridică o servietă.

– Am actele financiare, evaluările şi aşa mai departe.

Daniel râse furtunos şi făcu semn că nu are nevoie de ele.

– Crezi că ai fi ajuns până aici dacă nu ştiam toate cifrele pe care le ai acolo? Eu întrebam despre tine, spuse el. De ce ţi-aş împrumuta ţie banii mei?

Justin puse servieta înapoi pe podea.

– Îmi plătesc datoriile.

– Nu ai rezista mult în afaceri dacă nu ar fi aşa.

– Şi vă voi aduce mulţi bani.

Daniel râse din nou, până când ochii săi albaştri începură să lăcrimeze.

– Am bani, băiete.

– Numai un naiv nu îşi doreşte mai mulţi, spuse Justin încet, şi Daniel se opri din râs.

Lăsându-se pe spate în scaun, încuviinţă din cap.

– Ai dreptate. Apoi zâmbi larg, plesnind cu palma în birou. Ai dreptate. Cât îţi trebuie să repari gaura aia a ta din perete?

– Trei sute cincizeci de mii, răspunse Justin fără să clipească.

Daniel caută în dulăpiorul biroului și scoase o sticlă de whisky și un pachet de cărți.

– Stud poker.

Jucară o oră, vorbind doar pentru a anunța miza. Justin auzi gongul reverberant al unei pendule vechi de undeva din interiorul casei. Cineva bătu la ușă o dată. Daniel strigă și nu mai fură deranjați a doua oară. Mirosul trabucului lui Justin se împletea cu aroma whisky-ului și cu parfumul trandafirilor înfloriți de pe pervazul ferestrei. După ce pierdu 1 500 de dolari, Daniel se lăsă din nou pe spate în scaun.

– Vei avea nevoie de acționari.

– Tocmai am scăpat de un partener. Justin strivi trabucul în scrumieră. Nu doresc altul.

– Acționari, băiete. Daniel împinse cărțile la o parte. Vrei să faci bani, trebuie mai întâi să îi răsfiri împrejur. Cei care joacă așa cum o faci tu știu deja asta. Cu privirea de un albastru-deschis ațintită asupra lui Justin, reflectă preț de o clipă. Îți voi împrumuta banii și voi cumpăra zece procente. Ești isteț, păstrezi 60 și îi răsfiri pe restul. Roti paharul cu băutură, apoi îi goli conținutul dintr-o înghițitură și rânji. Vei fi bogat.

– Știu.

Râsul vijelios al lui Daniel făcu să tremure fereastra.

– Rămâi la cină, spuse el, ridicându-se din scaun.

Justin rămăsese la cină și devenise bogat. Își redenumise hotelul Comanche, apoi îl transformase în unul dintre cele mai bune hoteluri-cazinou din Vegas. Cumpărase o proprietate aflată în paragină în Tahoe și repetase succesul. În zece ani, ajunsese la cinci hoteluri prospere și acțiuni la o varietate de companii din țară și din Europa. La zece ani de la întâlnirea lor în camera din turn, Justin fusese în casa lui MacGregor de zeci de ori, îi găzduise pe Daniel și Anna în hotelurile lui

şi fusese la pescuit cu fiii lor. Dar nu o cunoscuse niciodată pe fiica lor.

– Fată isteaţă, spunea despre ea Daniel din când în când. Dar nu vrea să se aşeze la casa ei. Are nevoie de un bărbat bun – ar trebui să vă cunoaşteţi.

Iar Justin se eschivase de la încercările nu foarte subtile de a-i combina. Sau cel puţin aşa crezuse.

– Diavol bătrân, murmură el, ridicând din umeri.

Daniel fusese cel care îl îmboldise să facă această croazieră. Insistase, încurajându-l să scape de tensiune. „Nu e nimic mai bun ca aerul de mare şi femei pe jumătate dezbrăcate pentru a relaxa un bărbat." Întrucât fusese agitat, Justin se gândise la propunere şi apoi nu mai avusese scăpare când Daniel îi trimisese biletele împreună cu solicitarea unei cutii de whisky de la duty-free.

Deci, bătrânul pirat încă mai trăgea sforile, îşi zise Justin, amuzat. Daniel ştiuse că Justin avea să petreacă timp în cazinoul de pe vas şi lăsase restul în mâna sorţii. Cu un râset scurt, Justin începu să îşi încheie nasturii de la cămaşă. Soarta, reflectă el, şi nişte cărţi aranjate. Ce ar fi avut de spus bătrânul dacă ar fi aflat că prietenul şi partenerul său de afaceri se luptase cu fiica lui în acea după-amiază, încercând să o facă să se culce cu el? Exasperat, Justin îşi trecu mâna prin păr. Fiica lui Daniel MacGregor. Dumnezeule mare!

Justin îşi luă jacheta din dulap, apoi îl închise trântind uşa. Diavolul grijuliu ar fi primit ce merita dacă i-ar fi sedus fiica. Ar fi meritat ca el să o evite tot restul călătoriei şi să nu spună o vorbă despre faptul că o întâlnise. Asta l-ar fi făcut pe scoţian să se urce pe pereţi. Justin îşi surprinse imaginea în oglindă, un bărbat slab cu ten măsliniu, îmbrăcat în negru şi alb.

– Şi dacă ai impresia că poţi să stai departe de ea, eşti nebun, mormăi el.

Când intră în cazinou, Serena şedea lângă monitorul mic alb-negru, vorbind cu bărbatul blond despre care

Justin știa că era supraveghetorul ei. Serena râse la o remarcă de-a lui, apoi clătină din cap. Justin mîji ochii când Dale o mângâie cu degetul pe obraz. Știa cum se simțea – fină și rece la atingere. Dale zâmbi, apoi îi îndreptă papionul, vorbindu-i în șoaptă. Cu toate că recunoscuse sentimentul drept gelozie meschină, Justin nu reuși să îl controleze. În câteva zile Serena îl făcuse să simtă dorință, furie și gelozie – sentimente pe care în mod normal le ținea într-un echilibru perfect. Blestemându-i tatăl, se îndreptă către ea.

– Serena! Observă cum i se crispară brusc umerii înainte să se întoarcă. Nu lucrezi în seara asta?

– Tocmai am revenit din pauză. Serena se gândi că ar fi trebuit să știe că răgazul de 24 de ore nu avea să dureze. Nu te-am văzut aici aseară, am crezut că poate ai căzut peste bord. Auzindu-l pe Dale pufnind în râs, Serena se întoarse din nou către el. Dale, acesta este Justin Blade. Când am refuzat să cedez farmecului său pe plaja din Nassau, m-a aruncat în apă.

– Înțeleg. Dale îi întinse mâna. N-am încercat asta niciodată. A funcționat?

– Ține-ți gura, Dale, spuse Serena suav.

– Va trebui să o scuzi, îi spuse Dale lui Justin. Viața pe mare îi face posaci pe unii. Vă bucurați de sejur, domnule Blade?

– Da. Justin îi aruncă Serenei o privire. A fost o adevărată experiență până acum.

– Vă rog să mă scuzați, spuse ea cu o politețe exagerată. Trebuie să îl schimb pe Tony.

Întorcându-se, se îndreptă spre masa cinci. Pentru că o dureau fălcile de la scrâșnitul din dinți, Serena își forță mușchii să se relaxeze. Le zâmbi profesional celor trei jucători de la masă, dar zâmbetul deveni glacial când Justin ocupă scaunul liber.

– Bună seara. Cărți noi.

Rupând sigiliul, Serena făcu cărțile, străduindu-se să ignore privirea stăruitoare și calmă a lui Justin. Aceasta puse jetoane în valoare de aproximativ două sute de dolari, din câte își dădea ea seama, într-o grămăjoară în fața lui, apoi își aprinse un trabuc. Terminând de amestecat cărțile, decise să vadă dacă putea să-l scoată de la masă.

- Tăiați?

Justin luă folia subțire de plastic pe care i-o oferi. Când Serena puse cărțile în suportul lor transparent, Justin împinse un voucher de 25 de dolari. Ea verifică masa să vadă dacă toate pariurile fuseseră plasate, apoi începu.

La un moment dat, Serena îl aduse pe Justin la doar trei jetoane și simți o satisfacție macabră. Apoi îi dădu doi șeptari, pe care el îi împărți, ajungând la 20 de puncte la o mână și 21 la cealaltă. Încet, el înmulți cele cinci jetoane, ajungând la zece. Când veni vremea să treacă la altă masă, o înfurie mutându-se după ea. Serena își reînnoi jurământul de a-l scoate de la masă.

În următoarele douăzeci de minute, Serena abia dacă îi observă pe ceilalți jucători. Nu vedea decât ochii verzi impenetrabili ai lui Justin sau mâna lui atunci când refuza sau cerea cărți. Cu toate că era decisă să îl bată, jetoanele lui se înmulțeau gradual.

- Am făcut blackjack! Strigătul unui student din celălalt capăt al mesei îi întrerupse concentrarea.

Serena se uită la el și îl văzu zâmbind.

- Am câștigat trei dolari! spuse el în gura mare în întregul cazinou, ținând cele trei jetoane albastre ca pe un trofeu.

Era puțin cam beat, conchise Serena.

- Acum... Aruncă cele trei jetoane înapoi pe masă, apoi își frecă palmele. Sunt gata să pariez.

Râzând, Serena se întinse după cărți, dar îi întâlni privirea lui Justin. Observă umorul, prima expresie

pe care o citi în ochii lui de câteva ore, și se înmuie. Pentru o clipă îi veni să se întindă peste masă și să îl atingă, să își treacă degetele prin părul moale și des care îi înconjura fața uscățivă. Cum se putea ca simpla lumină a zâmbetului din ochii lui să îl facă să pară atât de important?

– Hei! Studentul ridică berea în semn de toast. Sunt pe val.

– Da, în derivă, remarcă sec prietena lui.

Întreruperea o ajută pe Serena să-și limpezească gândurile. Ridicând bărbia, se întinse după cărți. Un singur zâmbet nu avea să o facă să uite că se afla acolo ca să îl bată.

– Posibil blackjack, spuse ea, afișând un as. Asigurare?

Prietena studentului aruncă un jeton. Justin nu se mișcă. Întorcând colțul cărții de pe masă, Serena fu mulțumită cu treiarul. Îi oferea destul spațiu de manevră.

– Nu este blackjack. Se uită la cărțile lui Justin, satisfăcută că îi dăduse cărți proaste. Șaisprezece. Cereți cărți sau vă opriți?

Justin abia schiță un gest cu arătătorul pentru încă o carte. Serena își înghiți o înjurătură, întorcând un pătrar.

– Douăzeci. Justin trecu cu mâna peste cărți, indicând că era mulțumit.

„Ar fi și cazul", se gândi ea indignată, întorcând un valet și scoțând de la masă următorul jucător. „Noroc chior", își spuse ea, aducând punctajul studentului la 18.

– Patru sau paisprezece, anunță ea, întorcându-și cartea. Cu privirea ațintită asupra lui Justin, trase încă o carte. Șase sau șaisprezece, spuse ea, ca și cum i s-ar fi adresat doar lui. Își înghiți o nouă înjurătură când văzu treiarul de treflă. Dealerul se oprește la 19, spuse ea, știind că Dale ar fi aruncat-o peste bord dacă ar mai fi cerut o carte. Câștigă 20.

Adunând toate jetoanele, cu excepția celor ale lui Justin, îi împinse apoi încă un voucher de 25 de dolari peste masă. I se păru că zărește din nou o urmă de veselie în ochii lui când îi puse voucherul în fantă, dar de data aceasta nu o mai înmuie.

Fumul plutea în aer, prea gros pentru a fi absorbit complet de sistemul de aerisire. Serena nu avea nevoie să se uite la ceas ca să știe că stătea în picioare de aproape zece ore în șir. Treptat, sunetul jetoanelor începu să se rărească, primul indiciu al faptului că tura de noapte era pe sfârșite. Cuplul din capătul mesei, cu pleoapele grele, începu să discute despre oprirea în Puerto Rico de a doua zi. Înainte să plece, cei doi primiră împreună cinci dolari, contravaloarea jetoanelor câștigate.

O privire rapidă îi confirmă Serenei că numai la trei mese mai existau jucători. La masa ei mai rămăseseră doar doi jucători, Justin și o femeie pe care o identifică drept doamna Dewalter, cea care le atrăsese atenția lui Jack și Rob. Atenția roșcatei era îndreptată mai degrabă spre Justin, decât spre cărțile ei. Înciudată, Serena decise că diamantul pe care îl purta era vulgar și aproape că îi veni să rânjească atunci când o scoase din joc cu 23 de puncte.

- Cred că nu e jocul potrivit pentru mine, spuse roșcata cu o expresie bosumflată. Se întoarse către Justin, astfel încât decolteul său generos să fie în prim-plan. Tu pari să fii extrem de norocos. Ai un sistem anume? Zâmbi, trecându-și un deget de-a lungul mânecii lui.

Serena își spuse că i-ar fi plăcut să-i turtească fața de suprafața verde a mesei.

Amuzat de tactica evidentă, Justin își ridică privirea din abisul adânc al corsajului ei până la față.

- Nu.

- Trebuie să ai un secret, murmură ea. Aș vrea să îl aflu... la un pahar?

- Nu beau niciodată când joc. Suflă un fir de fum peste umărul ei. Cele două nu merg bine împreună.

- Pariuri? întrebă Serena, puțin cam tăios.

- Cred că am jucat destul pentru seara aceasta. Frecându-și coapsa de a lui Justin, se ridică, apoi aruncă în poșetă jetoane în valoare de o sută de dolari. Serena avea satisfacția certitudinii că începuse seara cu patru sute. Voi fi în salon, îi spuse lui Justin cu un zâmbet stăruitor înainte de a se îndepărta.

- Mai mult noroc data viitoare, spuse Serena, neputându-se abține. Se întoarse și îl văzu pe Justin zâmbindu-i.

- Pot să încasez?

- Desigur. Apoi o va urma pe roșcata cu personalitate de mărimea 38 C, își spuse ea furioasă. Stivui și numără rapid jetoanele. Șapte sute cincizeci de dolari, calculă ea, devenind și mai furioasă. Dale e ocupat, mă voi ocupa eu de asta.

Privind-o cum se îndepărtează, Justin încercă să își amintească de tatăl ei. Nu era ușor.

Serena se întoarse cu un teanc de bancnote noi și cu o foaie albă atașată pe un clipboard. Numără banii repede, apoi îi întinse peste masă.

- Ai avut o seară profitabilă. După ce puse hârtia în compartimentul de sub masă, se întinse după cărți.

Justin o prinse de încheietura mâinii.

- Încă o mână? întrebă el, delectându-se cu accelerarea rapidă a pulsului ei sub degetele lui.

- Ai încasat deja, remarcă ea și încercă să se desprindă. El o strânse mai tare.

- Un alt fel de pariu, între mine și tine.

- Îmi pare rău, regulile nu permit jocuri secundare cu pasagerii. Acum, dacă îmi permiți, trebuie să închid masa.

– Fără bani. Privi cum ochii ei se mijiră furioși și zâmbi. O plimbare pe punte dacă voi câștiga eu, spuse el calm.

– Nu mă interesează.

– Nu ți-e frică să joci unu la unu, nu-i așa, Serena? Mâna care încerca să o îndepărteze pe a lui de pe încheietura ei se opri. Ai încă avantajul băncii, spuse el încet.

– Dacă voi câștiga eu, începu ea, îndepărtându-i mâna cu grijă, mă lași în pace tot restul sejurului?

El reflectă asupra întrebării. Era, la urma urmei, un scenariu mai înțelept decât cel pe care îl urmărea el. Trăgând un ultim fum din trabuc, îl stinse. Nu era prima oară când își lăsa soarta în voia cărților.

– Așa facem.

El se uită la cărțile din fața lui, un doi și un cinci, apoi la zecele afișat de Serena. Încuviințând din cap pentru încă o carte, primi o damă. Primul gând fu să se oprească, dar privind-o pe Serena își dădu seama că aceasta arăta mult prea mulțumită de mâna ei. Ar fi pariat până la ultimul ban pe faptul că avea un opt sau mai mult cu fața spre masă. Fără să o scape din ochi, făcu semn pentru încă o carte.

– La naiba! Serena aruncă un patru de cupă și îl privi mânioasă. Jur, Justin, într-o zi am să te bat. Dezgustată, ea întoarse valetul pe care îl avea pe masă.

– Nu. Se ridică, punându-și mâinile în buzunare. Pentru că încerci să mă bați pe mine, nu cărțile. Te aștept afară.

Dale se uită spre ei și văzu cum cel mai bun dealer de blackjack scotea limba pe la spatele unui pasager.

Sprijinindu-se de perete, Justin o privi pe Serena prin ușile de sticlă ale cazinoului. I se părea că aproape reușește să distingă combinația de iritare și frustrare mocnind în ea. Și el se simțea cam la fel. Cu o ridicare din

umeri își aminti că se lăsase în voia sorții. Ar fi putut la fel de ușor să piardă pariul.

Nemișcat, se juca cu jetonul de 25 de dolari din buzunar. Unii ar fi spus că avusese un noroc neobișnuit. Și totuși, medită el, poate ar fi fost mai norocos dacă ar fi pierdut ultimul pariu. Continuând să se vadă cu Serena, viața lui nu va fi lipsită de complicații.

Ar fi putut ignora sentimentul că Daniel MacGregor îi sufla în ceafă, dacă s-ar fi putut convinge singur că dacă reușea să se culce cu ea și-ar fi pierdut interesul. Dar asta era destul de dificil. Era prima femeie pe care o cunoscuse Justin vreodată care amenința să devină parte constantă a gândurilor sale.

Și ce-ar fi zis ea, se întrebă el, dacă i-ar fi spus că tatăl ei aranjase întregul scenariu din fortăreața sa din Hyannis Port? Un zâmbet îi arcui colțurile gurii. L-ar fi jupuit pe bătrân, atârnându-i pielea la uscat, conchise el. Privind-o pe Serena îndreptându-se spre ușă, Justin decise să păstreze mica bombă pentru altă zi.

– Presupun că ai dreptul să zâmbești, spuse Serena rece, lăsând ușa să se închidă în urma ei. Chiar ești pe val.

Justin îi luă mâna și, cu un gest de curtoazie neașteptat, îi sărută degetele.

– Am de gând să profit de el cât mai mult înainte să se spargă. Ești cu adevărat frumoasă, Serena.

Deconcertată, îl privi fix.

– Când sunt furioasă, completă ea, străduindu-se să nu se lase pradă farmecelor lui.

Îi întoarse mâna și o sărută în palmă, privind-o.

– Cu adevărat frumoasă.

– Nu încerca să mă dai pe spate cu amabilități. Inconștient, își împreună degetele cu ale lui. Nu găsesc nimic amabil la tine.

– Așa e, conveni el. Să ieșim. Îmi imaginez că ți-ar prinde bine o gură de aer proaspăt.

– Am fost de acord să facem o plimbare. Începură să urce scările împreună. Doar cu asta am fost de acord.

– Hmm. Și luna este aproape plină. Cum ți-a mers seara?

– La cazinou? Când deschise ușa, vântul se năpusti înăuntru, încântător de cald și de curat. Mai bine ca de obicei. Funcționăm în pierdere din primăvară.

– Prea multe locuri pentru mărunțiș – vă erodează marja de profit. Își petrecu brațul în jurul taliei ei, iar Serena ridică privirea spre el. Ați face mai mulți bani la mese dacă unii dintre dealeri ar fi mai ageri.

– E greu să rămâi ager când muncești până la 60 de ore pe săptămână pe bani puțini, spuse ea cu tristețe. Oricum, cifra de afaceri este constantă. Majoritatea fac instruire cel mult șase săptămâni, promovând de la casier până la crupier, și o mare parte din ei nu stau mai mult de două sejururi, pentru că își dau seama că nu este vacanța plutitoare pe care și-o imaginau. Fără să-și dea seama, își puse brațul în jurul taliei lui, potrivindu-și pasul cu al lui. Asta este partea mea preferată.

– Ce anume?

– Noaptea târziu când e liniște pe vas. Nu se aude nimic în afară de sunetul mării. Dacă aș avea un hublou în cabină, l-aș lăsa deschis toată noaptea.

– Nu ai hublou? Mâna lui începu să se miște ritmic în sus și în jos de-a lungul spatelui ei.

– Numai pasagerii și ofițerii au cabine spre exterior. Se arcui sub atingerea sa, suspinând în timp ce mușchii obosiți i se relaxau. Totuși, n-aș da pe nimic anul care a trecut. A fost ca și cum mi-aș fi găsit o a doua familie.

– Familia este importantă pentru tine? întrebă el, gândindu-se la Daniel.

– Desigur. Întrucât întrebarea i se păru ciudată, Serena își lăsă capul pe spate să-l privească. Când el înclină capul spre ea, buzele ei aproape îi mângâiară maxilarul. Nu face asta, murmură ea.

– Ce? Și cuvântul, moale și tăcut, fu șoptit peste buzele ei întredeschise.

– Știi foarte bine ce. Lăsându-și brațul jos, se îndepărtă de el către balustradă. Familia mea, spuse ea mai calm întorcându-se și sprijinindu-și brațele pe porțiunea de lemn, a fost întotdeauna cea mai importantă parte din viața mea. Loialitatea este uneori incomod de înverșunată, dar necesară pentru noi toți. Dar tu?

Părea absolut uluitoare, cu rotunjimile ascunse, dar puse în evidență de smochingul bărbătesc, și părul, adineauri aranjat, fluturând în bătaia vântului. Avea capul dat pe spate, astfel că o rază de lună îi marmora chipul.

– Familia mea... Făcând eforturi să reia conversația, el se opri în fața ei. Am o soră, Diana. E cu zece ani mai mică și nu am fost niciodată apropiați.

– Părinții?

– Au murit când aveam șaisprezece ani. Diana a fost luată de o mătușă. Nu cred că am mai văzut-o de vreo douăzeci de ani.

Valul automat de simpatie din partea Serenei fu înăbușit imediat.

– E rușinos!

– Mătușa mea nu a fost niciodată de acord cu profesia mea, spuse el sec. Deși nu refuză niciodată banii pentru întreținerea Dianei, adăugă, trecându-și mâinile pe nasturii de la sacoul Serenei. A fost mai ușor pentru Diana ca eu să nu intervin.

– Ce drept are mătușa ta să fie sau să nu fie de-acord? întrebă Serena, prea iritată pentru a observa cât de abil îi desfăcea Justin nasturii. Este sora ta.

– Mătușa mea crede cu ardoare că jocurile de noroc sunt mâna diavolului. Se trage din Grandeau, latura franceză a familiei.

Serena clătină din cap la auzul acestei logici.

– Și tu ce ești?

– Blade. Își țintui privirea asupra ei. Comanș.

Fața lui era foarte aproape, mai aproape decât realizase. Deși Serena simțea cum îi flutură vântul prin materialul subțire al cămășii, nu înțelesese încă ce anume făcuse el. Înghiți în sec, în vreme ce privirea lui o susținea pe a ei. Oare fusese o amenințare în cele două cuvinte sau fusese doar în imaginația ei?

– Trebuia să știu, reuși ea să spună. Presupun că m-am lăsat vrăjită de ochii tăi.

– Din picăturile de sânge francez și galez care s-au strecurat. Tatăl meu a fost aproape pur, iar mama mea se trage din spița unui comanș curajos și a unui colonist francez. Cu mișcări lente, fără să o slăbească din priviri, îi desfăcu papionul de la gât. Serena înghiți din nou, dar nu se mișcă. Povestea spune că unul dintre strămoșii mei a văzut o femeie cu păr auriu, singură pe malul unui pârâu. Avea un coș cu rufe și cânta în timp ce spăla. El era un războinic feroce care ucisese mulți oameni din neamul ei pentru a-și proteja pământul. De cum a zărit-o, și-a dorit-o. Justin îi deschise nasturii cămășii, unul câte unul. Așa că a luat-o.

– E barbar, reuși ea să îngaime în ciuda gâtului uscat. A răpit-o, a luat-o de lângă familia ei...

– Câteva zile mai târziu, ea i-a înfipt un cuțit în umăr, încercând să scape, continuă Justin cu voce joasă. Dar când i-a văzut sângele pe propriile mâini, nu a mai fugit. A rămas și l-a îngrijit și i-a dăruit fii și fiice cu ochi verzi.

– Probabil i-a trebuit mai mult curaj să rămână decât să folosească acel cuțit.

Justin zâmbi, observând tremurul din vocea ei și stăruința din ochii ei.

– I-a dat un nume care se traduce în Premiu de Aur și nu a mai luat niciodată o altă femeie. Așa că este o tradiție, când unul din neamul meu vede o femeie cu păr auriu pe care o vrea, o ia.

Gura lui o strivi pe a ei, prinzând-o rapid în vârtejul pasiunii. Mâinile i se afundară în părul ei, înlăturând agrafele care dansau în vânt înainte să cadă în mare. Serena îl apucă de umeri, aproape speriată că avea să le urmeze, plonjând în apa întunecată și agitată. Cu siguranță, așa trebuie să te simți în interiorul unui vârtej - neajutorat, tras dintr-un punct înalt către necunoscut. Inima îi bătea cu putere încă dinainte ca palma lui să o acopere, contactul cărnii tari cu cea moale - bărbatul și femeia.

Cu un geamăt, se prinse și mai strâns de el, ca și cum el ar fi fost un colac de salvare pe marea care devenise brusc agitată. Uitând cât de mică era, el o luă în mâini, abandonând atât blândețea, cât și răutatea. Nici un bărbat nu mai îndrăznise să o atingă astfel; poate de aceea îi și permise. El îndrăzni, fără să ceară, fără cuvinte meșteșugite care să o seducă. Era o forță care îi consuma pe amândoi - un impuls prea vechi și prea primar pentru a fi negat.

Trupul ei vibra la atingere. Cu gândurile încâlcite, preluă controlul, arătându-le amândurora de ce avea ea nevoie. Săruturile sălbatice, neîndurătoare care îi acopereau gâtul o făceau să-și dorească mai mult. Briza caldă și liniștitoare a mării semăna niște flăcări mici care o încălzeau. Inspira aerul umed în plămâni și simțea cum se transformă în foc.

Mâna lui îi frământa frenetic sânul, în vreme ce pe cealaltă o strecură pe spatele ei gol, ca să-i găsească un punct anume de pe șira spinării. Cu o simplă apăsare cu degetul, picioarele îi deveniră neputincioase. Suspină și se arcui lipită de el, cuprinsă de valuri incredibile de plăcere.

- Nu. Vocea Serenei se auzi slab și îndepărtat. Nu, oprește-te!

Dar el își apăsă buzele peste ale ei, devorând protestele tremurătoare. Gura ei era prea înfometată pentru

a da atenție avertismentului pe care i-l dădea rațiunea. Gura ei, încleștată cu a lui, savura gustul slab de sare. Magia degetelor lui o domina. I-ar fi dat orice ar fi cerut, numai să nu înceteze să o atingă. Înfigându-și degetele în părul lui, îl trase mai aproape, fără să observe vălul de umezeală care îl acoperea.

Când buzele ei se eliberară, ale lui fiind adâncite în gâtul ei, nu mai reuși decât să îi ofteze numele. Umezeala de pe fața ei trecu neobservată; toate simțurile ei erau concentrate asupra a ceea ce le puteau aduce mâinile și buzele lui. Apoi el se mișcă, iar ea se legănă când o luă de lângă balustradă. Slăbită de dorință, Serena se sprijini pe el în timp ce el îi mângâia părul.

– Te uzi toată, murmură Justin, dar nu-și putu împiedica buzele să îi mângâie creștetul umed al capului, nu se putu abține să nu îi inspire parfumul. Să intrăm.

– Poftim? Amețită, Serena deschise ochii și văzu perdeaua subțire de stropi de ploaie. Plouă? Clătină din cap în timp ce apa rece o retrezea la viață. Se simțea de parcă trăise într-un vis și trezită de o palmă bruscă peste față. Eu... Îndepărtându-se de el, își trecu o mână prin păr. Eu...

– Trebuie să dormi, completă el. Fusese atât de aproape, descoperi Justin, de a o poseda ca un maniac, acolo unde se aflau.

– Da. Simțind stropii de ploaie pe pielea dezgolită, Serena își strânse sacoul pe lângă corp. E târziu. Cu privirea încă încețoșată și confuză se uită la punte. Plouă, repetă ea.

Ceva din vulnerabilitatea ei îl făcu pe Justin să o dorească și mai mult decât cu câteva clipe înainte și îl lăsa în imposibilitatea de a o avea. Își vârî mâinile în buzunare și strânse pumnii. „La naiba cu Daniel MacGregor", își spuse el înverșunat. Scoțianul întinsese o capcană excelentă cu o momeală de calitate. Dacă o lua acum, și-ar fi distrus mai mult ca sigur relația cu cel pe care ajunsese

aproape să îl iubească. Dacă nu o făcea, nu ar fi încetat să o dorească. Dacă aştepta... ei bine, acesta era un risc.

– Noapte bună, Serena.

Ea rămase o clipă indecisă, dorindu-şi să alerge înăuntru către normalitate, dorindu-şi să cadă în braţele lui şi în nebunie. Inspirând adânc, îşi ţinu strâns haina.

– Noapte bună.

Serena plecă repede, ştiind că ar fi durat doar o clipă să se răzgândească.

capitolul 4

Ştiind că avea să fie pustie, Serena alese puntea Veranda. Toţi cei aflaţi încă la bord ar fi optat cel mai probabil pentru piscina mai mare, aproape de Lido Bar and Grill, ca să stea la soare. Majoritatea pasagerilor aveau să viziteze San Juan, plimbându-se pe străzile de cărămidă din partea istorică a oraşului, explorând forturi, fotografiind munţii din jur. Oricine s-ar fi întors în timpul zilei probabil că nu ar fi deranjat-o pe puntea liniştită din spate.

Aproape că se trezise prea târziu, uitând că era programată să îl ajute pe Dale să calculeze câştigul serii precedente. Pentru că adormise abia după ivirea zorilor, Serena avusese parte de doar patru ore de somn înainte ca alarma să o trezească violent. După terminarea treburilor de dimineaţă, se dusese să se întindă sub soarele miezului de zi şi să-şi alunge oboseala din corp.

Serena nu voia să se gândească, aşa cum făcuse pe parcursul orelor lungi şi tăcute între ora trei a dimineţii şi ivirea zorilor. Ştia că era prea obosită să mai mediteze la ceea ce întâmplase în seara de dinainte, dar chiar şi întinzându-se pe şezlongul de pe punte, totul îi reveni în minte, acaparându-i gândurile. Ce i se întâmpla de fiecare dată când buzele lui Justin le atingeau pe ale ei? Orice ar fi fost, Serena jurase să nu mai permită

să se întâmple. Ce avea Justin de o tot trăgea după el, târând-o tot mai aproape de marginea unui abis fatal? De fiecare dată îi era tot mai greu să își amintească să se îndepărteze.

Serena desprinse bretelele costumului de baie și se lăsă pe spate. La urma urmei, decise ea, ar fi mai înțelept să reflecteze serios la toată tărășenia, decât să tot danseze în jurul ei. Dacă exista o trăsătură comună a clanului MacGregor, aceasta era realismul. Înfruntă problema și rezolv-o. Acesta ar trebui să fie mottoul clanului, își spuse Serena cu un zâmbet. Așadar, problema Justin Blade.

Era periculos de atrăgător. Periculos, concluzionă Serena, pentru că atracția o lovise din prima clipă și nu cedase nici măcar un pic. Și nu era vorba doar de cum arăta, se gândi ea, aranjându-și ochelarii de soare. Înfățișarea fizică putea fi ușor ignorată. Era vorba de putere, de sexualitate și de stilul dominant taciturn. Toate cele trei aspecte o provocau să îi țină piept, unu la unu. Era, pur și simplu, o combinație irezistibilă pentru o femeie care arareori alegea calea ușoară.

Îl plăcea? Serena pufni instinctiv, apoi căzu pe gânduri. Ei bine, se întrebă ea din nou, îl plăcea? Răspunsul veni odată cu amintirile unei după-amiezi liniștite în Nassau, cu gluma rapidă împărtășită în cazinou, cu modul firesc în care mâna ei se potrivea cu a lui. Poate că într-adevăr îl plăcea, recunoscu fără tragere de inimă. Puțin. Dar nu asta era ideea, își zise ea, împingându-și ochelarii mai ferm pe nas și închizând ochii. Ideea era ce avea să facă în următoarele cinci zile.

Nu se putea ascunde. Chiar dacă ar fi fost posibil din punct de vedere fizic, fiind amândoi pe același vas, mândria Serenei nu ar fi permis așa ceva. Nu, trebuia să îi facă față... și să-și facă față sieși. Ideea de a petrece timp cu el, de a-l cunoaște mai bine, nu mai putea

fi considerată inofensivă. Dacă era sinceră, Serena trebuia să admită că știuse de la bun început că nu era nimic inofensiv în legătură cu Justin Blade. Și astfel cercul se închise, ajungând din nou la atracția primară. Iar asta nu rezolva nimic, decise ea, întorcându-se pe burtă.

Mai avea doar câteva zile de stat la bordul vasului *Celebration* înainte de a se întoarce acasă pentru o vizită prelungită. Strâmbând din nas, se tot aranjă până când se simți confortabil pe bucățile groase de plastic ale șezlongului. Având de luat decizii cu privire la tot restul vieții, problema unei întâlniri cu un jucător itinerant nu avea de ce să aibă prioritate în gândurile ei. Se întâmpla doar pentru că permitea ea asta, concluzionă Serena. Acum că recunoscuse că îl considera pe Justin atrăgător și interesant, povestea era încheiată.

Planul ei era cât se poate de simplu – să îl trateze așa cum trata orice alt pasager. Politicos și cordial. De fapt, se corectă ea, aruncându-și ochelarii de soare pe jos, nu prea cordial. Și fără pariuri neoficiale, adăugă Serena cu fermitate înainte să închidă ochii. Tipul avea un noroc fenomenal.

Iar soarele era mult prea fierbinte, puntea mult prea tăcută ca să se gândească la complicații. Oftând, își puse mâinile sub cap și adormi.

Cald și liniștitor... Aceste senzații îi străbătură trupul, făcând-o pe Serena să ofteze din nou. Gânduri începătoșate despre cum plutea goală pe o plută în vreme ce soarele îi mângâia pielea îi aduseră pe buze un sunet slab de plăcere. Ar fi putut pluti la nesfârșit, fără destinație. Avea un sentiment de libertate – nu, de abandonare. Era singură pe marea albastră sau, poate, într-o junglă verde deasă. Un loc secret, solitar, unde nu existau restricții. Acolo soarele îi mângâia trupul ca mâinile unui iubit.

Îi simțea mângâierea, aducând o plăcere fierbinte, somnolentă... degete moi de lumină solară... stârnind leneș... seducând delicat...

Zbaterea unui fluture pe la urechea ei o făcu să zâmbească. Serena rămase nemișcată, nedorind să îl deranjeze. Moale ca roua, zbură pe obraz, odihnindu-se o clipă, ca și cum ar fi găsit o floare parfumată. Cu o ultimă bătaie din aripi îi șopti numele aproape de colțul gurii ei.

Ce ciudat, își zise ea cu un geamăt slab de plăcere, ca un fluture să îi cunoască numele. Mișcându-și umerii sub mângâierea blândă de pe spatele ei, Serena își forță ochii să se deschidă, vrând să vadă culorile acelor aripi moi. Nu văzu decât verdele rece și superficial al ochilor lui Justin.

O clipă, Serena privi fix în ei, prea satisfăcută ca să fie confuză.

- Am crezut că ești un fluture, murmură ea, închizând din nou ochii.

- Chiar așa? Zâmbind, Justin îi atinse a doua oară colțul gurii cu buzele.

- Hmm-hmm. Se auzi ca un suspin lung. Cum ai ajuns aici?

- Unde? Delectându-se cu felul în care ea se întindea sub palma lui, continuă să o mângâie pe spate.

- Oriunde suntem, murmură Serena. Ai urcat pe o plută?

- Nu.

Știa după ritmul respirației, după privirea scurtă în ochi ei întunecați și încețoșați, că era deja excitată și suficient de dezorientată ca să fie complet maleabilă. Vulnerabilitatea ei absolută îi stârnea deopotrivă dorința de a o poseda și de a o proteja. Cum fiecare se lupta pentru supremație, Justin îi sărută umărul gol.

- Ai visat.

– Oh. Serena nu înțelegea de ce conta asta, atâta vreme cât acele mângâieri minunate și calde continuau. E foarte bine.

– Da. Justin îi trecu un deget de-a lungul spatelui. Așa este.

Atingerea îi provocă un fior rapid, o excitare mai concentrată. Serena deschise ochii.

– Justin?

– Da?

Serena se trezi tresărind și se ridică pe coate.

– Ce cauți aici?

Privirea lui trecu ca din întâmplare peste bucata mică de material care abia îi acoperea sânii.

– M-ai întrebat deja asta. Cu tenul tău, nu ar trebui să stai la soare fără protecție.

Mâna îi alunecă de-a lungul spatelui ei, întinzând crema pe care o aplicase. Când degetele lui apăsară lângă baza coloanei, Serena își ținu respirația.

– Încetează! porunci ea, furioasă că vocea îi tremura.

– Ești foarte sensibilă, murmură el.

Dorința din ochii ei pâlpâi rapid, întunecându-i și mărindu-i chiar împotriva voinței ei.

– E păcat că nu suntem niciodată în locul potrivit la momentul potrivit.

– Justin. Serena se trase de sub mâna lui, abia amintindu-și să își țină sutienul ca să nu cadă. Chiar mi-aș dori să mă lași să mă odihnesc. Ridicându-se, își potrivi meticulos bretelele în jurul gâtului. A trebuit să mă trezesc devreme azi-dimineață, iar cazinoul se deschide de îndată ce plecăm diseară din port. Întinzându-se din nou îi făcu semn să plece. Vreau să dorm.

– Vreau să vorbesc cu tine, spuse el și se săltă ușor pe călcâie, apoi se ridică în picioare.

– Ei bine, eu nu vreau... Se opri, privirea ei măsurându-l de la picioarele lungi musculoase până la șoldurile înguste acoperite de un șort negru, spre toracele ferm

și zvelt. Trupul lui sugera putere, forță și agilitate. Serena își feri brusc privirea, întinzându-se în spate pentru a ajusta spătarul șezlongului. Nu vreau să vorbesc cu tine, încheie ea, punându-și ochelarii de soare înapoi pe nas. De ce nu mergi să vizitezi San Juan ca toți ceilalți?

– Am o propunere.

– Sunt sigură că ai.

Fără a aștepta invitația, Justin îi împinse picioarele și se așeză pe capătul șezlongului.

– Afaceri.

Serena își trase picioarele și mai mult, pentru ca pielea să nu i se atingă de a lui și să îi distragă atenția.

– Nu mă interesează afacerile tale. Ia-ți alt șezlong.

– Nu există o regulă cu privire la personal și la politețea față de pasageri?

– Depune plângere împotriva mea, îl invită ea. Este ultima săptămână de lucru.

– Despre asta vreau să-ți vorbesc. Justin îi mângâie coapsele cu palma unsuroasă de la loțiunea de soare.

– Justin...

– Bine. Zâmbi văzându-i expresia furioasă. Am parte de atenția ta.

– O să ai parte și de un nas spart dacă nu mă lași în pace, îi spuse ea exasperată.

– Întotdeauna ți-e atât de greu să te concentrezi la discuții despre afaceri? întrebă Justin blând.

– Nu când este una legitimă.

– Atunci nu ar trebui să avem probleme.

Lăsându-se pe spate, Serena îl privi prin lentilele colorate ale ochelarilor de soare. Îi zări cicatricea zimțată de-a lungul coastelor.

– Pare să fi fost grav, spuse ea cu un zâmbet rece. Cadou de la un soț gelos?

– Un habotnic cu un cuțit. Răspunsul lui fu la fel de rece ca întrebarea ei, lipsit de orice emoție.

O durere ascuțită și neașteptată străbătu trupul Serenei. I se puse un nod în gât, văzând cu ochii minții cum lama tăie în carne.

– A fost o prostie din partea mea să spun așa ceva. Îmi pare rău. Se uită din nou la cicatrice, simțindu-se rău din cauza propriilor cuvinte. Trebuie să fi fost grav.

Justin se gândi la cele două săptămâni petrecute sub tratament în salonul de spital și ridică din umeri.

– A fost cu mult timp în urmă.

– Ce s-a întâmplat? Nu se putu abține să nu întrebe, poate pentru că o parte din ea îi împărtășea durerea fără a cunoaște cauza.

Justin o studie o clipă. Nu se mai gândea la incident. Nu se mai prea gândise nici la el în ultimii cincisprezece ani. Totuși, asemenea cicatricei, era parte din el. Ar fi fost mai bine ca ea să știe. Luând un prosop de pe punte, își șterse mâinile.

– Eram într-un bar în estul Nevadei. Unul dintre obișnuiții locului nu voia să respire același aer cu un indian. Aveam de terminat o bere, așa că am sugerat să respire aerul de altundeva. Un zâmbet rece, lipsit de veselie, i se ivi pe buze. Eram destul de tânăr să găsesc plăcere în perspectiva unei încăierări. La 18 ani lupta cu pumnii calmează multe frustrări.

– Dar asta nu e o cicatrice dintr-o bătaie cu pumnii, murmură ea.

Justin încuviință ridicând o sprânceană.

– Majoritatea lucrurilor tind să scape de sub control când intervine și alcoolul. Omul era beat și pus pe scandal. Aproape absent, își trecu degetul de-a lungul cicatricei într-un gest obișnuit, de care crezuse că scăpase cu ani în urmă. A început destul de previzibil – vorbe, înghionteli, pumni –, apoi a scos un cuțit. Era probabil prea beat ca să-și dea seama ce face, dar l-a înfipt în mine.

- Oh, Doamne! Automat, Serena se întinse și îl luă de mână. E oribil. De ce nu a chemat nimeni poliția?

Lui Justin îi trecu prin minte faptul că, în ciuda bunăstării, a educației superioare și a călătoriilor, Serena dusese o viață ferită - poate din aceste cauze.

- Lucrurile nu se întâmplă întotdeauna așa, spuse el simplu.

- Dar te-a înjunghiat, spuse ea cu un amestec de logică și de repulsie. Ar fi trebuit arestat.

- Nu. Privirea lui Justin rămase la fel de calmă și de stabilă ca și vocea. L-am omorât.

La auzul acestei afirmații, mâna Serenei deveni inertă într-a lui. În spatele sticlei colorate a ochelarilor, Justin văzu șocul din ochii ei. Simți cum se retrage instinctiv. Apoi, la fel de repede, degetele ei îi strânseră din nou mâna.

- Autoapărare, spuse ea cu o urmă de tremur în glas.

El nu spuse nimic. Cu mulți ani în urmă avusese nevoie de acea încredere simplă, indiscutabilă - în timpul durerii din zilele de spitalizare, frica rece și solitară din celulă în așteptarea procesului. Nu avusese pe nimeni care să aibă încredere în el. Nimeni care să îi redea vreo fărâmă de speranță și de încredere, pe care le pierduse în acele zile nesfârșite și pustii. Când ea îi prinse mâna între ale ei, ceva se mișcă în lăuntrul lui și ieși dintr-o ascunzătoare de mult închisă.

- M-am întins după cuțit, spuse Justin în final. Am căzut. Următorul lucru pe care mi-l aduc aminte este că m-am trezit la spital, acuzat de omor din culpă.

- Dar era cuțitul lui. În vocea ei se simțea revolta și certitudinea. El te-a atacat.

- A durat o vreme până să se dovedească asta. Justin își amintea fiecare oră, fiecare minut de așteptare - mirosul celulei, fețele din sala de judecată. Frica și furia. Când s-a întâmplat, am fost achitat.

„Cu câte alte cicatrice?" se întrebă Serena.

– Nimeni nu a vrut să depună mărturie pentru tine, spuse ea instinctiv. Ceilalți din bar din acea seară.

– Nu eram unul de-al lor, spuse el sec. Dar s-au limitat la adevăr cât au fost sub jurământ.

– Cred că a fost o experiență înfricoșătoare pentru un băiat. Când Justin se mulțumi să ridice o sprânceană, Serena încercă să găsească un zâmbet. Tatăl meu ar spune că un bărbat nu e un bărbat până la 30 de ani sau, poate, până la 40. Nu este întotdeauna consecvent.

„Cât de bine știe el", se gândi Justin. Fu tentat să îi spună pe loc despre relația lui cu Daniel, dar se forță să rămână la planul inițial. Justin Blade era consecvent.

– Ți-am zis toate astea pentru că, dacă accepți oferta mea, probabil oricum vei auzi frânturi de poveste. Și prefer să auzi totul de la mine. Observă că îi captase curiozitatea, ceea ce era mai bine decât atenția.

– Ce fel de ofertă? întrebă ea precaută.

– O slujbă.

– O slujbă? repetă Serena, apoi râse. Ce vrei să faci, să deschizi o afacere de blackjack plutitor și să mă iei dealer?

– Mă gândeam la ceva mai staționar, murmură Justin coborând privirea. Cât de sigure sunt bretelele acelea subțiri?

– Destul de sigure. Abia se abținu să nu tragă de ele. De ce nu-mi spui exact la ce anume te gândești, Justin... Direct.

– Bine. Brusc, veselia îi dispăru din ochi. Erau din nou reci și îi țintuiau pe ai ei. Te-am urmărit cum lucrezi. Ești foarte bună. Nu doar cu cărțile, ci și cu oamenii. Judeci rapid jucătorii, și masa ta e aproape tot timpul plină, în timp ce altele se golesc regulat. În plus, știi cum să tratezi un jucător enervat din cauza cărților sau care a băut puțin cam mult. Una peste alta, adăugă el pe același ton impersonal, ai foarte mult stil.

Nedându-şi seama unde voia să ajungă şi nevoind să se arate prea încântată de cuvintele lui, Serena ridică din umeri indiferentă.

– Şi?

– Şi. Am nevoie de cineva cu talentul tău.

Expresia lui nu se schimbă când ochii ei se îngustară. Justin îşi adună picioarele sub el şi o privi, semănând, după părerea Serenei, puţin prea mult ca strămoşul lui care obişnuia să răpească femei.

Împingându-şi ochelarii de soare pe cap, Serena îl privi fix.

– Pentru ce anume ai nevoie? întrebă ea calm.

– Să îmi administreze cazinoul din Atlantic City.

Avu satisfacţia să îi vadă cum neîncrederea îi cuprinde chipul.

– Ai un cazinou în Atlantic City?

Fără să pară că se mişcă, Justin îşi puse mâinile pe genunchi.

– Da.

Serena se încruntă la el cu ochii mijiţi. El se gândi amuzat că nu avea să-l creadă prea uşor de data asta, însă ea expiră încet.

– Comanche, murmură Serena. Este unul în Vegas şi unul în Tahoe, cred. Lăsându-se pe spate, închise ochii. Deci, jucătorul itinerant se dovedea a fi un om de afaceri foarte bogat şi de succes. Trebuia să-mi fi dat seama.

Şi mai amuzat de reacţia ei, Justin se relaxă. Prima dată se gândise să îi ofere o slujbă în dimineaţa petrecută în Nassau. Apoi fusese parţial capriciu, parţial afacere. Studiindu-i trăsăturile puternice şi elegante, ştiu că deja era mai mult decât atât, mai mult decât ar fi trebuit. De asta avea să se ocupe după ce se aranjau lucrurile.

– Să ştii că mi-am concediat administratorul chiar înainte să plec, continuă Justin, fără să aştepte ca Serena

să deschidă din nou ochii. Am avut niște probleme cu încasările.

Serena deschise ochii, arcuindu-și sprâncenele.

- Te-a înșelat?

- A încercat, o corectă Justin cu blândețe. Nimeni nu mă înșală.

- Nu, conveni Serena. Sunt sigură că nu se întâmplă. Își ridică genunchii, astfel încât să nu se mai atingă de ai lui, apoi își încolăci brațele în jurul lor. De ce vrei să lucrez pentru tine?

Justin avea sentimentul incomod că ea ghicise că era ceva mai mult decât îi spusese, deși nici chiar el nu era sigur de toate motivele. Era sigur doar că o dorea în lumea lui, unde putea să o vadă... și să o atingă.

- Ți-am spus, zise el simplu, prea precaut să îi mai mângâie din nou pielea.

- Dacă ai trei hoteluri de succes...

- Cinci, o corectă el.

- Cinci. Încuviință ușor din cap. Nu îmi pot imagina că îți conduci afacerea din impuls. „Sau că ai conduce orice altceva din impuls", adăugă ea în gând. Cred că știi că administrarea unui cazinou ca al tău este foarte diferită de munca unui dealer pe un vas de croazieră. Probabil ai de două ori mai multe mese decât noi și încasări care ar face micul nostru profit să pară mărunțiș.

Justin zâmbi. Era destul de adevărat.

- Desigur, dacă nu crezi că te-ai putea descurca...

- Nu am spus că nu m-aș descurca, răspunse ea, apoi îl mustră. Ești foarte isteț, nu-i așa?

- Gândește-te, sugeră el, prinzându-i un deget cu al lui. Tu însăți ai spus că nu ai planuri stabilite după această croazieră.

Fără planuri stabilite, medită ea. Doar o idee vagă de a-și deschide propria afacere. Încă își dorea propriul

local, dar nu era logic să îl administreze pe al altcuiva până când mai învăța?

– O să mă gândesc, spuse Serena încet, fără să observe că degetul lui mare se mișca în sus și în jos de-a lungul degetului ei.

– Bine. Cu mâna liberă se întinse și îi scoase o agrafă din păr. Putem lua cina în San Juan și să discutăm detaliile. Lăsând prima agrafă să cadă, Justin scoase o alta.

– Vrei să încetezi? Enervată, Serena îl apucă de încheietură. De fiecare dată când ne vedem, îmi arunci agrafele. Nu voi mai avea nici una până la sfârșitul călătoriei.

– Îmi place părul desfăcut. Își trecu degetele prin cocul prins lejer și desprinse restul agrafelor. Îmi place să văd cum se revarsă.

Împingându-i mâna la o parte, Serena se ridică în picioare. Când folosea acel ton, orice femeie isteață păstra distanța.

– Nu iau cina cu tine nici în San Juan, nici altundeva. Apucă tunica pe care o purtase peste costumul de baie. Și cred că m-am gândit suficient la propunerea ta.

– Ți-e teamă? Desfăcându-și picioarele sub el, Justin se ridică cu mișcări line, ca de pisică.

– Nu. Ochii ei îi întâlniră calmi pe ai lui, pentru ca el să înțeleagă că vorbea serios.

– Bine. Mulțumit de privirea hotărâtă și încăpățânată, el își puse mâinile pe ceafa ei. Teama era prea comună și prea ușor de învins. Dar gândește-te câteva zile. Oferta de afaceri este doar atât. Nu are nimic de-a face cu noi ca iubiți.

Frământarea fermă a degetelor lui pe ceafa ei aproape că o seduse să se relaxeze. Cuvintele lui îi făcură ochii să scânteieze.

– Nu suntem iubiți.

– Vom fi, spuse el, ținând-o pe loc și apropiindu-se de ea. Curând. Amândoi suntem genul care ia ceea ce vrea, Serena. Noi ne vrem unul pe celălalt.

– De ce nu lași orgoliul deoparte o vreme, Justin? Cred că ți-e tot mai greu să îl porți.

Când mâna lui ajunse la spatele uns cu loțiune încercând să o tragă spre el, Serena rămase nemișcată, fără să se împotrivească, fără să cedeze.

– Jucătorii cred în soartă. Deși spatele îi era drept și rigid, el îi simți atingerea moale a sânilor pe pieptul său. Doar o bucată îngustă de material despărțea trupul ei de al lui. Ești o jucătoare la fel de convinsă ca mine, Serena MacGregor. Plecându-și capul, o ciupi de maxilar. Amândoi trebuie să jucăm mâna care ni s-a dat.

Câtă vreme putea să reziste acelui ton de miere și gurii abile? Serena simțea deja cum inima îi bătea cu putere în piept și simțea slăbiciunea fluidă din membre. Dacă rezista, avea să piardă. Poate... Mintea începu să i se încețoșeze, și ea încercă frenetic să alunge vălurile mătăsoase. Poate de data asta avea să joace așa cum dorea el și va ajunge la o remiză. Împotrivindu-se propriei nevoi de a se abandona, făcu un pariu periculos.

Foarte lent, ea își trecu degetele peste spatele lui gol, lăsându-și unghiile să îi scrijelească pielea. Când gura lui se afundă în gâtul ei, genunchii aproape îi cedară, dar își mușcă puternic buzele. Durerea avea să o ajute să păstreze controlul. Se frecă de el unduitor, în timp ce degetele ei trasau modele la baza gâtului lui. Inima lui începu să bată cu putere, ținând pasul cu a ei.

Gura lui era tot mai flămândă, dar ea se răsucea astfel încât buzele lui nimereau oriunde, numai nu pe ale ei. Dacă o săruta, dacă o prindea în ospățul acela profund și irațional al gurilor, ar fi fost pierdută. Respirația lui vâjâia neregulat la urechea ei, provocându-i

un geamăt. Serena închise ochii strâns, luptându-se să nu simtă toate acele lucruri pe care el putea atât de ușor să o facă să le simtă. Își afundă buzele în gâtul lui, spunându-și că nu o făcea pentru gustul lui, ci că era următorul pas al jocului. Nu avea să fie slăbită de mirosul lui masculin misterios, de felul în care se simțeau mușchii întinși și puternici sub mâinile ei. De data aceasta... de data aceasta, își promise ea, avea să îl pună în genunchi.

Îl auzi gemând, simți tremurul ușor care îl înfioră când o lipi strâns de el. Prea uimită de puterea nou descoperită pentru a se delecta, Serena abia dacă se prinse de el. El îi șopti ceva cu voce joasă, într-o limbă primitivă pe care nu o înțelegea, înainte să își îngroape fața în părul ei.

Inima o îndemna să rămână acolo unde era, cu trupurile calde atingându-se. Putea să fie atât de bine dacă locul ei nu era acolo? Dacă trupul ei nu era făcut pentru asta, se puteau potrivi atât de infailibil? Dacă gura ei nu era făcută pentru asta, s-ar fi înfierbântat chiar și la gândul unui sărut?

Nu. Serena se stăpâni înainte ca slăbiciunea să se răspândească prea mult. Nu avea să se lase condusă de nevoie... sau de un bărbat.

Se desprinse de el cu fermitate, știind că se eliberase doar pentru că îl luase pe nepregătite. Încet, rugându-se să o țină picioarele, se aplecă să ridice tunica ce căzuse pe jos. Fără nici un cuvânt, și-o trase peste cap. Gestul îi oferi o clipă de răgaz - doar o clipă - pentru a-și face curaj să îl privească.

În ochii lui văzu dorință - o dorință necugetată care îi făcuse inima să bată dureros. Și mai văzu și precauția. Se simți încurajată realizând că el nu fusese mai pregătit decât ea în fața atacului asupra simțurilor. Din această cauză ea era în avantaj.

– Dacă și când voi decide că vreau să mă culc cu tine, vei afla. O spuse calm, apoi se întoarse și se îndepărtă fără să privească înapoi. Genunchii îi tremurau.

Justin o urmări din priviri. Oh, ar fi putut să o tragă înapoi, își spuse el, încleștând-și mâna într-un pumn. Ar fi putut să o târască în cabina lui și să o posede în doar câteva clipe. Ar fi putut da naibii planul de joc și să își potolească foamea care părea să îl mistuie din interior. Dacă o dată, măcar o dată, ar fi fost cu adevărat singur cu ea... Cu grijă, Justin își descleștă mâna. Nu era niciodată bine să lași emoțiile să îți conducă mișcările. Acest lucru îl învățase cu prea mulți ani în urmă pentru a-l uita acum.

Aplecându-se, luă flaconul cu loțiune pe care Serena îl lăsase lângă șezlong. Fusese intrigată de oferta lui, se gândi el, închizând capacul absent. Și deși ea încerca să o ignore, ideea fusese plantată. După un an de urmat ordine, ideea de a da ordine avea să îi surâdă. După victoria proaspăt obținută, ea avea să se considere în stare să îi țină piept pe plan personal. Conta pe faptul că avea suficient sânge de MacGregor în ea pentru ca provocarea să fie irezistibilă.

Un zâmbet lent și calm îi răsări pe buze. Justin era la fel de susceptibil în fața unei provocări ca Serena. Anunțase miza, decise el. Pentru moment, urma să aștepte.

Cabina Serenei era complet întunecată când telefonul de lângă pat începu să sune. Orbește, bâjbâi împrejur, căutând butonul alarmei. Cum astfel nu reuși să oprească soneria, îl apăsă iritată, apoi dărâmă receptorul. Acesta o izbi drept în tâmplă.

– Au, la naiba!

– Bună dimineața, fetițo.

Năucă de somn și frecându-și tâmpla, duse receptorul la ureche.

– Tată?

– Cum e viața pe mare? întrebă el cu o voce bubuitoare și voioasă, care o făcu să tresară.

– Eu... ăăă... Trecându-și limba peste dinți, Serena se chinui să se trezească.

– Hai, fetițo, vorbește.

– Tată, e... Apăsă butonul alarmei din nou până când reuși să citească ecranul luminos. Este abia șase dimineața.

– Un marinar vrednic se trezește odată cu zorii, îi spuse el.

– Aha. Noapte bună, tată.

– Mama ta vrea să știe când ajungi acasă.

Chiar și pe jumătate adormită, Serena zâmbi. Anna MacGregor nu fusese niciodată o mamă cloșcă, dar Daniel...

– Ajungem în Miami sâmbătă după-amiază. Ajung acasă duminică. Angajați o orchestră?

– Ha!

– Un scoțian cu cimpoi?

– Întotdeauna ai fost obraznică, Rena. Încercase să pară sever, dar sfârși prin a părea mândru. Mama ta vrea să știe dacă te hrănesc cum trebuie.

Serena își înghiți un chicot de râs.

– Primim o pâine de orz întreagă pe săptămână și carne de porc în saramură duminica. Ce face mama?

– Bine. A plecat deja la spital să taie pe cineva.

– Alan și Caine?

Daniel pufni.

– Cine-i vede? întrebă el. Mamei tale i se frânge inima, căci copiii și-au uitat părinții. Nu are nici măcar un nepot pe care să-l legene pe genunchi.

– Suntem niște egoiști, conveni Serena sec.

– Acum, dacă Alan s-ar fi căsătorit cu fata aceea drăguță, Judson...

– Mergea ca o rață, îi reaminti Serena răspicat. Alan își va alege singur soția atunci când va fi pregătit.

– Ha! făcu din nou Daniel. E îngropat în muncă în D.C., Caine are încă preocupări puerile care ar fi trebuit să se sfârșească demult, iar tu ești pe o barcă.

– Vas.

– Biata ta mamă nu va apuca să își îmbrățișeze primul nepot. Cu un oftat adânc, își aprinse un trabuc gros din cele pe care Anna nu reușise să i le confiște.

– M-ai trezit la șase dimineața să îmi ții prelegeri despre continuarea dinastiei MacGregor?

– Nu-i o chestiune nesemnificativă, fetițo. Clanul...

– Nu spun că e nesemnificativă, îl asigură ea, vrând să evite un discurs lung și pasional. Și plănuiesc să stau acasă o vreme, așa că poți începe să mă terorizezi de duminică încolo.

– Așa vorbești cu mine? întrebă el ofensat. Nu am ridicat niciodată mâna la tine.

– Ești cel mai bun tată, spuse ea liniștitor. Îți cumpăr o ladă de whisky din St. Thomas.

– Așa deci. Satisfăcut de idee, se îmbună, apoi își aminti de o altă ladă de whisky promisă și de principalul scop al apelului telefonic atât de matinal. Ai întâlnit pe cineva interesant în croazieră, Rena?

– Hmm, aș putea scrie o carte. Chiar îmi va lipsi restul echipajului.

– Dar pasageri? insistă el. Daniel pufăia din trabuc și încerca să sufle cercuri de fum. Ai avut jucători adevărați?

– Când și când. Gândurile ei alunecară spre Justin, la fel ca ale lui Daniel.

– Presupun că ai avut destul de lucru cu bărbații.

Ea pufni indiferent și se întoarse pe spate. „Cu unul în orice caz", își zise ea.

– Sigur, nu e nimic rău într-o idilă din când în când, adăugă el pe ton jovial. Atâta vreme cât bărbatul are sânge bun și vână. Un jucător adevărat trebuie să aibă mintea ageră.

– Te-ai simți mai bine dacă ți-aș spune că plănuiam să fug cu unul?

– Cu cine? întrebă el, îngustându-și ochii.

– Cu nimeni, răspunse Serena ferm. Acum, vreau să dorm. Ai grijă să scapi de scrumul de la trabuc înainte ca mama să ajungă acasă.

Daniel se încruntă la telefon, apoi la trabucul din mână.

– Ne vedem duminică. Și apropo, te iubesc, pirat bătrân.

– Mănâncă un mic dejun decent, îi ordonă el înainte să închidă.

Îngândurat, Daniel se lăsă pe spate în scaunul masiv. Rena fusese întotdeauna dificilă, se gândi el. Cât despre Justin, ei bine, dacă Justin Blade nu se străduise să petreacă măcar o seară tropicală în compania ei, atunci nu era genul de bărbat care îl credea Daniel. Stinse trabucul, amintindu-și să scape de orice urmă înainte de întoarcerea Annei.

La naiba dacă se înșelase în privința lui Justin Blade! Daniel MacGregor știa să citească oamenii. Își permise o clipă de plăcere, imaginându-și un nepot brunet cu ochi violeți. Un băiat mai întâi, decise el. Deși nu urma să poarte numele MacGregor – iar asta era păcat –, avea să aibă sânge de MacGregor. Urmau să-l numească după bunicul lui.

În dispoziție bună, Daniel ridică receptorul, hotărât să își cicălească și ceilalți copii, dacă tot începuse.

capitolul 5

Oricât și-ar fi spus că nu era treaba ei, Serena nu se putea abține să nu se întrebe ce punea la cale Justin. Timp de două zile nici măcar nu îl zărise. În tot acel timp nu pusese piciorul în cazinou. Nici nu fusese pe partea dinspre port a punții Promenade, delectându-se

cu jocuri particulare, cel puțin nu atunci când ea trecuse pe acolo în pauză.

Ce făcea, se întrebă Serena, pregătindu-se pentru ultima ei zi liberă din croazieră. Un jucător trebuia să joace, nu-i așa? Nu era genul care să se mulțumească cu un joc de bingo în foaier.

O făcea intenționat, decise ea, închizând nasturii salopetei roșii. Încerca să o sâcâie. Nu ar fi fost deloc surprinsă dacă, în timp ce ea muncea și se frământa, el și-ar fi petrecut timpul lenevind undeva la soare, știind asta. Revoltător! Probabil acceptase și paharul acela propus de doamna Dewalter, concluzionă ea și apucă peria de păr. Pieptănându-se cu mișcări rapide și înverșunate, Serena se mustră în oglinda micuță.

– Și ce dacă? spuse ea cu voce tare. Dacă se dă la ea, nu se mai dă la mine.

Ultimul lucru pe care și-l dorea în ultimele ei zile pe vas era o luptă constantă, verbală sau de alt fel. Deci, numai bine că își găsise altceva să îl țină ocupat; nu mai trebuia să-și bată capul să-l ignore.

O agita când era în preajma ei. O agita și atunci când nu era, își zise ea, și aruncă peria înapoi pe dulap. Unde era dreptatea? „Nu mă voi gândi la asta", decise Serena, așezându-se pe jos să-și pună sandalele. „Mă duc să fac snorkeling și să cumpăr niște mărunțișuri – o ladă de whisky – și am să mă distrez, adăugă ea cu îndârjire. Nu am să mă mai gândesc la el."

„O face intenționat", își spuse ea, plesnind o sanda de palmă. „Mi-a fluturat pe la nas povestea cu administrarea cazinoului său și apoi a dispărut. Știa că asta o să mă înnebunească", conchise ea cu o frustrare reînnoită. „Ei bine, e loc pentru doi în joc", își aminti Serena, punându-și sandaua pe picior. „Mă voi ține departe de el în următoarele zile, chiar dacă va trebui să mă prefac că am rău de mare și să mă încui în cabină. Iar asta o să fie o lecție pentru el", hotărî ea.

Serena încă se mai încrunta când se auzi bătaia în ușă.

- E deschis, spuse ea scurt.

Ultima persoană pe care se aștepta să o vadă în prag era Justin. Ultimul lucru la care se așteptase era să simtă plăcere. „Oh, Dumnezeule", realiză ea, „mi-a fost dor de el."

El observă lumina zâmbetului scurt din ochii ei, înainte de a se transforma în dușmănie.

- 'Neața.

- Pasagerii nu au voie aici, îi spuse ea pe un ton calm și pretențios.

- Oh.

Păși înăuntru, închizând ușa în urma lui. Ignorându-i șuieratul iritat, Justin își roti privirea prin cabina minusculă.

Ar fi trebuit să fie banală și lipsită de culoare, cu patul simplu și pereții albi, dar ea îi dăduse un straniu aer stilat, cu doar câteva tușe. O pictură cu niște bărci cu vele, un bol din sticlă verde cu formă neregulată plin cu scoici sfărâmate, o pernă brodată în dungi îndrăznețe care îi aminti de Anna. Până și cămara din Hyannis Port era mai mare, își zise el.

- Nici un spațiu risipit, îndrăzni el, întorcându-și privirea spre ea.

- Este spațiul meu, îi reaminti Serena. Și este împotriva regulilor ca tu să te afli aici. Vrei, te rog, să pleci înainte să fiu concediată?

- Ți-ai dat deja demisia. Strecurându-se între ea și pat, Justin se uită mai atent la tablou. E foarte bun - este portul de aici, din St. Thomas?

- Da. Serena rămase așezată deliberat, știind că era aproape imposibil ca doi oameni să stea în picioare în cabină fără să se atingă. Îmi pare rău că nu îți pot ține companie, Justin, dar tocmai plecam.

Cu un sunet absent de încuviințare, bărbatul se așeză pe pat.

– Solid, comentă el, smulgându-i un zâmbet strâmb. Era tare ca piatra.

– Face bine la spate. Rămaseră privindu-se o clipă, în timp ce ea se lupta cu simpla plăcere de a-l avea lângă ea. Credeam că am scăpat de tine.

– Chiar așa? Ridicând neglijeul transparent în care dormise, Justin trecu dantela printre degete. Și-o imagină cu ușurință în el, își imagină materialul subțire, de culoarea untului, alunecându-i pe piele în timp ce el i-l scotea.

– Pune-l jos. Se întinse să i-l smulgă din mână, aplecându-se astfel peste el.

– Deci îți plac mătasea și dantela, spuse el, lăsând piesa de lenjerie să cadă înapoi pe pat înainte să o apuce Serena. Am admirat întotdeauna femeile care poartă așa ceva și dorm singure. Justin privi în jos către ea, îngenuncheată pe podea și frustrată. Dovedește o anume independență a spiritului.

Sprâncenele i se încruntară.

– E un compliment?

– Așa credeam. Cu un zâmbet, el se aplecă în față, înfășurându-și degetele în șuvițele ei. De ce credeai că ai scăpat de mine?

– Aș vrea să nu fii amabil, Justin; mă zăpăcește. Așezându-se pe coapse, Serena suspină. Nu ai mai venit la cazinou.

– Există și alte distracții la bord.

– Sunt sigură. Vocea ei deveni rece. Cum ar fi să-i explici sistemul tău doamnei Dewalter?

– Doamna cum?

Zburlită, Serena se ridică și începu să-și caute geanta.

– Roșcata divorțată cu oul de găină.

– Oh. Amuzat și zăpăcit, Justin o privi cum cotrobăia pe sub pat. Cauți ceva?

– Da.

Tot sub privirea lui, Serena se târî sub pat pe burtă.

- Ai nevoie de ajutor?

- Nu. La naiba! Înjură când se lovi la cap.

Când ieși de sub pat, Justin era așezat pe podea lângă ea. Fără să vorbească, zâmbi și îi îndepărtă de pe față părul ciufulit.

- Justin... Serena se întoarse și goli conținutul genții pe pat. Urăsc că trebuie să spun asta.

Obișnuit cu limba ei ascuțită, Justin ridică din umeri.

- Spune-o, chiar și așa.

- Mi-a fost dor de tine.

Uitându-se la el, Serena citi surprinderea pe fața lui pentru a doua oară.

- Ți-am spus că urăsc s-o spun. Când dădu să se ridice, el o apucă de mână și o ținu pe loc.

Șase cuvinte. Șase cuvinte care aduseră un torent de sentimente contradictorii pe care nu le mai încercase. Fusese pregătit pentru iritarea, răceala sau furia ei. Dar nu pentru acele câteva cuvinte simple.

- Serena. Îi puse mâna pe obraz cu un gest de mare blândețe. E periculos să îmi spui asta când suntem singuri.

Îi atinse ușor mâna, apoi și-o luă de pe pielea ei.

- Nu intenționam să ți-o spun. Cred că nici eu nu mi-am dat seama până nu ai intrat aici. Suspinul ei fu deopotrivă confuz și nostalgic. Pur și simplu nu înțeleg.

- Mă întreb de ce simțim amândoi că trebuie să înțelegem, spuse el, pe jumătate sieși.

Serena sări brusc în picioare și începu să arunce în geantă lucruri de care considera că va avea nevoie.

- Merg pe plajă să fac snorkeling și să văd peisajul, îl anunță ea. Vrei să vii cu mine?

Nu îl auzi mișcându-se - nu făcu nici un sunet -, dar știu că se ridicase în picioare în spatele ei. Pentru

prima dată într-un an, Serena simți o ușoară panică de claustrofobie.

Justin își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse cu fața către el. Ochii aceia, își zise el. Acea culoare imposibil de intensă. Păru că nu trebuie decât să-i privească pentru ca dorința să se răspândească în el.

– Pace? întrebă el.

Ea observă cu ușurare că nu avea să se folosească de avantajul pe care i-l dăduse.

– Unde ar mai fi distracția? răspunse Serena. Poți veni cu mine dacă vrei, dar nu facem pace.

– Mi se par niște termeni rezonabili, spuse el. Când o cuprinse cu brațul de talie, Serena își puse geanta între ei. Justin se uită la geantă, apoi la Serena. Nu e tocmai un obstacol.

– Oferta era pentru peisaj, îi reaminti ea. Accepți sau renunți.

– Să zicem. Cu o ezitare atât de firavă încât trecu neobservată, Justin își coborî mâinile. Pentru moment.

Cum el acceptă acest lucru, Serena se întoarse și deschise ușa.

– Ai fost vreodată pe o ambarcațiune cu fundul de sticlă?

– Nu.

– Îți va plăcea la nebunie, promise ea, luându-l de mână.

Pielea ei era udă, caldă și scânteia în lumina soarelui. Două bucăți mici de material îi acopereau rotunjimile sânilor și șoldurilor. Întinzându-și picioarele pe pătură, Serena suspină satisfăcută.

– Îmi place să mă gândesc la pirați. Ea privi către apa albastră magnifică și aproape că văzu steagul cu craniu și oase al piraților fluturând în briză. Munți verzi și înalți se ridicau împrejurul lor, ca și cum ar fi plutit și ei pe mare. Acum trei sute de ani. Scuturându-și părul ud,

îi zâmbi lui Justin. O perioadă insignifiantă dacă te gândești de cât timp se află insulele aici.

Câteva picături de apă sclipeau pe pielea lui întunecată.

– Nu crezi că Barbă Neagră ar fi puțin supărat dacă ar vedea toate astea? întrebă el. Făcu un gest indicând oamenii care împestrițau nisipul alb al plajei și se stropeau cu apa de culoare turcoaz. Râsetele se ridicau în aer împreună cu parfumul loțiunii cu protecție solară. Spre deosebire de noi ceilalți, nu cred că ar considera aceste plaje virgine.

Ea râse, revigorată și înveselită de ora de snorkeling.

– Va găsi un alt loc. Piraţii se pricep la așa ceva.

– Sună de parcă i-ai admira.

– E ușor să romanțăm după câteva secole. Serena se lăsă pe coate, bucurându-se să se usuce la soare. Și presupun că am admirat întotdeauna oamenii care au trăit după propriile reguli.

– Cu orice preț?

– Oh, ești prea pragmatic. Serena își întoarse fața după soare. Cerul era la fel de albastru ca apa și fără nici un nor. E prea frumos aici ca să fii pragmatic. E la fel de multă barbarie și cruzime în ziua de azi cum era acum trei sute de ani și nici pe departe la fel de multă aventură. Mi-ar plăcea să călătoresc cu mașina timpului lui H.G. Wells.

Intrigat, Justin ridică pieptănul pe care ea îl aruncase și începu să i-l treacă prin păr.

– Unde te-ai duce?

– În Britania lui Arthur, Grecia lui Platon, Roma lui Cezar. Oftă, găsind și senzuală, și liniștitoare senzația pe care i-o trezea Justin în timp ce îi pieptăna părul. Sute de alte locuri. Ar trebui să îl întâlnesc pe Rob Roy în Scoția, altfel tatăl meu nu m-ar ierta niciodată. Mi-ar plăcea să fi văzut Vestul înainte să fie descoperit

de colonişti, dar apoi cred că m-aş fi aflat în prima caravană către Oregon. Râzând, îşi lăsă capul şi mai mult pe spate şi se uită la el. Ar fi meritat riscul de a fi scalpată de strămoşii tăi.

Justin îi cântări părul cu o mână.

- Ar fi fost o adevărată pradă.

- L-aş fi păstrat şi eu, admise Serena. Dar tu? întrebă ea. Nu ţi-ar plăcea să mergi cu câteva secole în urmă şi să joci cărţi într-un bar din Tombstone?

- Cei din neamul comanş nu erau bine-veniţi acolo.

Întinzându-se pe spate, îi dădu la o parte părul umed de pe frunte.

- Din nou eşti pragmatic.

Privirea lui o susţinu pe a ei o clipă.

- Aş fi fost în ceata de războinici care ţi-ar fi atacat caravana.

- Da. Se uită din nou spre mare. Era o naivitate să uite cine şi ce era el, chiar şi pentru o clipă. Era diferit. Lucru care sporea atracţia. Presupun că aşa ai fi făcut. Noi am fi căutat noi frontiere, tu ai fi apărat ceea ce era deja al tău. Liniile devin înceţoşate şi te întrebi care dintre părţi a avut dreptate la început. Te simţi vreodată înşelat? se întrebă ea cu voce tare. De dreptul tău prin naştere?

Justin trase pieptănul încet prin păr. Pe măsură ce se usca, îi vedea toate variaţiile subtile de nuanţă care se îmbinau în auriul bogat.

- Prefer să îmi fac propria avere decât să mă gândesc la moşteniri.

Ea încuviinţă din cap, întrucât cuvintele îi exprimau cu exactitate propriile sentimente.

- Familia MacGregor a fost persecutată în Scoţia, forţată să renunţe la nume, la blazon şi la pământuri. Dacă aş fi fost acolo, aş fi luptat. Acum este doar o poveste fascinantă. Râse încet, iar dispoziţia i se schimbă.

Una pe care tatăl meu o povestește mereu și mereu, cu orice ocazie.

O copiliță, fugind pe nisip de mama ei, ateriză asemenea unei mingi umflate în poala Serenei. Chicotind, își încolăci brațele în jurul gâtului Serenei și se ținu strâns, ca și cum ar fi conspirat împreună.

– Oh, bună. Râzând, Serena îi răspunse la îmbrățișare, apoi îi dădu capul pe spate cât să vadă ochii căprui plini de voioșie ai fetei. Încerci să evadezi?

Fetița prinse în mână părul Serenei.

– Drăguț.

– Ce copil isteț, comentă ea, uitându-se peste umăr la Justin. Spre surprinderea ei, acesta o așeză pe fetiță la el în poală și îi apăsa năsucul cu degetul.

– Și tu ești drăguță.

Sub încă o cascadă de chicoteli, fetița îl sărută umed pe obraz.

Înainte ca Serena să își revină din surprinderea stârnită de ușurința cu care acesta acceptase recunoștința umedă, o femeie într-un costum de baie negru se apropie de ei cu respirația tăiată.

– Rosie! Mama ținea în mână o găletușă și o lopățică de plastic și obrajii i se îmbujorară. Oh, îmi cer scuze.

– Foarte drăguț, spuse Rosie din nou, dându-i încă un sărut lui Justin. De data aceasta Serena începu să chicotească.

– Rosie! Exasperată, mama îi trecu o mână prin păr. Chiar îmi pare rău, repetă ea. Se năpustește asupra oricui. Nimeni nu e în siguranță.

– Când fugi, ai mai mult timp să te joci odată ce ajungi la destinație, nu-i așa, Rosie? Serena mângâie părul castaniu, zâmbindu-i liniștitor mamei. Cred că vă dă de furcă.

– Sunt epuizată, recunoscu femeia. Dar, sincer, îmi...

– Nu vă cereți scuze. Cu blândețe, Justin scutură nisipul de pe mâna fetiței. E frumoasă.

Vădit satisfăcută, mama se relaxă, apoi îi întinse mâna fiicei sale.

– Mulțumesc. Aveți copii?

Serenei îi luă o secundă până să își dea seama că li se adresa ca unui cuplu. Înainte să reacționeze, Justin răspundea deja.

– Nu încă. Presupun că ea nu e de vânzare.

Ridicând-o încet pe Rosie pe șold, femeia îl privi pe Justin.

– Nu, deși sunt momente când sunt tentată să o închiriez. E o pacoste. Mulțumesc din nou. Nu toată lumea apreciază să fie atacată de o tornadă în vârstă de doi ani. Spune la revedere, Rosie.

– Pa! Rosie flutură mâna plinuță peste umărul mamei sale înainte de a face un efort vitejesc de a se da jos din brațe. Serena auzea chicotele ascuțite și încântate în timp ce mama și fiica traversau plaja.

– Serios, Justin. Serena se scutură de nisipul pe care Rosie îl adusese cu ea. De ce i-ai spus femeii că încă nu avem copii?

– Pentru că nu avem.

– Știi bine ce vreau să spun, începu ea.

– Acum cine este pragmatic? Înainte ca Serena să apuce să răspundă, își încolăci brațele în jurul taliei ei și o sărută pe umăr. În loc să se împotrivească, se sprijini pe el o clipă, bucurându-se de apropiere.

– Era drăguță.

– Majoritatea copiilor sunt. O sărută pe celălalt umăr. Nu au pretenții, nu au prejudecăți și au puțină teamă. În curând mama ei o va învăța să nu stea de vorbă cu străini. Lucru necesar, dar mai degrabă trist.

Serena se trase la o parte ca să se poată întoarce să îl privească direct în față.

– Nu aș fi crezut că te gândești la copii.

Justin dădu să îi spună că momentul împărtășit cu acea fetiță de ei doi împreună îi trezise sentimente

pe care uitase că le are, ca nevoia de familie. O femeie lângă el, un copil care se întinde după un sărut. Apoi alungă gândul în timp ce Serena mai scutură nisipul. Era mai bine să păşească atent pe un teren necunoscut, îşi zise el.

– Şi eu am început la fel, spuse el în cele din urmă.

Ea îi observă ezitarea, dar propriile-i sentimente erau straniu de încâlcite.

– Eşti sigur? Zâmbind, îşi puse mâinile pe umerii lui.

– Destul.

– Îţi voi spune ceva, rosti Serena solemn, apropiindu-se de el.

– Da?

– Eu nu te găsesc drăguţ.

– Copiii au o perspectivă mai bună decât adulţii.

– Nu ai nici măcar o fire drăguţă, insistă ea, dar realiză că imboldul de a-l săruta era dificil de ignorat.

– Nici tu.

Mângâindu-i spatele, Justin aprofundă sărutul. Pleoapele coborâră, la fel şi ale ei, dar nici unul nu închise ochii. Ea simţi cum ceva din interiorul ei ieşea la suprafaţă în timp ce oasele îi deveneau moi, ceva mic şi vital care îi aparţinea ei şi în clipa următoare îi aparţinea lui. Serena i se abandonă într-un sărut care purta mai multă promisiune decât pasiune.

– Nu am intenţionat niciodată, murmură ea.

– Doamne ajută. Brusc, mâna lui îi apucă strâns părul preţ de o clipă, deşi gura lui rămăsese moale peste a ei.

Serena se trase. Ceva se schimbase. Nu exista o explicaţie limpede, nu ştia ce era, dar ceva se schimbase. Trebuia să aducă lucrurile înapoi sub control până avea să descifreze misterul. Îşi simţea trupul moale, slab şi străin.

– Ar fi mai bine să mergem, reuşi ea să bâiguie. Trebuie să mai cumpăr câte ceva din oraş înainte să mă întorc pe vas.

– Timpul şi fluxul nu aşteaptă pe nimeni, spuse el.

– Cam asta e tot. Ridicându-se, scuturã nisipul de pe salopetă înainte să o îmbrace peste costumul de baie.

– Nu vei avea întotdeauna această scuză. Justin stătea lângă ea, oprind mâinile care încheiau nasturii.

– Așa e, spuse Serena, începând să își închidă din nou nasturii. Dar o am acum.

Fu nevoie de mult talent la șofat prin traficul din Charlotte Amalie, iar apoi de un strop de noroc pentru a găsi un loc de parcare. Străzile erau pline de taximetre, oameni, microbuze deschise cu acoperișuri în modele vesele. În tot acest timp Justin și Serena rămaseră tăcuți, ocupați fiecare cu propriile gânduri.

Ce se întâmplase, se întreba ea, în timpul acelui sărut rapid, aproape prietenesc de pe plajă? De ce o lăsase simțindu-se ca de gelatină la interior, temătoare și oarecum încântată? Poate avea ceva de-a face cu emoția de a-l fi văzut pe Justin cu fetița. Era dificil să îți imaginezi un bărbat ca el, un jucător rece și nemilos, topit după o brunetă de zece kilograme cu mâini lipicioase și sărate. Pur și simplu nu crezuse că putea fi atât de drăgăstos.

Putea fi și faptul că, deși crezuse doar că îl plăcea, Serena era acum convinsă de acest lucru. Dar precaut, adăugă ea, pentru a se liniști. Nu era niciodată înțelept să renunțe la precauție în privința lui Justin. Și acum că putea recunoaște că îl plăcea și se bucura de compania lui, călătoria era pe sfârșite. În zilele care mai rămâseseră, Serena avea să fie atât de ocupată cu turele și cu sarcinile din cazinou, încât nu avea să își mai permită să petreacă nici măcar o oră cu el, darămite o zi întreagă. Tot restul călătoriei se vor afla pe mare, cazinoul fiind deschis șaisprezece ore pe zi.

Desigur, mai exista opțiunea de a accepta slujba pe care i-o oferise. Încruntându-se ușor, Serena se uită pe fereastră și văzu o masă pe trotuarul din apropierea

magazinului Gucci, acoperită cu pălării din frunze de palmier. În ultimele două zile alungase intenționat propunerea din mintea ei - mai întâi de ciudă, apoi pe considerentul că era mai bine să se gândească după ce s-ar fi despărțit o vreme. Atlantic City ar fi o aventură. Munca alături de Justin ar fi un risc. Poate cele două erau unul și același lucru.

De ce îl îngrijora îndulcirea bruscă a atitudinii ei? se întrebă Justin. La urma urmei, acesta fusese unul dintre scopurile lui. O dorea, la fel cum o dorise în prima clipă când o văzuse. Totuși, zilele în care avuseseră contact, certuri, râsete și pasiune adăugaseră un nou aspect la ceea ce ar fi trebuit să rămână o dorință primară.

Nu mai era la fel de ușor să pună sentimentele lui contradictorii pe seama mașinațiilor tatălui ei. În realitate, nu se gândise de zile întregi la ea ca la fiica lui Daniel MacGregor. Parcând pe un loc liber, Justin decise că poate ar fi fost înțelept să reînceapă să o vadă astfel... cel puțin pentru moment.

- Alte brelocuri care cântă *Für Elise?* întrebă el, oprind motorul.

În ciuda a ceea ce tocmai își spusese, Justin o trase mai aproape de el pentru a-i gusta din nou buzele.

- Nu mă repet niciodată, răspunse ea, dar nu se feri.

- Doar de data asta, murmură el, fă o excepție.

Cu un mic hohot de râs, îl sărută mai apăsat până când amândoi uitară că se aflau într-o mașină parcată în mijlocul unui oraș aglomerat. „Diseară", își zise ea, în timp ce degetele îi urcau pe obrazul lui către păr. Venise timpul să nu se mai prefacă și să ia ceea ce își dorea.

- Serena, spuse Justin, pe jumătate suspin, jumătate geamăt, îndepărtând-o.

- Știu. Își lăsă pentru o clipă capul pe umărul lui. Părem destinați să ne aflăm în spații publice. Inspiră rapid și sonor, apoi coborî din mașină. Având în vedere

că am stat mult pe plajă, nu am timp de altceva decât de o rundă disciplinată de cumpărături.

Justin înconjură maşina până la ea şi îi luă mâna. Serena zâmbi, apoi privind dintr-o parte în alta strada îngustă şi aglomerată, remarcă:

- Ar trebui să pot cumpăra suvenirele şi băutura de care am nevoie de aici.

Înainte să ajungă la destinaţie, o opri vitrina magazinului Cartier. Suspinul prelung exprimă apreciere şi dorinţă.

- Oare de ce o femeie inteligentă se trezeşte tânjind după nişte pietre strălucitoare? se întrebă ea cu voce tare.

- E firesc, nu-i aşa? Justin se apropie de ea, lăsându-şi privirea să hoinărească peste strălucirea diamantelor şi scânteierea smaraldelor. Majoritatea femeilor sunt atrase de diamante - la fel şi majoritatea bărbaţilor.

- Carbon presurizat, spuse ea, oftând din nou. Bucăţi de piatră scoase din peşteri. Cu secole în urmă le foloseam pe post de amulete pentru a alunga spiritele rele sau pentru a atrage norocul. Fenicienii au călătorit spre ţările baltice din Europa pentru chihlimbar. S-au purtat războaie pentru ele, s-au exploatat ţări... şi cumva asta le face şi mai atrăgătoare.

- Nu te răsfeţi niciodată?

Serena se întoarse cu spatele la vitrină şi îi zâmbi.

- Nu, astfel am ceva de aşteptat cu nerăbdare. Mi-am promis ca data viitoare când călătoresc să fie exclusiv pentru relaxare. Şi atunci mă voi desfăta, lucru care s-ar putea să facă o gaură serioasă în contul meu bancar. Deocamdată, zise ea, arătând spre magazinul de alături, trebuie să mai cumpăr nişte suvenire tradiţionale pentru câţiva veri şi o ladă de Chivas Regal.

Justin intră cu ea în magazin, unde Serena fu prinsă imediat de febra cumpărăturilor, alegând şi cumpărând. În general nu îi plăcea la cumpărături, dar odată

intrată în horă, o făcea lată. Când Justin se îndepărtă, ea nu îi dădu atenție, ocupată cu o varietate de fețe de masă brodate.

Cu suvenirele achiziționate și împachetate, Serena se îndreptă spre casa de marcat, unde erau expuse sticle de băutură, lichioruri și vinuri. O privire rapidă spre ceasul de la mână îi confirmă că mai avea două ore până să trebuiască să se întoarcă pe vas.

– O ladă de Chivas de doisprezece ani.

– Două.

Auzindu-i vocea lui Justin, Serena întoarse capul.

– Oh, credeam că te-am pierdut.

– Ai găsit ce căutai?

– Chiar mai mult, recunoscu ea, făcând o grimasă. Mă voi urî pentru asta când va veni vremea să îmi fac bagajele.

Vânzătorul puse cele două cutii de whisky pe tejghea.

– A mea vreau să fie livrată pe vasul *Celebration*. Scoțând cartea de credit, așteptă ca vânzătorul să completeze formularul.

– Și a mea la fel, adăugă Justin, numărând încet bancnotele.

Serena cugetă la cutia lui de whisky în timp ce el dădea informațiile necesare. Ciudat, se gândi ea, nu îl crezuse genul de băutor care să cumpere whisky cu lada. Nu bea niciodată când juca. Fusese unul dintre primele lucruri pe care le observase la el. Pe tot parcursul croazierei, îl văzuse o singură dată cu o băutură în mână, în timpul picnicului din Nassau. Decise că probabil o cumpăra în loc de suvenire, dar părea ciudat să cumpere atâta sticle dintr-o singură marcă. După ce semnă chitanța, Serena o puse în geantă.

– Presupun că asta e tot. Luându-l de mână, porni către ieșire. E ciudat că amândoi am cumpărat aceeași marcă de whisky.

– Nu și dacă te gândești că am cumpărat-o pentru aceeași persoană, spuse el cu blândețe.

Cu un zâmbet nedumerit, Serena ridică privirea spre el.

– Aceeași persoană?

– Tatăl tău nu bea nimic altceva.

– De unde știi... Nedumerită, clătină din cap. De ce i-ai cumpăra tatălui meu o ladă de whisky?

– Pentru că m-a rugat. O ghidă pe lângă un grup de adolescenți.

– Te-a rugat? Împiedicată de un alt val de cumpărători, Serena trebui să aștepte pentru a putea trece de ei. Cum adică te-a rugat?

– Nu am văzut niciodată ca Daniel să facă ceva fără motiv. Justin o luă de braț și o conduse pe partea cealaltă a străzii, în timp ce ea se uita la el, nu la mașini. O ladă de whisky părea un motiv foarte rezonabil la acea vreme.

„Daniel?" se miră Serena, observând firescul cu care folosise numele mic al tatălui ei. Preț de o clipă gândurile ei se concentrară pe asta, până când alte întrebări incomode și fără răspuns începură să iasă la suprafață. Ignorând mulțimea de pietoni, se opri în loc în mijlocul trotuarului.

– Justin, ai face bine să îmi spui exact despre ce este vorba.

– Este vorba despre a-i cumpăra tatălui tău o ladă de whisky pentru amabilitatea de a-mi rezerva sejurul pe *Celebration*.

– Faci o confuzie. Tatăl meu nu e agent de turism.

Justin râse la fel de zgomotos ca atunci când îi aflase numele de familie.

– Nu, Daniel este multe lucruri, dar nu agent de turism. Hai să mergem și să ne așezăm.

– Nu vreau să mă așez. Își smuci brațul în timp ce el o conducea spre o curte răcoroasă. Vreau să știu de ce naiba ar avea tatăl meu de-a face cu aranjarea vacanței tale.

– Cred că se gândea mai degrabă la aranjarea vieții mele. Găsind o masă liberă, Justin o împinse pe un scaun. Și a vieții tale, adăugă el, așezându-se.

Serena simțea mirosul delicateselor proaspete de la patiseria de vizavi de ei, auzea sporovăiala din mica librărie de alături. Întrucât îi veni brusc să lovească ceva, Serena își încrucișă brațele pe masă.

– Despre ce naiba vorbești?

– L-am cunoscut pe tatăl tău în urmă cu vreo zece ani. Calm, Justin scoase un trabuc și îl aprinse. Serena reacționa exact așa cum se așteptase. Previzibilitatea atenuă tensiunea cu care se luptase încă din acel moment de pe plajă când simțise că ceva îi scăpa. Am mers la Hyannis Port cu o propunere de afaceri, începu Justin. Am jucat pocher și de atunci am tot făcut afaceri împreună. Ai o familie foarte interesantă.

Serena nu spuse nimic, dar degetele i se încleștară mai tare.

– Mi-au devenit destul de dragi pe parcursul anilor, continuă el pe același ton. Tu erai întotdeauna la școală când mergeam în vizită, dar am auzit destul de multe despre... Rena. Alan îți admiră mintea, Caine, croșeul de dreapta. Deși privirea ei ardea, Justin nu își putu stăpâni un zâmbet. Tatăl tău aproape ți-a ridicat o statuie când ai absolvit Smith cu doi ani mai devreme.

Serena își reprimă impulsul de a înjura și de urla. Bărbatul acesta făcuse parte din viața ei de zece ani fără știința sau acordul ei.

– Ai știut, începu ea pe un ton grav și furios. Ai știut cine sunt în tot acest timp și nu ai spus nimic. Te-ai jucat cu mine când trebuia doar să explici...

– Așteaptă o clipă. Când dădu să plece, o prinse de braț cu putere. Nu am știut că dealerul de blackjack

pe nume Serena era fiica lui Daniel MacGregor, Rena, luceafărul despre care auzisem în ultimii zece ani.

Ea se îmbujoră, furioasă și jenată în același timp. Mare parte a vieții ei considerase laudele tatălui său pe cât de adorabile, pe atât de amuzante. Acum se dovedeau a fi o palmă rece peste față.

- Nu știu ce jocuri faci...

- Jocul lui Daniel, o întrerupse Justin din nou. Abia în ziua aceea pe plajă, când strigai la mine despre cum familia MacGregor nu se lasă intimidată, mi-am dat seama cine erai și de ce Daniel a insistat atât de mult să fac această călătorie.

Aducându-și aminte de expresia autentică de șoc de pe fața lui, Serena se relaxă puțin.

- Ți-a trimis biletele și nu ți-a spus că lucrez pe vas?

- Tu ce crezi? replică Justin, stingând trabucul într-o scrumieră de plastic, cu privirea ațintită asupra ei. Când ți-am aflat numele întreg, mi-am dat seama că am fost manevrat de un expert. Rânji, amuzat din nou. Recunosc că mi-a creat câteva clipe de disconfort.

- Disconfort, repetă Serena, deloc amuzată. Scurta conversație telefonică avută cu tatăl ei i se derula din nou în minte. O trăsese de limbă, realiză ea, curios dacă micul lui tertip dăduse roade. Am să îl omor, spuse ea încet. Ochii ei, întunecați de o furie abia ținută sub control, se îndreptară din nou spre Justin. De îndată ce termin cu tine. Făcu o pauză, căci simți din nou nevoia să strige. Ai fi putut să-mi spui în urmă cu zile!

- Aș fi putut, admise Justin. Dar gândindu-mă că reacția ta avea să fie exact aceasta, am ales să nu o fac.

- Ai ales, spuse ea printre dinți. Tatăl meu a ales. Oh, ce egoiști minunați sunteți voi, bărbații! Poate că nu v-ați dat seama, dar și eu mă aflu la mijloc. Mânia îi inundă chipul. Credeai că o se te culci cu mine ca să te răzbuni pentru acele clipe de disconfort?

– Știi bine că nu e așa. Justin vorbea atât de blând, încât Serena trebui să își stăpânească o nouă ieșire. Întâmplător, îmi era greu să îmi amintesc a cui fiică erai de fiecare dată când te atingeam.

– Să-ți spun eu ce știu, spuse ea cu aceeași voce periculos de gravă. Voi doi vă meritați unul pe celălalt. Sunteți amândoi niște naivi aroganți, fanfaroni și autoritari. Ce drept aveți să vă amestecați astfel în viața mea?

– Tatăl tău a instigat intruziunea, îi explică Justin calm. Restul a fost strict personal. Dacă vrei să-l omori pe diavolul bătrân, e treaba ta, dar nu îți înfige ghearele în mine.

– Nu am nevoie de permisiunea ta să îl omor! răspunse ea, ridicând vocea suficient cât să întoarcă niște capete.

– Cred că tocmai am spus asta.

Se ridică în picioare, căutând în van ceva cu care să arunce spre el. Întrucât era fizic imposibil să îl ridice pe el și să îl azvârle prin vitrina de sticlă a librăriei, rămase în picioare fierbând de furie.

– Mă tem că îmi lipsește simțul umorului pe care-l ai tu, reuși ea să spună după o clipă. Eu consider că ceea ce a făcut tata este insultător și înjositor. Cu toată demnitatea de care mai dispunea, Serena se întinse după sacoșe. Aș aprecia dacă ai sta departe de mine restul călătoriei. Mă tem că îmi este extrem de greu să mă abțin să nu te arunc peste bord.

– Bine. Dacă promiți să mă anunți peste două săptămâni dacă accepți postul din Atlantic City, adăugă Justin înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Când ochii ei se măriră și deschise gura pentru a mai revărsa un val de ocări, el ridică o mână. Oh, nu. Înțelegerea cade dacă îmi răspunzi acum. Două săptămâni.

Serena încuviință rece din cap.

– Vei primi același răspuns atunci, dar pot amâna. La revedere, Justin.

– Serena!

Furioasă, se întoarse şi îi aruncă o privire mânioasă.

– Transmite-i salutările mele lui Daniel înainte să îl omori.

capitolul 6

Primul lucru pe care Serena îl observă pe drumul dinspre aeroport fură copacii. Trecuse ceva vreme de când nu mai văzuse stejari, arţari şi pini atinşi de toamnă. Era începutul lunii septembrie, dar toamna se simţea deja în aer, cu toată forţa şi toate culorile sale. Chiar şi în timp ce admira peisajul, Serena fierbea de mânie.

Dacă nu i s-ar fi întipărit ideea că trebuia să termine ceea ce începuse, ar fi luat primul avion din St. Thomas după mărturisirea lui Justin. În schimb, îşi văzuse de sarcinile ei cu zâmbetul pe buze şi mânia clocotindu-i în sânge. În loc să se calmeze între timp, Serena devenise şi mai furioasă şi mai frustrată, simţindu-se şi mai folosită. Poate pentru că Justin respectase partea lui de înţelegere şi nu se apropiase de ea pe tot restul călătoriei, mânia Serenei se concentră în totalitate asupra unui singur bărbat: Daniel MacGregor.

– Oh, are să îţi pară rău, mormăi ea, făcându-l pe şoferul de taxi să arunce o privire în oglinda retrovizoare.

„O doamnă arătoasă", îşi zise el. „Nebună de legat." Porni pe drumul lin din Nantucket Sound în liniştе totală.

Faptul că zări casa îi distrase Serenei atenţia de la planurile de răzbunare. Piatra cenuşie strălucea cu bucăţele minuscule de mică în soarele după-amiezii târzii. Fusese construită pe gustul lui Daniel şi, cu cele două turnuri gemene, semăna cât se putea de mult cu un castel. Avea balcoane mari de piatră, sculptate masiv, şi ferestre înalte cu multe ochiuri. Un strat luxuriant de flori se revărsa

în semicerc în față – în locul șanțului cu apă pe care tatăl său l-ar fi preferat, își spusese Serena dintotdeauna.

De la structura principală porneau două clădiri mai mici de piatră. Una era un garaj pentru zece mașini, care era doar pe jumătate plin de când Alan și Caine se mutaseră. Cealaltă adăpostea o piscină încălzită. Chiar dacă prefera stilul arhitectural primitiv, Daniel aprecia confortul.

Taxiul opri în fața treptelor de granit, întrerupând-o pe Serena din studierea casei în care crescuse. Lăsând cele două valize și whisky-ul pe seama șoferului, își adună pachetele felurite achiziționate în sesiunile de cumpărături și o luă în sus pe scări.

Respectând un vechi obicei, se uită la ușa masivă de stejar, unde blazonul familiei era sculptat în inelul de alamă. Sub capul de leu încoronat era scris mottoul scoțian care, în traducere, însemna „Sunt neam de rege". Ca întotdeauna, citindu-l, zâmbi. Tatăl său insistase ca ei să învețe să îl rostească în scoțiană, cu riscul de a nu învăța nimic altceva pe lume.

– Pune-le acolo, mulțumesc. Zâmbind încă, Serena plăti șoferul, apoi se întoarse să bată la ușă cu inelul care purta blazonul familiei. Avea să reverbereze în toată casa, își zise ea, asemenea sunetului unui obuz de tun care se apropie.

Ușa fu deschisă larg, grație balamalelor ei bine unse, de o femeie scundă cu părul cărunt și trăsături ascuțite. Rămase cu gura căscată, ceea ce-i accentuă bărbia ascuțită.

– Domnișoară Rena!

– Lily. Serena o îmbrățișă cu toată exuberanța tinereții pe femeia mică și osoasă.

Pe lângă sarcinile de menajeră, Lily fusese mamă surogat ori de câte ori Anna fusese ocupată la spital. Se ocupase de cei trei copii năzdrăvani ca o expertă, oblojind răni și lăsând certurile să se rezolve de la sine.

– Ți-a fost dor de mine? întrebă Serena, strângând-o pe Lily o ultimă dată, înainte să se desprindă de ea.

– Nici nu am observat că ai lipsit. Lily îi zâmbi cald. Unde ți-e bronzul?

– În imaginația mea.

– Lily, nu s-a auzit cumva ușa? Ținând în mână un ac, Anna MacGregor scoase capul din spatele unei uși de pe coridorul cel lung. Rena! Înaintă cu brațele întinse.

Serena se repezi să o îmbrățișeze.

Anna era moale și puternică. Ambele senzații străbătură trupul Serenei, împreună cu sute de amintiri. Inspiră adânc, inhalând parfumul de flori de măr pe care mama sa îl folosea de când o știa.

– Bine ai venit acasă, draga mea! Nu te așteptam până mâine.

– Am luat un avion mai devreme.

Serena se dădu înapoi, înclinând capul pentru a studia chipul mamei sale. Pielea încă-i era catifelată, cu doar câteva riduri fine care să îi trădeze vârsta. Chipul Annei avea o delicatețe tinerească pe care Serena credea că nu avea să o piardă niciodată.

Privirea îi era calmă, reflectând firea care refuzase să se schimbe de-a lungul anilor petrecuți în săli de operații, înconjurată de moarte. Părul care se unduia ușor avea o nuanță de un castaniu bogat cu irizații cărunte.

– Mamă! Serena își apăsă din nou obrazul de al mamei sale. Cum faci să rămâi atât de frumoasă?

– Tatăl tău insistă.

Râzând, Serena se dădu înapoi, prinzând mâna talentată și puternică a mamei sale.

– Ce bine e să fiu acasă!

– Arăți minunat, Rena. Anna o studie cu un amestec ușor de mândrie maternă și profesionalism. Nu e nimic mai bun pentru ten decât aerul umed al mării. Lily, spune-i, te rog, bucătarului că s-a întors domnișoara Rena; vom lua cina de bun venit cu o zi mai devreme. Vreau

să îmi povestești despre călătoriile tale, continuă ea, întorcându-se spre fiica ei. Dar dacă nu te duci mai întâi sus să îți vezi tatăl, nu o să mai scăpăm de gura lui.

Brusc, Serena își aminti misiunea ei. Anna văzu cum i se îngustară ochii și, recunoscând semnul, ridică din sprâncene.

- Oh, chiar am de gând să merg sus să-l văd.

- Vrei să îmi spui ceva?

- După aceea. Serena inspiră adânc. Va avea nevoie de asistență medicală când termin cu el.

- Înțeleg. Știind că nu trebuia să se îndoiască de fiica ei, Anna zâmbi tăcut. Voi fi în salon. Vom sta de povești când termini de urlat la tatăl tău.

- Nu va dura mult, mormăi Serena și porni în sus pe treptele late și curbate.

La primul cot al scării, se uită în lungul coridorului din stânga ei. Aici dormeau membrii familiei, iar camera Serenei din copilărie era a treia pe partea stângă. Aripa casei era un labirint de răsuciri, cotituri și colțuri umbrite. Își amintea cum fratele ei, Caine, se ascundea în spatele unei urne înalte de un metru, sărind de acolo și speriind-o de moarte.

Serena îl fugărise aproape o jumătate de oră, până când furia ei fusese înfrântă de simpla bucurie a urmăririi. O lăsase să îl prindă în cele din urmă, pe peluza de est, unde o aruncase la pământ să se lupte până când nu mai putuse de râs. Câți ani avea? se întrebă Serena. Opt, nouă? Caine avea în jur de 11 sau 12. Brusc, i se făcu dureros de dor de el.

Și Alan, medită ea, continuând să urce. O protejase întotdeauna cu nonșalanță. Poate pentru că era cu șase ani mai mare decât ea, nu își permiseseră să se lupte corp la corp așa cum făceau ea și Caine. În copilărie, Alan era scrupulos de sincer, în vreme ce Caine folosea adevărul în favoarea lui. Nu mințea niciodată, își aminti Serena cu un zâmbet ușor. Se eschiva doar

cu pricepere. Şi totuşi, în felul lui propriu, Alan întorsese întotdeauna lucrurile în favoarea sa. Decise că era o trăsătură fundamentală a familiei MacGregor. Uitându-se la scara îngustă care duce spre camera din turn, Serena jură că exista un MacGregor căruia avea să îi pară rău din cauza asta.

Daniel stătea rezemat pe spate în scaunul lui, ascultând vocea precisă şi plictisitoare de la capătul celălalt al firului. Bancheri, îşi zise el răutăcios. Era un blestem să aibă de-a face cu ei. Nici măcar deţinerea de acţiuni majoritare într-o bancă nu îl proteja de ei.

- Dă-le o prelungire de treizeci de zile pentru împrumut, spuse el în final. Da, cunosc cifrele, tocmai mi le-ai spus. „Netotule", adăugă doar pentru sine. Nerăbdător, bătea darabana în masă. De ce oare nu vedeau bancherii dincolo de doi plus doi? Treizeci de zile, repetă el. Cu dobânda de penalizare standard. Auzi bătaia puternică în uşă şi fu pe punctul să alunge intrusul, când uşa se deschise larg. Iritarea fu alungată imediat de plăcere. Fă cum îţi spun, lătră el în telefon şi trânti receptorul. Rena!

Înainte să apuce să se ridice din scaun, ea înaintă către el. Proţăpindu-se în faţa biroului, îl izbi cu palmele blatul şi se aplecă spre el.

- Ţap bătrân!

Aranjându-şi spatele mătăhălos în scaun, Daniel îşi drese glasul. Ciorba dăduse în foc, concluzionă el.

- Şi tu arăţi bine.

- Cum îndrăzneşti? Rosti cuvintele cu pauză - semnalul următor al pericolului. Cum îndrăzneşti să mă fluturi în faţa lui Justin Blade ca pe o bucată de carne de primă clasă?

- Carne? Daniel o privi neîncrezător. Fată drăguţă, îşi zise el cu mândrie. O adevărată MacGregor. Nu ştiu despre ce vorbeşti, continuă el. Aşadar, l-ai întâlnit pe Justin Blade. Minunat băiat.

Ea scoase un sunet din adâncul gâtului.

- Mi-ai întins o cursă. Ți-ai elaborat planul chiar aici în încăperea asta, ca un rege nebun care are o fiică în plus. De ce nu ai scris direct un contract? întrebă Serena ridicând vocea. Nu mă aștept la mai puțin din partea ta. „Daniel Duncan MacGregor, prin prezenta îmi dau unica fiică lui Justin Blade, în schimbul unei lăzi de whisky de 12 ani." Bătu cu palma în lemnul roșiatic. Ai fi putut pune chiar clauze pentru numărul de progenituri pe care te așteptai să le port în numele familiei. Mă mir că nu i-ai oferit zestre!

- Ascultă-mă, fetițo...

- Nu mă lua cu fetițo. Ocoli biroul și îi roti scaunul ca să ajungă cu fața spre ea. A fost josnic. Nu am fost atât de umilită în toată viața mea!

- Nu știu despre ce vorbești. Am convins un prieten să meargă într-o croazieră relaxantă.

- Nu încerca să te fofilezi. Îi puse un deget subțire în coșul pieptului masiv. L-ai trimis pe vasul meu, sperând că vom da unul peste altul de destule ori cât să merite investiția ta.

- Puteai să nu îl întâlnești deloc! tună el. E o barcă mare.

- Vas! strigă ea. E un vas mare și un cazinou mic. Știai al naibii de bine că sorții erau în favoarea ta.

- Și ce-i rău în asta? răcni el din toți rărunchii. Ai întâlnit un tânăr prieten de-al meu. Ai întâlnit sute de prieteni de-ai mei.

Se auzi din nou sunetul din gât. De data aceasta, Serena se răsuci pe călcâie. Pe peretele dinspre est era o bibliotecă imensă. Călcând apăsat, Serena se îndreptă într-acolo și scoase un volum intitulat *Convenția constituțională*. Îl deschise, dezvăluind golul din mijloc unde erau ascunse șase trabucuri. Privindu-și tatăl, le scoase și le rupse în jumătate.

- Rena! spuse el cu groază tăcută.

- E al doilea lucru mai aproape de otravă, îi spuse ea, scuturându-şi degetele.

Cu mâna la inimă, Daniel se ridică. Trăsăturile pronunţate ale feţei erau învăluite de tristeţe.

- Este o zi neagră atunci când fiica îşi trădează propriul tată.

- Trădează! strigă ea, îndreptându-se din nou spre el. Ai tupeul, impertinenţa totală, de a-mi vorbi despre trădare? Punându-şi mâinile în şolduri, se uită la el cu furie. Nu ştiu ce părere are Justin, dar îţi pot spune că eu mă simt insultată de această schemă a ta.

Daniel se supără, dar observă că îl pomenise pe Justin cu numele mic. Poate lucrurile nu stăteau aşa de rău precum părea.

- Astea sunt mulţumirile pe care le primesc pentru că îmi pasă de fericirea fiicei mele. Nimic nu e mai ascuţit ca limba unui copil nerecunoscător.

- Cuţitul măcelarului la care mă gândeam eu este.

- Ai spus otravă, îi reaminti el.

- Sunt flexibilă. Apoi schiţă un zâmbet. Ei bine, ca să nu crezi că banii tăi s-au dus în zadar, presupun că ar trebui să îţi spun ce am decis în privinţa lui Justin.

- Ei bine... Daniel se întoarse la biroul său, gândindu-se că avea să fie mai rezonabilă acum după ce strigase şi îşi vărsase furia. Păcat de trabucuri, totuşi. E un băiat bun, isteţ, integru, mândru. Îşi împreună mâinile peste stomac, pregătit să fie mărinimos şi iertător.

- Oh, da, sunt de acord, spuse ea pe ton melodios. Este şi foarte, foarte atrăgător.

Daniel zâmbi satisfăcut.

- Ştiam că eşti fată deşteaptă, Rena. Am avut un sentiment puternic în legătură cu tine şi Justin de ceva vreme deja.

- Atunci vei fi bucuros să afli că am decis să devin amanta lui.

– Nu pot... Daniel se opri, confuz, apoi uimit și mai apoi revoltat. Nici să nu te gândești! Ziua în care fiica mea se duce să fie... să fie întreținută este ziua în care scot cureaua la ea pentru prima dată! Da, cureaua, Serena MacGregor, chiar la o femeie în toată firea.

– Ah, deci acum sunt o femeie în toată firea, nu-i așa? În timpul amenințărilor lui, ea îl privi lung și aspru. Ține minte lucrul acesta, o femeie în toată firea decide cu cine se căsătorește, când se căsătorește și dacă se căsătorește. O femeie în toată firea nu are nevoie de tatăl ei să aranjeze întâlniri pe nevăzute extrem de complicate.

Încruntându-se, el îi studie chipul.

– Deci, nu te gândești să îi devii amantă?

Serena îi aruncă o privire arogantă.

– Dacă aleg un iubit, aleg unul, dar nu voi fi amanta nimănui.

Daniel simți un fior de mândrie, pe lângă tresărirea de disconfort. Îi trebui doar o secundă să se concentreze pe mândrie. Daniel începu să se joace cu un set de pix și creion de aur pe masă.

– Nu ai uitat de whisky-ul meu?

Serena încercă să se uite din nou urât la el, dar licărirea din ochii lui o dezarmă.

– Ce whisky?

– Of, Rena!

Apropiindu-se de el, Serena își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

– Nu te iert, murmură ea. Mă prefac doar că te iert. Și să știi că nu mi-a fost deloc dor de tine. Îl sărută pe obraz.

– Întotdeauna ai fost o odraslă lipsită de respect, spuse el, îmbrățișând-o cu putere.

Când Serena coborî în salon, își găsi mama așezată în fotoliul preferat, cu goblenul cu model cu trandafiri, lucrând la cel mai recent proiect de broderie al ei. Pe măsuța din lemn de trandafir de lângă ea se afla un

serviciu de ceai elegant din porțelan, pictat cu violete mărunte. Privind scena, Serena se miră din nou că o femeie atât de fericită cu treburi casnice mărunte putea să fie un chirurg devotat și extraordinar. Mâinile care creau modelul fragil cu ac și ață aveau să mânuiască bisturiul luni.

- Oh, bine. Anna ridică privirea când intră Serena. Mă gândeam că am calculat bine când am comandat ceaiul. Mai pune un lemn pe foc, draga mea, apoi haide și povestește-mi.

În timp ce Serena făcea ce îi spusese, Anna puse lucrul de mână pe masa alăturată. Serena privi cum se aprinde bucata de stejar, apoi respiră adânc. Până în acel moment nu realizase cât de mult îi lipsise mirosul de lemn ars.

- Și o baie în cadă, spuse ea cu voce tare. Zâmbind, se întoarse spre mama ei. Nu e ciudat că abia acum realizez ce lux ar fi să mă cufund într-o cadă atât cât îmi doresc? După douăsprezece luni de stat într-o găleată care se voia a fi cabină de duș!

- Și te-ai bucurat de fiecare minut.

Râzând, Serena se așeză pe un taburet la picioarele Annei.

- Mă cunoști atât de bine. A fost muncă multă și multă distracție. Dar mă bucur că m-am întors. Primi ceașca și farfurioara pe care i le întindea Anna. Mamă, știu că nu aș fi întâlnit niciodată atâția oameni, atâtea feluri diferite de oameni în viața mea dacă nu aș fi făcut-o.

- Scrisorile tale erau mereu pline de aceste detalii. Ar trebui să le citești într-o zi, să rememorezi totul. Anna își încolăci picioarele și chicoti. Nu îți imaginezi cât de greu a fost să îl conving pe tatăl tău să renunțe să pornească în croazieră pe ocean.

- Când va înceta să își facă griji? întrebă Serena.

- Niciodată. Face parte din felul în care își manifestă dragostea.

– Știu. Serena sorbi din ceai cu un oftat. Dacă s-ar relaxa și m-ar lăsa să îmi văd de viață așa cum vreau...

– De ce nu-mi spui ce părere ți-a făcut Justin. Când Serena se uită fix la ea, Anna zâmbi doar. Nu, nu am avut nici cea mai vagă idee ce plănuia tatăl tău. A fost înțelept și nu mi-a spus. Dar... discuția ta cu el s-a auzit foarte bine.

– Îți vine să crezi? Indignată din nou, Serena se ridică, ținând ceașca în mână. L-a prostit pe Justin să meargă în croazieră, sperând să mă întorc acasă îndrăgostită. Nu am mai fost niciodată atât de furioasă, atât de jenată.

– Cum a reacționat Justin?

Serena o privi disprețuitor.

– Cred că i s-a părut foarte amuzantă toată povestea, după șocul inițial. Nu a știut cine sunt până în clipa când ne-am certat pe plajă într-o zi și mi-am spus numele complet.

„S-au certat pe plajă", medită Anna. Sorbi din ceai pentru a-și ascunde zâmbetul.

– Înțeleg. Tatăl tău are o părere foarte bună despre el, Rena. Și eu la fel. Presupun că Daniel nu a rezistat tentației.

– E atât de enervant!

– Cine?

– Justin – amândoi, adăugă ea, lăsând ceașca jos cu zgomot. Nu mi-a spus până când excursia era pe sfârșite și a făcut-o în cel mai indiferent mod cu putință. Chiar îmi venea să... Întrerupându-se, se întoarse să se uite la foc.

– Îți venea să...? întrebă Anna cu blândețe.

– E foarte atrăgător, murmură Serena. Presupun că are ceva de-a face cu expresia neîndurătoare și farmecul acela dat naibii care te prinde.

Înțeleaptă, Anna rămase tăcută, speculând.

– Chiar și când mă înfuria răscolea în mine sentimente care mai bine ar fi fost lăsate în pace. Nu am mai

simțit niciodată asemenea pasiune. Nu sunt sigură că am dorit vreodată. Întorcându-se, o zări pe mama ei privind-o cu calm. Am petrecut ultima zi împreună în St. Thomas. M-aș fi culcat cu el în seara aceea – până mi-a spus de schema tatei.

– Cum te simți acum?

Serena coborî privirea spre mâini, apoi expiră lung.

– Încă îl doresc. Nu știu dacă e mai mult de-atât. Cum ar putea fi când ne știm de mai puțin de două săptămâni?

– Rena, chiar ai atât de puțină încredere în instinctul tău?

Încruntată, Serena ridică din nou privirea spre mama ei.

– De ce ar avea nevoie sentimentele un anumit model temporal? Sunt la fel de individuale ca oamenii cărora le aparțin. Când l-am întâlnit pe tatăl tău mi s-a părut un bivol încrezut și cu gura mare. Răspunzând chicotelor apreciative ale Serenei, Anna zâmbi strengărește. Sigur că așa era. Dar m-am îndrăgostit de el oricum. Două luni mai târziu locuiam împreună și ne-am căsătorit înainte să împlinim anul. Zâmbi pieziș observând șocul evident de pe chipul fiicei sale. Pasiunea și sexul înainte de căsătorie nu sunt proprietatea exclusivă a generației tale, iubito. Daniel voia să se căsătorească; eu eram hotărâtă să termin întâi medicina. Singurul lucru asupra căruia ne-am pus de acord a fost că nu puteam și nu voiam să trăim unul fără celălalt.

Serena reflectă la cele spuse de mama sa în vreme ce focul trosnea violent în spatele ei.

– Cum ai știut că este dragoste și nu doar dorință?

– Dintre toți copiii mei, tu ai pus întotdeauna cele mai dificile întrebări. Aplecându-se spre ea, Anna își luă fiica de mâini. Nu sunt sigură că le poți separa atunci când vine vorba despre o femeie și un bărbat. Poți

simți una fără cealaltă, dar nu atunci când este dragoste adevărată, nu când este dorință adevărată. Pasiunea care vine repede și apoi se stinge în timp este numai un ecou. Nu are substanță, e doar un rezultat. Crezi că te-ai îndrăgostit de Justin sau îți e teamă că așa este?

Serena deschise gura, o închise, apoi încercă din nou.

- Ambele.

Anna o strânse pe Serena de mâini.

- Nu-i spune tatălui tău; ar fi mult prea satisfăcut de sine.

Această remarcă îi smulse încă un râset reticent Serenei, apoi Anna se lăsă din nou pe spate.

- Ce ai de gând să faci în privința asta?

- Nu m-am gândit la asta. Mai degrabă, am refuzat să mă gândesc la asta. Își ridică genunchii și își sprijini bărbia pe ei. Presupun că am știut că va trebui să îl văd din nou. Mi-a oferit o slujbă.

- Așa?

Serena își mișcă agitată umerii pe măsură ce în mintea ei începură să se perinde tot felul de idei.

- Să administrez un cazinou în Atlantic City. Este o coincidență, pentru că decisesem să mă consult cu tata despre posibilitatea de a-mi deschide propriul hotel cazinou.

- Dacă Justin ți-a oferit un astfel de post înseamnă că are multă încredere în abilitățile tale.

- Mi-am dezvoltat un talent de a trata cu oamenii, spuse Serena concentrată.

- L-ai dezvoltat când aveai doi ani, îi spuse mama sa.

- Am simțul afacerii, continuă Serena cu o urmă de zâmbet pe buze. În anul care a trecut am învățat mai mult decât să fac cărțile. În esență, *Celebration* este unul dintre cele mai bine conduse hoteluri pe care le-am văzut și, deși cazinoul este mic, toate fundamentele sunt acolo. Nu a existat nici o particică pe care să nu o fi învățat

pe dinafară. Rămase din nou tăcută, iar zâmbetul i se lărgi pe față.

Anna recunoscu privirea.

- Ce complotezi, Rena?

- Mă gândesc să fac un pariu, răspunse ea. Câștig, pierd sau remizez.

După ce-i dădu bacșiș valetului, Justin se dezbrăcă și se duse la duș. Menajera avea să se ocupe de despachetatul bagajelor dimineață, iar cazinoul putea funcționa încă o noapte fără atenția lui. Pentru moment, avea să ia cina în apartament în timp ce dădea telefoanele necesare pentru celelalte proprietăți ale lui. Cu puțin noroc, nu existau probleme care să nu poată fi rezolvate de la distanță. Avea altele pe cap.

Ajustă robinetul dușului pentru ca apa să curgă în jeturi pulsante. „Serena a ajuns deja acasă", își zise el. Și, dacă o cunoștea, Daniel plătea deja prețul. Un rânjet apăru rapid și firesc pe chipul lui Justin. Ar fi dat orice să poată auzi întâlnirea dintre cei doi. Aproape că ar fi compensat ultimele două zile lungi, plictisitoare și frustrante la bordul vasului *Celebration*.

Lui Justin îi fusese mai greu decât își imaginase să își respecte partea lui de înțelegere. Gândul că Serena se afla în apropierea lui - împărțind cărți în smochingul elegant, dormind în patul acela îngust îmbrăcată doar în neglijeul transparent de mătase - aproape îl înnebunise. Dar se ținuse departe de ea pentru că înțelegerea era înțelegere - și pentru că recunoscuse că sub furia ei se ascundea o stânjeneală puternică, care va dispărea doar cu timpul. Cele două săptămâni pe care i le dăduse aveau să o îmbuneze pentru negocierile următoare.

Chiar dacă îi refuza oferta, așa cum se aștepta inițial să facă, Justin nu intenționa să lase lucrurile așa. Calculase că o putea ademeni în Atlantic City dacă era

necesar şi, odată ajunsă acolo, ar fi avut un avantaj asupra ei. Opri duşul şi se întinse după prosop.

Avea nevoie de un manager ager la parter. Avea nevoie de o femeie la etaj. Serena era singura care putea îndeplini ambele cerinţe. Cu prosopul prins în jurul taliei, Justin intră în dormitor.

Era spaţios şi sofisticat, ca tot restul apartamentului. Covorul de sub picioarele lui goale era moale şi gros. Jaluzele verticale lungi acopereau uşile de sticlă către balcon şi puteau fi deschise cu o simplă atingere de buton, dezvăluind priveliştea către Atlantic. Se uită la patul încăpător acoperit cu mătase albastră. Câte femei dormiseră în el? Justin nici nu ştia, nici nu îi păsa. Plăceri de-o noapte, nu însemnaseră mai mult de-atât.

Scoase un halat din dulap, lăsând prosopul să cadă pe podea când îl îmbrăcă. Ani de zile trăise în locuri mai mici decât acel dormitor. Şi tot avusese femei. Dacă ar fi dorit una în acea seară, nu avea decât să aleagă un număr din agendă şi să sune. Trupul îi tânjea după o femeie. Dar ştia că, pentru prima dată în viaţă, n-ar fi fost suficientă orice femeie.

Consternat şi agitat, se plimbă prin apartament. Avusese motive întemeiate să se stabilească pe Coasta de Est. Afacerea din Atlantic City era cea mai nouă, şi orice afacere nouă cerea multă atenţie. Pentru Justin nu contase niciodată unde trăia. De-a lungul anilor se obişnuise cu confortul hotelului unde fiecare dorinţă a lui se îndeplinea apăsând butonul potrivit. Acum se surprindea gândindu-se la un cămin – ceva permanent, cu iarbă care trebuia îngrijită şi unde aerul nu era împărţit cu sute de alţi oameni. Trecându-şi o mână prin păr, Justin se întrebă de ce simţea această vagă nemulţumire, chiar dacă avea tot ce îşi dorise vreodată. Dar planurile lui nu incluseseră niciodată nevoia unei singure femei. Oare din cauza ei simţise lipsa de căldură când se întorsese în apartamentul lui? Dacă

ea s-ar fi aflat acolo, nu ar mai fi dat peste un spațiu gol, cu ecou. L-ar fi umplut cu temperamentul și râsul ei. Cu pasiune.

De ce îi dăduse două săptămâni? se întrebă Justin furios, îndesându-și mâinile în buzunarele halatului. De ce nu o sâcâise să se întoarcă împreună cu el, să o tragă după el ca să nu fie singur acum, tânjind după ea? Avea nevoie de contact cu ea - măcar să îi audă vocea la telefon. Nu, se gândi Justin mai calm, nu vocea. N-ar fi făcut decât să complice lucrurile. Îndreptându-se spre telefon, formă numărul privat al lui Daniel MacGregor.

- MacGregor.

- Ticălos bătrân, spuse Justin blajin.

- Ah, Justin! Daniel ridică privirea spre tavan, știind că urma a doua rundă de mustrări a zilei. Cum a fost excursia?

- Educativă. Înțeleg că Serena a vorbit deja cu tine?

- E încântată că s-a întors, spuse Daniel, uitându-se nostalgic la trabucurile rupte de pe birou. Vorbește foarte frumos despre tine.

- Sunt sigur că așa e. Justin se așeză pe canapea, zâmbind trist. Nu ar fi fost mai simplu să îmi spui că Serena se afla pe vas?

- Te-ai mai fi dus?

- Nu.

- Ei, poftim, spuse Daniel rațional. Și sunt sigur că ți-a prins bine. Erai tensionat, băiete, agitat. Se gândi să încerce să aprindă un trabuc mutilat. Și nu îți face griji, voi vorbi cu Rena în favoarea ta, să o calmez puțin.

- Nu, să nu faci așa ceva. Țin lada de whisky ostatică, Daniel, până când voi fi sigur că îți vezi de treaba ta.

- Hai, hai, nu e nevoie să faci asta. E doar grijă părintească față de voi. Amândoi știau unde să-l lovească să simtă, își zise el cu tristețe. De ce nu îți prelungești vacanța cu câteva zile, Justin, să ne faci o vizită?

- Serena va veni la mine, răspunse el categoric.

– Să vină la tine? Fruntea lată a lui Daniel se încreți. Ce vrei să spui cu asta?

– Ce am spus.

– Bine, băiete. Își umflă pieptul. Ai face bine să îmi spui ce intenții ai.

– Nu. Mușchii lui Justin se relaxară. Satisfăcut, se lăsă pe spate.

– Cum adică, nu? răcni Daniel. Sunt tatăl ei.

– Dar nu și al meu. Tu mi-ai dat cărțile astea, Daniel, eu doar îmi joc mâna.

– Ascultă aici...

– Nu, spuse Justin din nou, la fel de calm. Eu îți spun să te retragi, Daniel. Eu și Serena mizăm pe dublu sau nimic.

– Dacă îmi rănești fata, te jupoi de viu.

Justin râse.

– Dacă a existat vreodată o femeie care să își poată purta de grijă, aceea e Serena MacGregor.

– Așa e. Mândria îi făcu inima să crească și îi distrase atenția. Fata asta e ca un pistol.

– Desigur, dacă tu crezi că o să se facă de râs...

– Nici un copil de-al meu nu se face de râs! izbucni Daniel, făcându-l pe Justin să zâmbească.

– Bine, atunci o să-ți vezi de treabă.

Daniel scrâșni din dinți și se încruntă la receptor.

– Dă-ți cuvântul, Daniel.

– Bine, bine. Mă spăl pe mâini de asta, dar în secunda în care aflu că ai...

– La revedere, Daniel.

Justin puse jos receptorul, mulțumit că se răzbunase pe binefăcătorul lui.

capitolul 7

Justin își ținea costumul pentru birou la parterul complexului Comanche, conectat cu apartamentul lui

printr-un ascensor privat. Îi convenea aranjamentul, orele lui de muncă fiind sporadice şi neavând tot timpul chef să treacă prin aripa publică a hotelului. Ascensorul era practic, aşa cum erau şi micile monitoare TV din colţurile îndepărtate sau sticla bidirecţională ascunsă în spatele panourilor de mahon de pe perete.

Întrucât avea nevoie de intimitate absolută în biroul său, Justin lucra într-o încăpere mare fără ferestre şi cu o singură intrare. Experienţa din celulă îi crease o puternică aversiune faţă de spaţiile închise, aşa că îşi decorase spaţiul de lucru cu grijă. Mobila era deschisă la culoare – în nuanţe de porumb, ovăz, biscuiţi – pentru a crea un spaţiu aerisit. Tablourile erau mari şi colorate. Un peisaj deşertic surprins în lumina ultimelor raze ale apusului de soare, vârfurile sterpe, necruţătoare ale Munţilor Stâncoşi, un războinic comanş în galop pe un cal de luptă. Culoarea, dar şi lipsa acesteia îi dădeau lui Justin impresia de libertate care contracara agitaţia pe care o resimţea uneori când era prins în spatele unui birou.

Justin revizuia un raport al acţionarilor care avea să-i mulţumească pe toţi cei care deţineau acţiuni la Blade Enterprises. De două ori se surprinse citind fără să reţină nimic şi se forţă să o ia de la capăt. Cele două săptămâni de răgaz ale Serenei luaseră sfârşit şi, descoperi el, la fel şi răbdarea lui. Dacă nu suna în următoarele 24 de ore, va merge la Hyannis Port să o forţeze să îşi ţină promisiunea.

La naiba, nu voia să alerge după ea, îşi zise Justin, aruncând raportul înapoi pe birou. Nu alergase niciodată în viaţa lui după o femeie şi deja ajunsese neplăcut de aproape să o facă în cazul Serenei, încă de la început. Cel mai bine juca atunci când adversarul era cel care făcea mişcările ofensive.

Adversar, medită Justin. Prefera să o considere astfel. Era mai sigur. Dar indiferent cum se gândea la ea,

continua să se gândească. Indiferent la ce încerca să se concentreze, ea era întotdeauna acolo, în străfundul minții, așteptând ocazia să se strecoare la suprafață. De fiecare dată când se gândea la vreo femeie, Serena îi apărea în minte, atât de aproape, încât ar fi putut să o atingă, să îi simtă mirosul. Dorința pe care o simțea pentru ea alunga complet dorința pentru oricine altcineva. Frustrat și înfometat, Justin se hotărâse să aștepte. Acum însă, își spuse că așteptase destul. Avea să o aibă înainte de sfârșitul nopții.

Când luă telefonul să aranjeze transportul spre nord, auzi o bătaie în ușă.

- Da.

Avertizată de tonul monosilabic, secretara vârî doar capul pe ușă.

- Îmi cer scuze, Justin.

Cu un efort, își direcționă furia în altă parte.

- Ce este, Kate?

- O telegramă. Bruneta subțire și mlădioasă, cu voce joasă și trăsături sculptate, intră. Iar domnul Streeve e pe aici de ceva vreme. Vrea să-i extinzi creditul.

Justin luă telegrama cu un mormăit.

- Cât are acum?

- Cinci, spuse ea, însemnând mii.

Rupând plicul, Justin înjură încet.

- Idiotul nu știe când să renunțe. Cine e pe sală?

- Nero.

- Spune-i lui Nero să-i mai dea o mie lui Streeve, apoi gata. Cu puțin noroc va recupera câteva mii și va fi foarte mulțumit.

- Cu norocul lui va încerca să își schimbe acțiunile la AT&T pe jetoane, răspunse Kate. Nu este nimic mai rău ca bogații răsfățați care temporar sunt în pană de bani.

- Nu suntem aici să facem morală, îi reaminti Justin. Spune-i lui Nero să îl țină sub observație.

– Bine. Ridicând din umeri, Kate închise ușa în urma ei.

Absent, Justin se întinse spre butonul care glisa panoul de pe oglinda bidirecțională. Ar fi fost înțelept să îl supravegheze și el pe Streeve. Înainte să apese din nou, privirea lui Justin rămase fixată pe mesajul de un rând al telegramei.

M-am gândit la oferta ta. Ajung joi după-amiază să discutăm condițiile. Te rog pregătește cazare corespunzătoare. S. MacGregor

Justin citi mesajul scurt de două ori înainte ca zâmbetul să îi apară pe buze. Cât de tipic pentru ea, își zise el. Scurt, la obiect și extraordinar de vag. Și la timp, adăugă el, lăsându-se pe spate. Era deja joi, trecut de amiază. Deci, venea să discute condițiile, își zise el. Un nod tensionat i se relaxă la baza gâtului. Scoțând un trabuc, Justin îl aprinse gânditor. Condiții, reflectă el. Da, aveau să discute condiții, păstrând acea zonă profesională.

Fusese adevărat tot ceea ce îi spusese când îi oferise postul. În opinia lui, Serena era calificată să se ocupe de personalul și de clienții lui. Avea nevoie de cineva care să poată lua decizii independente, lăsându-l liber să călătorească pentru restul afacerilor atunci când era necesar. Suflând un fir subțire de fum, Justin se hotărî să facă postul demn de osteneala Serenei. Și odată ce rezolva asta...

Odată ce rezolva asta, își zise el din nou, ea va trebui să îi facă față pe plan personal. Privirea îi deveni opacă, gura lungă și subțire, fermă. De data asta, Daniel MacGregor nu mai avea să joace rolul terțului binevoitor cu un as în mânecă. În acea seară, el și Serena aveau să înceapă un joc privat în doi. Justin scoase un hohot scurt de râs și privirea i se limpezi. Treaba lui

era să câștige. Ridică receptorul și apăsă butonul pentru recepție.

- Recepția, Steve la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

- Sunt Blade.

Angajatul luă automat poziție de drepți.

- Da, domnule.

- Va sosi o domnișoară MacGregor în această după-amiază. Serena MacGregor. Ai grijă ca bagajele ei să fie duse în apartamentul de oaspeți de la etajul meu. Iar ea să fie condusă direct la mine.

- Da, domnule.

- Roagă florarul să îi trimită violete în cameră.

- Da, domnule. Un bilet?

- Nu.

- Am să mă ocup personal.

- Bine.

Satisfăcut, Justin închise. Acum nu mai trebuia decât să aștepte. Luând din nou raportul acționarilor, îi dedică întreaga lui atenție.

Serena îi înmână ușierului cheile de la mașină și privi lung hotelul Comanche pentru prima dată. Justin nu îl făcuse nici țipător, nici opulent, dar reușise o excelentă cale de mijloc. Hotelul era un turn deschis în formă de V, în nuanța argilei decolorate, aducând un iz vestic pe coasta de est. Serena aprobă arhitectura, observând că aproape toate camerele aveau vedere la ocean. Aleea principală înconjura un bazin pe două niveluri ca o grotă, cu propria cascadă în miniatură. Pe fundul apei străluceau monede. Evident, erau destui dispuși să renunțe la niște mărunți pentru a le aduce noroc.

Lângă ușa principală se afla o căpetenie comanș în mărime naturală, purtând podoaba capilară autentică. Nu un indian ieftin, își zise Serena, ci o sculptură splendidă din marmură albă cu inserții negre. Cedând dorinței de a o atinge, trecu cu vârful degetului peste

pieptul neted de piatră. Tipic pentru Justin să nu aleagă obişnuitul, îşi zise ea, ridicând privirea spre faţa de marmură. Era imaginaţia ei sau chiar exista o asemănare? Dacă ochii ar fi fost verzi... Clătinând din cap, Serena se întoarse.

În timp ce i se descărcau bagajele, ea profită de ocazie să privească faleza.

Nume celebre în litere mari pe panouri albe, firme îndrăzneţe de neon, tăcute în lumina după-amiezii târzii, hoteluri imense unul după altul, fântâni, trafic, zgomot. Dar nu era la fel ca în Vegas, decise ea. Şi era mai mult decât doar absenţa munţilor şi a sunetului mării în urechile ei. Atmosfera părea mai carnavalescă acolo. Era totuşi o staţiune, concluzionă ea, cu o plajă aproape. Se simţea mirosul jocurilor de noroc, dar purta cu el izul sărat, de umezeală, al Atlanticului şi râsul copiilor care construiau castele de nisip.

Potrivindu-şi cureaua genţii de umăr, Serena intră în urma bagajelor. Nu exista covor roşu sau candelabre scânteietoare, ci un mozaic mai degrabă subtil şi iluminare indirectă. Surprinsă şi mulţumită deopotrivă, Serena observă plantele luxuriante imense în urne de lut şi decoraţiunile agăţate pe pereţi care reprezentau viaţa şi cultura indienilor de câmpie. Moştenirea lui Justin era parte din el mai mult decât îşi dădea el seama, îşi spuse ea, îndreptându-se spre recepţie. Auzi sunetul familiar al aparatelor de joc, amortizat de sunetul tocurilor sale pe podeaua de gresie. Dându-i o bancnotă uşierului, se întoarse către recepţioner.

- Serena MacGregor.

- Da, domnişoară MacGregor. Îi zâmbi ospitalier. Domnul Blade vă aşteaptă. Du bagajele domnişoarei MacGregor în apartamentul pentru oaspeţi de la ultimul etaj, îi spuse el valetului, care deja zăbovea pe lângă ea. Domnul Blade doreşte să mergeţi direct în biroul lui, domnişoară MacGregor. Vă conduc.

– Mulţumesc.

Nervii începură să îi joace în stomac, dar Serena îi ignoră. Ştia ce avea să facă şi cum avea să o facă. Avusese la dispoziţie două săptămâni să îşi elaboreze strategia. Pe drumul lung din Massachusetts până în New Jersey, recapitulase totul iar şi iar. O dată sau de două ori aproape cedase impulsului de a întoarce maşina şi a se îndrepta spre nord. Îşi asuma un risc enorm pentru viitorul şi inima ei. Mai devreme sau mai târziu avea să sufere. Acest lucru era inevitabil. Dar exista ceva ce îşi dorea în Atlantic City – iar numele lui era Justin Blade.

Îşi apăsă scurt stomacul cu mâna, încercând parcă să îşi potolească nervii, când recepţionerul deschise o uşă dublă din lemn gros pe care scria „Privat". Bruneta de la biroul din lemn de abanos ridică privirea întrebător înainte să dea cu ochii de Serena.

– Domnişoara MacGregor, anunţă recepţionerul.

– Da, desigur. Kate se ridică, înclinând capul. Mulţumesc, Steve. Domnul Blade vă aşteaptă, domnişoară MacGregor, daţi-mi voie să îl anunţ că aţi sosit.

Deci, de asta fusese agitat şeful, concluzionă Kate, privind-o pe Serena calm, apreciativ, ridicând receptorul telefonului intern. Privi părul auriu lung pieptănat spre spate, prins în dreptul tâmplelor cu doi piepteni din fildeş, trăsăturile ferme şi elegante, accentuate de ochii mari violeţi, silueta subţire în costum din mătase naturală cu câteva nuanţe mai închisă decât irisul. Foarte stilată, decise Kate, şi, cum Serena îi susţinu privirea fără să tresară, adăugă – „şi nu e moale".

– A sosit domnişoara MacGregor, Justin. Desigur. Legănă receptorul, zâmbindu-i Serenei aproape prietenește. Pe aici, domnişoară MacGregor. Poftind-o, Kate deschise o altă uşă.

Serena se opri lângă ea.

– Mulţumesc, domnişoară...

– Wallace, răspunse Kate automat.

– Mulțumesc, domnișoară Wallace.

Serena apăsă singură clanța ușii și o închise în urma ei. Kate se uită la clanță o clipă, realizând că fusese alungată într-un mod expert. Mai degrabă intrigată decât înfuriată, se întoarse la biroul ei.

– Serena! Justin se lăsă pe spate în scaun.

Oare de ce se așteptase să se schimbe ceva? se întrebă el repede. Crezuse că era pregătit pentru năvala de sentimente pe care o resimți doar văzând-o. Fiecare oră din ultimele două săptămâni dispăru într-o clipă.

– Bună, Justin. Se rugă ca el să nu-i dea mâna, căci palmele îi erau umede. Ce afacere ai aici!

– Ia loc. Făcu semn spre scaunul din fața biroului său. Dorești ceva? O cafea?

– Nu. Cu un zâmbet politicos, traversă încăperea și se așeză pe scaunul din piele de căprioară de culoarea untului. Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să mă vezi numaidecât.

Justin ridică doar o sprânceană la auzul cuvintelor. Își dădeau târcoale unul altuia o vreme, își zise el, ca boxerii care își studiază apărarea în primele runde.

– Cum a fost zborul?

– Am venit cu mașina, răspunse ea. Mi-a lipsit să conduc în anul care a trecut. Vremea era superbă, adăugă ea, hotărâtă să continue conversația banală până i se potoleau nervii.

– Și familia?

– Părinții sunt bine. Nu i-am văzut pe Alan și Caine. Serena făcu prima încercare să zâmbească slab. Tata îți transmite salutări.

– Deci, încă este printre cei vii?

– Am găsit metode mai subtile de răzbunare. Cu o plăcere crudă, Serena se gândi la trabucurile rupte.

– Te adaptezi la viața pe uscat? Incapabil să reziste, Justin coborî privirea asupra gurii ei preț de o clipă. Nu era dată cu ruj și era ușor umedă.

– Da, dar nu și cu lipsa unei slujbe. Simți cum o năpădește un val de căldură. Se surprinse dorindu-și să meargă la el, să accepte orice îi dădea, indiferent ce condiții oferea. Doar ca să fie ținută din nou în brațe, să fie atinsă de degetele acelea subțiri și agile. Cu grijă, își împreună mâinile în poală. Despre asta vreau să discut cu tine.

– Postul de administrator al cazinoului este liber încă, spuse el pe un ton firesc, deși nu se grăbi să își ridice privirea spre ea. Sunt multe ore de muncă, deși nu cred că le vei găsi la fel de extenuante ca pe vas. În general, nu e nevoie să fii în sală înainte de ora cinci, dar, evident, îți poți ajusta programul din când în când dacă ai nevoie de o seară liberă. Este și o parte semnificativă de hârțogărie, desigur, dar în mare parte vei conduce personalul și te vei ocupa de clienți. Ai avea propriul birou vizavi de recepție, pe latura opusă a sălii. Când nu e nevoie de tine în sală, poți supraveghea de acolo. Există monitoare, continuă el gesticulând. Și o privelițte mai directă. Justin apăsă un buton, dând la o parte panourile.

Serena se uită prin sticlă, privind mulțimea din cazinou, jucând, vorbind, plimbându-se ca într-un film mut.

– Vei avea un asistent, continuă Justin. Este competent, dar nu e autorizat să ia decizii de unul singur. În salariu este inclus și un apartament. Când sunt plecat, vei avea autoritate totală asupra cazinoului... în limitele regulilor impuse.

– Mi se pare destul de clar. Descleștându-și mâinile, Serena se relaxă. Îi zâmbi lui Justin, un zâmbet blând și prietenos. Aș fi de acord să preiau sarcinile administrative asupra cazinoului, Justin... ca partener al tău.

Văzu o scânteiere, doar o scânteiere de surpriză în privirea lui înainte să se lase pe spate. La oricine altcineva, acesta ar fi fost un semn de relaxare. La Justin părea să fie o pregătire de acțiune.

– Partenerul meu?

– În hotelul Comanche din Atlantic City, răspunse ea calm.

– Am nevoie de un administrator pentru cazinou, Serena; nu am nevoie de un partener.

– Iar eu nu am nevoie de o slujbă sau de un salariu, contră ea. Sunt destul de norocoasă să dispun de independență financiară, dar nu sunt genul care să nu facă nimic. Am acceptat slujba pe *Celebration* ca experiment, nu am nevoie de încă o slujbă din aceleași motive. Caut ceva cu o miză puțin mai mare.

– Ai spus odată că te gândeai să-ți cauți o slujbă într-un cazinou după ce plecai de pe vas.

– Nu. Zâmbi din nou și clătină din cap. M-ai înțeles greșit. Mă gândeam să îmi deschid propria afacere.

– Propria afacere? Cu un râset scurt, Justin se relaxă din nou. Ai idee ce presupune asta?

Serena ridică bărbia.

– Cred că da. Tocmai am petrecut un an din viață muncind și trăind pe un fel de stațiune plutitoare de jocuri de noroc. Știu cum se conduce o bucătărie ca să deservească peste o mie cinci sute de oameni, cum se asigură curățenia și schimbarea așternuturilor, cum se aprovizionează o pivniță de vinuri. Știu când un dealer nu mai face față și trebuie înlocuit și cum să conving un client să găsească alt joc înainte să se obrăznicească. Nu am prea avut altceva de făcut pe vas decât să învăț. Și învăț foarte repede.

Justin cântări tonul ei rece și furios, lumina aspră și hotărâtă din ochii ei. Probabil că ar fi reușit să se descurce cu succes, decise el după o clipă. Avea curaj, avea determinare și avea bani.

– Și totuși, începu el încet, de ce crezi că te-aș lua ca partener?

Ridicându-se, Serena se îndreptă către peretele de sticlă.

– Vezi dealerul de la masa cinci? Mi se pare că și-a creat un ritm foarte confortabil fără să pară că îi grăbește pe jucători. Locul ei nu e în tura de după-amiază din timpul săptămânii. Astfel de dealeri sunt necesari în perioade de vârf. Crupierul de la masa de zaruri pare plictisit de moarte. Trebuie concediat sau să primească o mărire de salariu.

– Clarifică-mi acest aspect.

Întrucât simți o urmă de umor în vocea lui, Serena îi zâmbi.

– Mărire de salariu dacă înțelege aluzia că trebuie să fie mai prezent. Concediere, dacă nu. Personalul cazinoului tău trebuie să reflecte aceeași atitudine ca restul personalului din hotel.

– Bine punctat, recunoscu el. Și e un motiv bun pentru care te-am vrut ca administrator de cazinou. Dar nu justifică parteneriatul cu tine.

Serena întoarse spatele lumii tăcute de dincolo de sticlă.

– Îți mai dau câteva motive atunci. Când este nevoie de tine în vest sau în Europa, vei ști că lași la conducere pe cineva care are un interes investit – nu doar în cazinou, ci în întreaga afacere. M-am documentat puțin, adăugă ea. Dacă Blade Enterprises continuă să crească în același ritm, vei avea nevoie de cineva cu care să împarți responsabilitatea. Doar dacă, desigur, nu alegi să lucrezi zi și noapte, făcând bani fără a mai avea timp să te bucuri de succesul tău. Banii pe care sunt dispusă să îi investesc ți-ar da suficient capital lichid să licitezi pentru cazinoul din Malta.

Justin ridică o sprânceană.

– Chiar te-ai documentat, comentă el sec.

– Noi, scoțienii, nu facem niciodată afaceri legați la ochi. Îi zâmbi satisfăcută. Ideea e că nu intenționez să lucrez pentru tine sau pentru oricine altcineva. Pentru

jumătate din acțiuni voi conduce cazinoul și voi contribui și în alte zone când este necesar.

– Jumătate, murmură el, mijind ochii.

– Parteneri egali, Justin. Îi susțin privirea. Doar așa voi accepta.

Se așternu repede o tăcere deplină, și Serena se forță să își controleze respirația, aducând-o la un ritm lent și stabil. Nu voia să îi arate cât de emoționată era și nici nu voia să se gândească la cât de ușor era să uite de mândrie și să alerge în brațele lui. Ceea ce începuse ultima dată când fuseseră împreună se îndeplinise în tăcere în timpul cât fuseseră despărțiți. Se îndrăgostise de el când el nici măcar nu fusese în preajmă ca să o tenteze. Dar el nu va ști. Nu îi va permite să afle înainte să fie ea pregătită.

– Rezervă-ți niște timp să te gândești la asta, spuse ea în cele din urmă. Planurile mele sunt flexibile, continuă Serena, îndreptându-se spre scaun să își ia geanta. Intenționasem să vizitez niște proprietăți cât sunt în zonă.

Când degetele lui Justin i se încleștară în jurul brațului, Serena se întoarse încet. Își va da seama că nu vorbise serios – era sigură. Și când o va face, ea va trebui să cedeze sau să se țină tare pe poziții.

– Oricând, pe perioada primului an, dacă decid că nu merge, am dreptul să răscumpăr acțiunile.

Serena se strădui să nu izbucnească în râs.

– De acord, zise ea încet.

– Îmi pun avocatul să redacteze contractul. Între timp poți să testezi apele acolo. Arătă cu capul spre cazinou. Ai la dispoziție o săptămână să te răzgândești.

– Nu am nici cea mai mică intenție să mă răzgândesc, Justin. Când iau o decizie, rămân la ea. Ochii lor se întâlniră din nou, într-o privire prelungită și precaută. Serena întinse mâna. Ne-am înțeles, deci?

Justin se uită la mâna ei, apoi i-o strânse. O ținu de mână ca și cum ar fi făcut un pact, apoi i-o duse la buze.

- Ne-am înțeles, Serena, spuse el. Deși s-ar putea să ne pară rău amândurora.

- Urc să mă schimb. Își trase mâna din a lui. Mă ocup de cazinou în seara asta.

- Și mâine e bine. Justin i-o luă înainte la ușă, prinzându-i mâna pe clanță.

- Aș prefera să nu pierd timpul, spuse ea simplu. Dacă mă prezinți asistentului meu și câtorva crupieri ar trebui să mă descurc fără probleme.

- Orice îți dorești.

- Atunci dă-mi o oră să mă schimb și să despachetez. Vrând să pună capăt contactului, Serena apăsă clanța.

- Mai avem și alte lucruri de discutat, Serena.

Cuvintele parcă îi fluturară pe piele. Cu o dorință care o durea, se întoarse spre el.

- Da, spuse ea încet. Dar aș prefera să clarificăm preliminariile afacerii mai întâi, ca să fie clar că una nu are de-a face cu cealaltă.

Privind-o, Justin îi prinse gulerul sacoului între degetul mare și cel arătător.

- Nu sunt sigur că nu au de-a face una cu cealaltă, murmură el. Sau că nu suntem amândoi niște naivi prefăcându-ne că lucrurile ar sta altfel.

Pulsul de la baza gâtului ei se înteți vizibil. Dar, așa cum observă și el, vocea ei deveni puternică și clară.

- Vom afla amândoi destul de curând, nu-i așa?

Cu un zâmbet lent, Justin lăsă mâna jos.

- Așa este. Ne vedem peste o oră.

Avea să fie mult de muncă, descoperi Serena destul de repede. La fel de mult ca pe *Celebration*. Dar, de data asta, își zise ea rotindu-și privirea prin cazinoul aglomerat și zgomotos, avea propria miză. Își semnă numele

pe o chitanță de numerar pe care unul dintre crupieri i-o aduse și simți un fior de plăcere. Parte din viața care pulsa în jurul ei în acea clipă îi aparținea.

Era nevoie de un timp de adaptare, își reaminti ea, observând câteva priviri speculative îndreptate în direcția ei. Când Justin o prezentase ca partener, Serena aproape auzise cum se învârteau rotițele în creierul fiecăruia. Nu trebuia decât să își dovedească abilitățile care o calificau pentru post, indiferent ce se întâmpla între ea și Justin pe plan personal. Prima regulă era încrederea. Regula a doua, tenacitatea. Aplicate împreună, Serena le considera o combinație invincibilă – la fel ca formula pe care o aplicase în cazul tatălui său.

Asistentul ei, Nero, era un bărbat masiv de culoare, care primise vestea despre investiția Serenei în hotel cu o ridicare tăcută din umeri. Serena aflase că lucrase în primul cazinou al lui Justin ca bodyguard și, pe un post sau altul, lucrase în toate proprietățile lui Justin. Cu foarte puține cuvinte, o condusese pe Serena prin cazinou, îi dăduse detaliile de bază și o lăsase singură. El era unul dintre cei pe care va fi greu să-i câștige de partea sa, concluzionă Serena.

Observând o problemă la masa unuia dintre dealeri, Serena traversă încăperea. Când ajunse la mijlocul distanței până acolo, auzi o voce ridicată și furioasă. Dintr-o singură privire își dădu seama că bărbatul respectiv era extrem de ghinionist și mai mult decât supărat din această cauză.

– Mă scuzați. Zâmbindu-le jucătorilor de la masă, *Serena se apropie de crupier. E vreo problemă?*

– Bineînțeles, drăguțo. Bărbatul din capătul mesei se aplecă și o apucă de încheietura mâinii. Cine ești?

Serena coborî privirea spre mâna lui, apoi o îndreptă din nou spre fața lui.

– Eu sunt proprietara.

Acesta râse scurt, apoi dădu paharul peste cap.

- L-am văzut pe proprietar, domniță. Nu arată deloc ca tine.

- Partenerul meu, îl informă Serena cu un zâmbet de gheață. Cu colțul ochiului, îl observă pe Nero înaintând spre ea și clătină din cap imperceptibil. Vă pot ajuta cu ceva?

- Am pierdut o avere în seara asta la această masă, spuse el. Prietenii mei pot confirma.

Ceilalți jucători afișau expresii plictisite sau enervate. Toți îl ignorară.

- Doriți să încasați restul jetoanelor? întrebă ea politicos.

- Vreau o șansă să mai recuperez din bani, contracară el, punând jos paharul gol. Și clovnul ăsta nu vrea să extindă limita.

Serena se uită la crupierul inexpresiv și îi citi furia în priviri.

- Dealerii noștri nu sunt autorizați să extindă limita mesei, domnule...?

- Carson, Mick Carson, și vreau să știu ce fel de afacere e asta unde omul nu are șansa să ajungă chit.

- După cum spuneam, răspunse Serena calm, dealerii nu sunt autorizați să extindă limita, dar eu sunt. La ce sumă vă gândiți, domnule Carson?

- Acum mai vii de-acasă, spuse el și făcu semn cerând încă o băutură. Serena clătină din cap către chelnerița care se plimba printre mese. Cinci mii pe mână. Rânji către Serena. Ar trebui să echilibreze situația. Semnez pentru ei.

- Prea bine. Adu-i domnului Carson chitanța, Nero, spuse ea, simțind că stătea destul de aproape ca să o audă. Puteți juca o singură mână pentru cinci mii, domnule Carson. Serena îl privi calm. Și dacă pierdeți, încheiați seara.

- Bine, drăguțo. O apucă iar de încheietură, privindu-i rochia rubinie elegantă. Și dacă o să câștig, ce-ar

fi ca eu și cu tine să ne ducem să bem un pahar într-un loc liniștit?

– Nu vă forțați norocul, domnule Carson, îl avertiză Serena cu zâmbetul pe buze.

Chicotind, luă mapa pe care i-o adusese Nero și apoi semnă.

– Nu strică niciodată să încerci, drăguțo. Oh, nu, adăugă el când Serena se dădu la o parte. Tu faci cărțile.

Fără o vorbă, Serena luă locul crupierului. Atunci îl văzu pe Justin, stând pe margine, urmărind-o. La naiba! Îi întâlni scurt privirea, întrebându-se dacă își lăsase furia să stea în calea rațiunii. Uitându-se din nou la Carson, își spuse că meritau cei cinci mii ca să scape de el în liniște.

– Pariuri? întrebă ea, privindu-i pe ceilalți jucători în timp ce număra jetoanele lui Carson.

Toți ceilalți prezenți la masă refuzară.

– Doar tu și cu mine, spuse Carson, împingând jetoanele. Fă cărțile.

În tăcere, Serena îi dădu un șeptar și un doi. Uitându-se la cartea ei cu fața la masă, calculă un total de 12, cu nouă puncte afișate.

– Dă-mi carte, spuse Carson, întinzându-se absent după paharul gol. Serena îi dădu o damă. Rămân, spuse el și îi zâmbi larg și posac.

– Oprire la 19. Serena întoarse cartea de pe masă. Doisprezece... 15, continuă ea întorcând un trei. Fără să se oprească, scoase un cinci. Douăzeci.

Carson expiră lung și înjură.

– Mai poftiți pe la noi, domnule Carson, spuse ea, așteptând să se ridice.

Bărbatul o privi o clipă cum aduna jetoanele, apoi se ridică și ieși din cazinou fără nici un cuvânt.

– Îmi cer scuze pentru deranj. Serena zâmbi spre ceilalți jucători, apoi îi făcu semn din cap dealerului.

– V-ați descurcat foarte bine, domnișoară MacGregor, mormăi Nero când trecu pe lângă el.

Serena se opri și se întoarse spre el.

– Mulțumesc, Nero. Și poți să-mi spui Rena. Avu plăcerea să îl vadă zâmbindu-i înainte să se îndrepte spre Justin. Erai pregătit să mă legi? îl întrebă ea încet.

Justin o privi, apoi îi înfășură încet o șuviță de păr pe după deget.

– Știi, te-am dorit aici din mai multe motive. Acesta a fost unul dintre ele.

Încântată, Serena râse.

– Dacă aș fi pierdut?

Justin ridică din umeri.

– *Atunci ai fi* pierdut. Tot te-ai fi descurcat într-o situație potențial stânjenitoare cu minimum de deranj. Și cu stil, murmură el, studiindu-i chipul. Chiar îți admir stilul, Serena MacGregor.

– Ciudat. Simțea schimbarea în interiorul ei chiar în timp ce se întâmpla – cum se înmuia, cum se încălzea, dorința. Eu l-am admirat întotdeauna pe al tău.

– Ești obosită. Justin își trecu degetul ușor pe sub ochi unde se forma o umbră ușoară.

– Puțin, recunoscu ea. Cât e ceasul?

– În jur de patru.

– Nu-i de mirare. Problema cu aceste locuri este că pierzi șirul zilelor și nopților.

– Ai făcut deja mai mult decât trebuia, îi spuse el, conducând-o prin cazinou. Ai nevoie de un mic dejun.

– Mmm.

– Înțeleg că ți-e foame.

– Nu am observat, dar acum că ai zis, cred că mor de foame. Serena se uită înapoi peste umăr, în timp ce el o conducea pe ușa biroului său exterior. Restaurantul nu e în partea cealaltă?

– Vom lua micul dejun în apartamentul meu.

– Oh, așteaptă o clipă. Râzând din nou, se opri brusc. Cred că e o idee mai bună restaurantul.

Justin o studie o clipă, apoi își băgă mâna în buzunar.

– Oh, Justin...

– Cap, apartamentul meu, pajură, restaurant.

Cu sprâncenele încruntate, Serena întinse mâna.

– Dă-mi să văd moneda. Serena o luă și îi examină ambele părți. Bine, sunt prea lihnită ca să te contrazic. Arunc-o.

Cu o mișcare abilă a degetului mare, aruncă. Serena așteptă până ajunse înapoi pe dosul palmei lui, apoi suspină.

– Luăm ascensorul, spuse Justin calm.

capitolul 8

– Într-una din zilele astea tot o să te bat, spuse Serena căscând, în timp ce Justin apăsă butonul pentru ultimul etaj. Și când o voi face, o să valoreze mai mult decât un mic dejun. Se uită în jur la pereții cu oglinzi fumurii. Știi, nici n-am observat ascensorul când am fost în biroul tău.

– E o cale de scăpare, spuse el, apoi îi zâmbi când Serena se uită la el. Cu toții avem nevoie uneori de așa ceva.

– Nu credeam că tu ai avea. Își aminti sticla bidirecțională din biroul lui și oftă. Te obosesc câteodată, Justin? Toți oamenii aceia aflați în spatele unui zid subțire?

– În ultima vreme mai mult decât altădată, recunoscu el. Presupun că și tu te-ai simțit la fel pe vas uneori. Nu de aceea ieșeai pe punte când toți ceilalți dormeau?

Ea răspunse cu o ridicare din umeri.

– Păi, va trebui să mă obișnuiesc dacă voi locui aici. În orice caz, întotdeauna mi s-a părut că trăiesc în mijlocul oamenilor. Când ușile se deschiseră, Serena păși înăuntru. Justin, arată splendid!

Folosise culori mai îndrăznețe în apartamentul personal, fâșii de indigo pe pernele unei canapele joase, strălucire de verde chartreuse în abajurul unei lămpi de sticlă. Pentru echilibru, avea schițe în cretă pastel și o oglindă fațetată într-o ramă aurită.

- Te poți relaxa aici, decise Serena, luând o statuetă sculptată a unui șoim în zbor. Nici nu arată a hotel cu toate lucrurile tale personale prin preajmă.

În mod ciudat, când o văzu atingându-i lucrurile, Justin simți pentru prima oară intimitate în acea cameră. Pentru el, fusese întotdeauna o încăpere de locuit, nici mai mult, nici mai puțin. Un loc unde să meargă atunci când nu lucra. Avea camere similare și în alte hoteluri. Erau confortabile, private și, realiză el brusc, goale. Până acum.

- Desigur, apartamentul meu este foarte frumos, continuă Serena, plimbându-se nestingherită, atingând și examinând tot ce îi venea la mână. Dar mă voi simți mai așezată când îmi voi împrăștia câteva dintre lucrurile personale prin cameră. Cred că o voi ruga pe mama să îmi trimită biroul de scris și alte câteva piese. Întorcându-se, îl văzu privind-o în felul lui liniștit, taciturn în care aluneca atât de ușor. Brusc emoționată, Serena lăsă jos un mic bol de sticlă de un albastru cobalt. Ce fel de priveliște ai?

Serena se duse spre fereastră și făcu primul pas pe mica platformă ridicată din fața ei, observând abia apoi că masa de sticlă fusese deja aranjată. Ridicând capacul de pe un platou, Serena dădu peste o omletă mexicană consistentă, o felie de bacon și o brioșă cu porumb. Înclinând capacul unui ibric de argint, aroma cafelei proaspete umplu încăperea. Lângă masă era o frapieră cu șampanie.

- Ei, ca să vezi, murmură Serena, luând singurul boboc de trandafir din vaza de cristal. Ia uite ce a lăsat zâna cea bună, Justin. Incredibil!

- Și se zice că miracolele se întâmplau doar în trecut.

– Vrei să auzi un miracol? îl întrebă Serena, mirosind bobocul. E un miracol că nu îți torn cafeaua asta în cap.

– Prefer să o folosesc intern, murmură el, traversând camera să i se alăture. Îți place trandafirul?

– E a doua oară când faci aranjamente pentru masă fără să mă consulți, începu ea.

– Și ultima dată îți era foame, îi aminti el.

– Nu asta e ideea.

– Atunci care e?

Serena inspiră adânc, frustrată, și fu asaltată de aroma mâncării calde.

– Acum un minut știam care e, mormăi ea. Cum ai reușit să aduci totul aici, cald și pregătit?

– Am sunat la room-service înainte să cobor în cazinou să văd dacă ai nevoie să fii salvată. Înfășurând sticla într-un șervet, scoase abil dopul șampaniei.

– Foarte isteț. Cedând foamei, Serena se așeză, proptindu-și coatele pe masă și sprijinindu-și bărbia pe mâinile împreunate. Șampanie la micul dejun?

– E cel mai bun moment pentru așa ceva. Justin umplu două pahare, apoi i se alătură.

– Dacă decid să îți trec cu privirea aroganța, spuse Serena în timp ce tăia omleta, e foarte frumos din partea ta – într-un mod viclean.

– Cu plăcere, murmură el, ridicând paharul.

După prima îmbucătură, Serena închise ochii într-o apreciere tăcută.

– Și e ușor să trec cu vederea aroganța pe stomacul gol. Ori sunt lihnită de foame, Justin, ori omleta asta este cea mai bună pe care am gustat-o vreodată.

– Îi voi transmite bucătarului.

– Hmm. Mâine va trebui să arunc o privire la bucătărie și la clubul de noapte, adăugă ea, mestecând o nouă îmbucătură. Am văzut că îl aduci pe Chuck Rosen o săptămână. N-ar trebui să fie nici un loc liber.

- Am semnat cu el un contract de exclusivitate pe doi ani. Justin rupse o brioșă în jumătate. Garantat va juca cu casa închisă în toate hotelurile.

- A fost o investiție înțeleaptă, zise Serena. Știi... Ridicând paharul, îl studie pe Justin peste marginea lui. Ești exact ce am crezut că ești când te-ai așezat prima oară la masa mea și nu ești deloc cum îmi imaginam că ești.

Sorbind din pahar, Justin o privi la rândul lui.

- Ce credeai că sunt?

- Un jucător profesionist - ceea ce, desigur, a fost corect. Dar... Serena se opri și bău din șampanie. Justin avusese dreptate, meditâ ea. Șampania nu avusese niciodată un gust mai bun. Nu te vedeam ca pe un bărbat care putea să construiască și să conducă un lanț de astfel de localuri.

- Nu? Amuzat, se juca în farfurie privind-o. Atunci?

- Cred că te vedeam ca pe un fel de nomad. Ceea ce, din nou, este parțial corect din cauza moștenirii tale, dar nu te vedeam genul de bărbat care să își dorească responsabilitatea pe care o implică astfel de hoteluri. Ești un amestec interesant, Justin, de neîndurare și responsabilitate; duritate - luă din nou bobocul de trandafir în mână - și drăgălășenie.

- Nu m-a mai acuzat nimeni de așa ceva până acum, murmură Justin, umplându-i din nou paharul.

- De ce anume?

- De drăgălășenie.

- Ei bine, nu este una dintre virtuțile tale predominante, murmură ea pe deasupra băuturii. Presupun că de asta sunt surprinsă atunci când iese la suprafață.

- Îmi face o nespusă plăcere să te surprind. Degetul lui îi alunecă pe dosul palmei până la încheietură. Am găsit o oarecare... slăbiciune față de vulnerabilitate.

Hotărâtă, Serena luă încă o gură de șampanie.

- De obicei nu sunt vulnerabilă.

– Nu, conveni el. Poate de aceea este cu atât mai satisfăcător faptul că te pot face să fii așa. Pulsul îți crește când te ating aici, șopti el, mângâindu-i cu degetul interiorul încheieturii.

Puțin nesigură, Serena lăsă paharul jos.

– Ar trebui să plec.

Dar el se ridică odată cu ea, iar acum degetele lui erau împletite cu ale ei. Privirea lui, când o întâlni, era foarte calmă și foarte încrezătoare.

– Mi-am promis ceva în după-amiaza aceasta, Serena, îi spuse el încet. Că o să fac dragoste cu tine înainte să se termine noaptea asta. Apropiindu-se cu un pas, Justin îi luă și cealaltă mână. Mai avem încă o oră până la răsărit.

Era ceea ce își dorea. Fiecare celulă a corpului ei părea să își strige nevoia. Totuși, dacă mâinile lui nu ar fi ținut-o atât de ferm, s-ar fi retras.

– Justin, nu am să neg că te doresc, dar cred că cel mai bine ar fi să mai așteptăm.

– Rezonabil, încuviință el, trăgând-o în brațele lui. Timpul s-a scurs. Puse capăt chicotelilor sale de protest sărutând-o.

Nu exista hrană care să-i potolească foamea. Gura lui deveni puternică și devoratoare înainte ca Serena să poată răspunde sau să se poată feri. Dar știa, lipindu-și trupul de al lui, că de data asta el nu îi va mai permite să se împotrivească. Îi gustă buzele și simți nerăbdarea. Îi simți liniile lungi și ferme ale trupului și se simți dorită.

Când limba lui o căută pe a ei, nu o tachină, nu o gustă cu blândețe, ci revendică disperat intimitatea. Acum, părea să îi spună el. Nu mai e cale de întoarcere. Ceea ce începuse cu săptămâni în urmă cu o întâlnire lungă și calmă a privirilor, avea să ajungă la punctul culminant. „O să se întâmple", își spuse Serena ametită, pentru că nici unul din ei nu voia un alt răspuns.

Pe parcursul acelor prime vibrații de pasiune, Serena simți o bucurie tăcută. Iubea. Și iubirea, realiză ea, era aventura supremă. Punându-și ambele mâini pe obrajii lui, își îndepărtă cu grijă buzele, apoi se uită în ochii lui, acum mai calzi datorită dorinței. Voia o clipă, doar o clipă să își limpezească gândurile, să spună ce voia să spună fără ca febra pasiunii să îi pulseze în corp. Cu blândețe, îi mângâie cu degetele oasele lungi și puternice ale feței. Inima lui bătea lipită de pieptul ei, în timp ce a ei începea să se calmeze. Un zâmbet apăru pe buzele calde și dureroase.

– Asta, îi zise ea încet, este ceea ce vreau, ceea ce aleg.

Justin nu spuse nimic, ci continuă să o privească. Cuvintele simple erau mai seducătoare decât parfumul ei discret de vară, decât gustul fierbinte și vibrant. Cuvintele îl slăbeau, expunând vulnerabilități la care nu se gândise niciodată. Brusc, îl năpădi un val și mai mare de pasiune.

Acoperindu-i una din mâini cu a lui, i-o duse la gură, apăsându-și buzele în palma deschisă.

– Nu m-am gândit la nimic altceva decât la tine săptămâni la rând, spuse el. Nu am dorit pe nimeni decât pe tine. Își trecu mâna prin părul ei lung, apoi își încleștă degetele într-un pumn. Nevoie – Dumnezeule mare, când mai simțise el atâta nevoie? Vino în pat, Serena, nu mai pot fără tine.

Privirea ei rămase calmă atunci când îi întinse mâna. Fără să spună nimic, se îndreptară spre dormitor. Camera era întunecată, accentuată de lumina slabă care anunța sfârșitul nopții. Și era liniște, atât de liniște încât Serena își auzi propria respirație cum se întețește. Simțindu-l pe Justin îndepărtându-se de ea, rămase nemișcată, copleșită brusc de emoție.

Nu va fi blând, își spuse ea, amintindu-și gura și mâinile lui pe corpul ei. Va fi un amant pasional și teribil.

Auzi un scrâșnet ascuțit, apoi văzu scânteierea unui chibrit pe care el îl apropie de fitilul unei lumânări. Umbrele începură să danseze. Privirea ei era atrasă spre el. În lumina gălbuie tremurătoare, chipul lui era de o frumusețe periculoasă. Părea acum să aparțină mai mult strămoșilor săi indieni, decât lumii pe care o înțelegea ea. Și știu în clipa aceea de ce femeia captivă se împotrivise, apoi rămăsese de bunăvoie cu cel care o răpise.

– Vreau să te văd, murmură Justin, întinzându-se să o aducă în lumina lumânării. Cu surprindere, simți fiorul care străbătu trupul Serenei. Cu doar câteva clipe înainte păruse atât de puternică, atât de sigură. Tremuri.

– Știu. Inspiră adânc și expiră repede. E o prostie.

– Nu. Justin simți un fior de putere, iute și curat.

Serena MacGregor nu era genul de femeie care să tremure pentru orice bărbat. Dar pentru el, chiar și când focul îi scăpăra în priviri, trupul i se înfiora. Prinzându-i părul în mână, Justin o trase înapoi. În lumina schimbătoare, ochii lui scânteiau de dorință necruțătoare, aproape sălbatică.

– Nu, spuse el din nou, apoi îi strivi gura sub a lui.

Ea păru să se topească. Lui Justin i se păru că simte cum i se înmoaie oasele, cum se lichefiază, până când deveni complet maleabilă în brațele lui. Pentru moment, va accepta abandonul, dar curând avea să aibă mai mult, mult mai mult. Cu gura încă avidă după gura ei, începu să o dezbrace. Uitând de materialul fragil, trase, oprindu-se doar pentru a frământa, centimetru cu centimetru, pielea pe care o descoperea. Ea tremura de-a binelea acum, trăgând de nasturii cămășii lui, iar rochia căzu pe podea la picioarele ei.

Știa că avea să poarte ceva moale și transparent. Cu vârful unui deget, Justin îi împinse bretelele subțiri ale furoului de pe umeri. Dar nu îl dădu jos – nu încă. Voia să aibă parte de plăcerea de a simți mătasea între ei.

O tachină, acoperindu-i fața cu sărutări fierbinți, în timp ce ea se străduia să îl dezbrace. Atingerea degetelor ei pe pielea lui îi smulse un geamăt pe care și-l înăbuși pe gâtul ei.

Apoi ea ajunse sub el pe pat, cu o singură bucată de material fragil care îi despărțea. Simți cum înnebunește, simți o nevoie stăruitoare de a o poseda repede, pe care trebui să o alunge. Sânii ei erau mici și fermi în mâna lui, tensionându-se sub mătase în vreme ce el îi acoperea buzele cu săruturi sălbatice. Epuizat, Justin o duse fără milă pe prima culme doar cu mâinile și gura. Înghițindu-și gemetele, își lăsă corpul peste al ei, astfel încât mișcările frenetice să se topească în trupul lui. Apoi, neiertător, alunecă mai jos, prinzându-i în gură sânul acoperit în mătase.

Străduindu-se să respire, Serena se arcui sub el. Trupul ei fremăta de sute de senzații neașteptate. Era prinsă într-o lume de mătase și foc. Cu fiecare mișcare a ei, așternuturile îi mângâiau spatele și picioarele goale, șoptind promisiuni întunecate. Pielea o ardea peste tot pe unde o atinsese, ca și cum el ar fi ținut între degete flacăra aurie a lumânării. Când îi umezi cu limba mătasea ce îi acoperea sfârcul încordat, Serena simți cum ia foc. Ca pe o voce îndepărtată, îl auzi murmurându-i numele și altceva ce nu mai înțelesese.

Pierzându-și parcă răbdarea în fața oricăror bariere, Justin îi trase furoul jos până la talie, ca să se poată înfrupta cu pielea ei dezgolită. Serena îl trase mai aproape, mâinile ei fiind acum la fel de dornice ca ale lui. Deși gura o ardea de dorința de a-l gusta, trupul îi fremăta sub cursa disperată a buzelor lui pe pielea ei. Cunoștea o singură plăcere în acel moment – plăcerea amețitoare a pasiunii neînduplecate. Restricțiile și regulile nu mai existau; acesta era abandonul pe care îl văzuse în treacăt în vis.

Abia acum realiza că erau atât de multe lucruri pe care nu le știa, atât de multe pe care nu le simțise niciodată. Clipă de clipă descoperea lucruri noi. Când gura lui poposi pe marginea mătăsii, simți o foame mai profundă decât încercase vreodată. Imaginația îi zburdă liberă, cu el înăuntrul ei, umplând-o, visurile unei plăceri atât de vii, încât îi provocau durere între coapse. Delirant, se prinse de umerii lui.

– Ia-mă, îi ceru ea cu respirația întretăiată. Justin, ia-mă acum.

Dar el continuă să o ducă pe culmi tot mai înalte, ca și cum nu i-ar fi auzit porunca. Îi dădu jos furoul, mângâind cu buzele pielea expusă – abdomenul plat, fremătând, curba lină a șoldului, către mușchii tensionați și arcuiți din interiorul coapselor ei.

Serena se arcui, strigând, aruncată iute în tumultul pasiunii. El era necruțător, un amant la fel de înfricoșător precum se așteptase, la fel de captivant precum îl visase. Ea era tot ce își dorea el – moale, umedă și dezlănțuită. Disperată, rugătoare, se încleștă de el, zgâriindu-i pielea cu unghiile elegante. Îi auzea gemetele, cuvintele incoerente pe care le rostea în timp ce el o conducea mai departe în nebunie. Pielea îi era umedă, îmbrobonată de pasiune, iar șoldurile ei zvâcneau de dorință din nou și din nou. Acum era a lui, irațional a lui. Iar el știa, cumva, că nimeni nu o avusese mai deplin. Străduindu-se să mențină puterea încă o clipă, se potrivi deasupra ei. Serena îl apucă de șolduri, zorindu-l.

Sub prima rază a luminii zilei, pielea ei era ca de porțelan. Avea ochii închiși, buzele depărtate, și fiecare răsuflare tremura printre ele. Pe jumătate înnebunit de dorință, jură că nici un bărbat nu o va mai vedea așa cum o vedea el în acea clipă.

– Privește-mă, îi ceru Justin cu vocea răgușită de pasiune. Privește-mă, Serena.

Ea deschise ochii, satinați de plăcere, întunecați de dorință.

– Ești femeia mea. Se strecură înăuntrul ei și aproape își pierdu controlul. Nu mai ai cale de scăpare acum.

– Nici tu. Privirea ei își pierdu concentrarea când amândoi începură să se miște împreună.

Justin se chinui să înțeleagă ce spusese, dar ea se mișca mai repede. Îngropându-și fața în părul ei, fremătă înspre nebunie.

Zorile se iviră prin fereastra lată într-o revărsare de lumină roz-aurie. Cu capul lui Justin cuibărit încă pe gâtul ei, Serena privea lumina jucându-i pe tot spatele. Arăta exact așa cum simțea ea, descoperi Serena. Curată, bogată, nouă. Exista oare un mod mai bun de a privi răsăritul decât cu trupul cald al iubitului lipit de tine? Somn... Nu simțea nevoia de somn. Știa că putea sta așa ore întregi, cu soarele devenind tot mai strălucitor și cu sunetul respirației lui liniștite în urechea ei. Cu un suspin îndulcit de satisfacție, îl mângâie pe spate.

Simțindu-i atingerea, Justin își ridică imediat capul. Cu fețele apropiate, se uită la ea, lăsându-și privirea să hoinărească pe fiecare trăsătură, până când nu mai exista nimic în mintea lui în afară de chipul ei, îmbujorat și topit de iubire. Fără o vorbă, își coborî gura peste a ei, cu atingerea ca de fluture pe care o folosea atât de rar. Blând, aproape respectuos, îi sărută pleoapele, tâmplele, obrajii, până când Serena simți în gât lacrimi neașteptate. Sub trupul lui, ea se simțea fluidă și liberă.

– Credeam că știu cum o să fie, șopti el, sărutând-o din nou pe buze. Trebuia să îmi dau seama că, în cazul tău, nimic nu este așa cum mă așteptam. Ridicând din nou capul, îi trecu un deget pe sub ochi. Ar trebui să dormi.

Ea zâmbi și îi dădu la o parte părul de pe frunte.

– Nu cred că am să mai dorm vreodată. Nu vreau să mai pierd nici un răsărit.

El o sărută ușor, apoi, rostogolindu-se de lângă ea, o aduse aproape de el.

– Te vreau cu mine, Serena.

Satisfăcută, ea se cuibări mai aproape.

– Sunt cu tine.

– Vreau să locuiești cu mine, o corectă el, ridicându-i bărbia ca să îi poată vedea ochii. Asta e. Nu e de ajuns să știu că ești într-o cameră mai încolo pe coridor. Făcu o pauză, punându-și degetul mare peste buzele ei. Se va bârfi jos, se vor face speculații.

Odihnindu-și din nou capul pe umărul lui, Serena începu să traseze o linie cu degetul pe pieptul lui.

– Bârfele nu se vor opri când numele tău va fi legat de fiica lui Daniel MacGregor, îi spuse ea.

– Nu. Ea simți schimbarea din tonul lui și știu că dacă s-ar fi uitat, privirea lui ar fi fost impenetrabilă. Presa ar găsi relația interesantă, având în vedere trecutul și reputația mea – spre deosebire de ale tale.

– Justin... Ajunse cu degetul pe mijlocul toracelui său, apoi din nou în partea de sus. Îmi ceri să locuiesc cu tine sau mă avertizezi să nu o fac?

Un lung răstimp el rămase tăcut, în vreme ce Serena continua să deseneze leneș modele pe pieptul lui.

– Ambele, răspunse el într-un final.

– Înțeleg. Ei bine – întoarse capul ca să îl poată săruta nestingherită pe gât –, presupun că ar trebui să reflectez la asta. Simți un fior drept răspuns, în timp ce mâna ei alunecă peste abdomenul lui. Să cântăresc argumentele pro și contra, continuă ea, sărutându-l pe tot maxilarul. Schimbând poziția, se puse peste el, cu fața deasupra feței lui. Presupun că nu ai putea să-mi spui argumentele pro și contra. Cu un zâmbet, îl sărută pe buze. Doar ca să îmi împrospătezi memoria.

– Cu intenția de a te ajuta să iei o decizie inteligentă, începu el, mângâindu-i șoldul.

– Hmm. Dar chiar când el fu pe punctul să aprofundeze sărutul, ea se mișcă, găsind punctul vulnerabil

de sub urechea lui. Știai că am fost căpitanul echipei de dezbateri în ultimul an la Smith?

– Nu. El închise ochii, lăsându-se copleșit de senzația mistuitoare de a fi sedus.

– Dă-mi o temă, spuse ea, degetele alunecându-i pe coastele lui, și timp de... documentare, adăugă ea, mușcându-l încet de gât. Și pot argumenta fiecare latură a situației. Acum, după cum văd eu lucrurile... Oftă de plăcere, sărutând apăsat pulsul rapid și sacadat de la baza gâtului lui. Traiul cu tine ar aduce după sine multe neajunsuri.

Mâna lui trecu încet peste șoldul ei, furișându-i-se între coapse. Serena alunecă și mai jos pe trupul lui, oprindu-l.

– Serena...

– Nu, eu am cuvântul, îi aminti ea, în timp ce îi gusta pielea de pe piept cu limba. Mi-aș pierde intimitatea și bună parte din somn, spuse ea, delectându-se să simtă cum i se accelera respirația pe măsură ce ea îi explora trupul. Aș risca inevitabilele bârfe și speculații ale noilor mei angajați, precum și atenția presei.

Pe măsură ce mușchii lui se contractau și se relaxau sub mâinile ei, sub buzele ei cercetătoare, Serena își pierdu șirul gândurilor. Asemenea sculpturii de marmură a căpeteniei, își zise ea ca prin ceață, când sângele începu să îi pulseze.

– Ar fi imposibil să locuiesc cu tine, concluzionă ea, pierdută undeva între propria inițiativă și frumusețea sălbatică a acelui trup dezgolit. Ești pretențios, enervant și, pentru că te găsesc incredibil de atrăgător, n-aș avea nici un moment de liniște.

Se ridică din nou către el, lăsându-și trupul să se satisfacă singur, frecându-se și unduindu-se de al lui. Zâmbetul ei era lent și seducător când îi văzu ochii ațintiți asupra feței ei.

– Dă-mi un motiv întemeiat de ce, după ce am enumerat toate astea, ar trebui să locuiesc cu tine.

Respirația lui nu era regulată, dar nici nu și-o putea controla. Mâna care îi apucă părul nu era blândă, dar nu putea opri nici asta.

– Te doresc.

Serena își aplecă buzele până la doi centimetri distanță de ale lui.

– Arată-mi, îi ceru ea.

Când gura ei se lipi de a lui, Justin o răsuci brutal, dincolo de rațiune. Se împinse în ea repede, smulgându-i un strigăt care se transformă în gemete sacadate, în timp ce o lua mai dur și mai repede. Cu o lăcomie irațională și nestăpânită, el luă și luă, dar foamea nu părea decât să se hrănească pe sine însăși, crescând și întețindu-se în timp ce picioarele și brațele ei se încolăceau în jurul lui. Era leoarcă de transpirație, prins între acele membre moi și albe, neputând să respire, neputând să se elibereze. Și auzea iar și iar numele ei în minte.

Trupul lui păru să tremure odată cu sunetul, amenințând să explodeze cu repetarea disperată a numelui ei. Apoi cuvântul se sfărâmă în fragmente minuscule. Știa că nu avea să scape niciodată de ele, apoi nu mai știu nimic, în afară de ușurarea fremătătoare a împlinirii.

Amețit, adormi, cu trupul și mintea împreunate cu ale ei.

Telefonul îl trezi după doar patru ore. Lângă el, Serena se mișcă și murmură o înjurătură. Cu un braț în jurul ei, Justin îl întinse pe celălalt și ridică receptorul.

– Da? Uitându-se în jos, văzu că Serena deschise ochii ca să se uite fix la el. Îi atinse creștetul capului cu buzele. Când?

Văzându-l încordat, ea se ridică într-un cot.

– Au evacuat? Nu, mă ocup eu... cobor în câteva minute.

– Ce s-a întâmplat?

Justin sări deja din pat şi se îndrepta spre dulap.

– Ameninţare cu bombă în Vegas. Apucă primul lucru care-i veni la mână – o pereche de blugi şi apoi un pulover de caşmir.

– Oh, Dumnezeule! Serena se ridică, căutându-şi lenjeria. Când?

– La telefon li s-a spus că bomba va fi detonată la 15.35 ora din Vegas, dacă nu le dăm un sfert de milion de dolari, bani gheaţă. Nu ne lasă prea mult timp, mormăi el, punându-şi blugii. Încă mai evacuează.

– Nu ai de gând să plăteşti. Cu privirea furioasă, Serena îşi trase furoul pe ea.

Justin o privi în tăcere o clipă, apoi zâmbi – rece şi tăios ca o lamă de cuţit.

– Nu am de gând să plătesc.

Trecând în camera alăturată, Serena strigă în urma lui.

– Cobor de îndată ce mă schimb.

– Nu ai ce face.

Uşile ascensorului se deschideau deja când ea îl apucă de braţ.

– Voi fi cu tine.

Pentru o clipă, trăsăturile lui se îmblânzirâ.

– Atunci grăbeşte-te, îi spuse el, dându-i un sărut rapid şi apăsat înainte să urce în lift.

În mai puţin de zece minute, Serena traversa grăbită zona de la recepţie către biroul lui Justin. El ridică privirea când intră ea, dar îi făcu doar un semn din cap, continuând să vorbească pe un ton liniştit la telefon. Kate stătea lângă biroul lui, cu mâinile încleştate, cu faţa, de obicei stăpânită, acum încordată.

– Domnişoară MacGregor, spuse ea curtenitor, fără să îşi ia ochii de la Justin.

– Îmi poţi da detalii, te rog?

- Un nebun pretinde că are o bombă amplasată undeva în hotelul din Vegas. Spune că are o telecomandă cu care o poate detona - se uită la ceas - într-o oră și 15 minute. Clădirea este evacuată și echipa de genişti inspectează locul, dar...

- Dar? întrebă Serena.

- Ai idee cât de mare e acel hotel? întrebă Kate cu voce tremurătoare. Cât de mică și fatală poate fi o bombă?

Fără să spună nimic, Serena se îndreptă spre barul din capătul îndepărtat al încăperii și turnă un pahar de coniac. I-l aduse lui Kate, forțând-o să îl ia în mână.

- Bea asta, ordonă ea.

Scuturată de un fior, Kate dădu paharul peste cap și îl goli.

- Mulțumesc. Își mușcă buzele o clipă, apoi se uită la Serena. Îmi pare rău. Soțul meu și-a pierdut un braț în Vietnam - o bombă-capcană. Asta... Expiră lung. Asta îmi readuce totul în minte.

- Haide, stai jos, spuse Serena mai blând, conducând-o către canapea. Nu putem face nimic acum decât să așteptăm.

- Justin nu va plăti, murmură Kate.

- Nu. Serena se uită la ea surprinsă. Crezi că ar trebui să o facă?

Kate își trecu o mână prin păr.

- Nu sunt obiectivă în privința acestor lucruri, dar - o privi din nou pe Serena - are mult de pierdut.

- Ar pierde mai mult decât bani dacă ar plăti.

Întorcându-se, Serena se așeză în spatele lui Justin. Îl atinse ușor o singură dată, scurt, cu o mână pusă pe umăr. Sub privirea lui Kate, el ridică mâna și prinse degetele Serenei în ale lui. Gestul îi spuse mai mult decât o mie de cuvinte.

„Ca să vezi, o iubește", își zise Kate uimită. Nu se gândise niciodată că Justin ar putea fi vulnerabil în fața

vreunei femei. Studiindu-i fața, femeia se întrebă dacă el știa asta.

– A detonat o bombă într-o debara de la subsol. Justin lăsă telefonul să îi cadă pe umăr o clipă.

– Dumnezeule, a fost rănit cineva?

O privi pe Serena cu niște ochi care nu spuneau nimic despre ceea ce gândea.

– Nu. Sunt daune, dar relativ minore. A sunat să spună poliției că acela a fost doar un bonus, pentru a dovedi că nu glumea. Vrea banii la 15.15, ora din Vegas.

Serena îi puse o mână pe braț.

– La ce te gândești, Justin?

– Mă gândesc că e cam grăbit pentru cineva care vrea un sfert de milion. Mă întreb dacă doar atât vrea. Când a sunat la hotel, m-a cerut la telefon pe nume.

Serena se cutremură.

– Mulți oameni știu că tu ești proprietarul hotelului Comanche, spuse ea. Sau e foarte posibil să fie cineva care a lucrat pentru tine sau care știe pe cineva care a lucrat.

Justin mută telefonul din nou.

– Va trebui să așteptăm și să vedem, nu-i așa?

Serena recunoscu ceva în cuvintele lui. O amenințare de violență, o promisiune de răzbunare.

– Câți oameni au mai rămas înăuntru? întrebă Justin la telefon. Nu, vreau să aflu în secunda în care nu mai e nimeni.

– Merg să aduc niște cafea, spuse Serena.

– Nu. Ridicându-se, Kate clătină din cap. Merg eu. Tu stai cu el.

Serena se uită la ceasul elegant de aur de pe biroul lui. Zece și 45 de minute. Umezindu-și buzele, se prinse de spătarul scaunului lui Justin și așteptă.

Privirea lui alunecă spre ceas, de asemenea. „Mai puțin de o oră", își zise el. Și era neputincios. Cum putea el să explice că hotelul însemna mai mult decât doar

beton şi piatră pentru el? Fusese primul lucru pe care îl deţinuse, prima lui casă după ce îi muriseră părinţii. Simboliza independenţa lui, succesul, moştenirea. Acum nu putea decât să stea deoparte şi să aştepte să fie aruncat în aer.

Oare acesta să fie motivul pentru care instinctul îi spunea că ameninţarea era îndreptată către el personal? Frecându-şi ceafa, Justin decise că avea logică – şi totuşi, intuiţia îi spunea altceva.

– S-ar putea să fie o cacealma, se auzi vocea Serenei, calmă şi puternică, din spatele lui.

Justin simţi cum îl părăseşte valul profund de frustrare. Întinse braţul, aşteptând ca ea să înconjoare scaunul şi să îl ia de mână.

– Nu cred.

Ea îi prinse mâna cu palmele ei.

– Ar fi o greşeală să plăteşti. Faci ceea ce trebuie, Justin.

– E singurul lucru pe care ştiu cum să-l fac. Îşi îndreptă atenţia spre vocea din telefon. Bine. Oaspeţii şi personalul au fost evacuaţi, îi spuse el Serenei.

Ea se aşeză pe braţul scaunului şi amândoi se uitară la ceas.

Kate se întoarse cu cafeaua, dar rămase neatinsă pe masă în timp ce aşteptară. Pe măsură ce minutele se scurgeau, Serena simţea cum tensiunea se revărsa în valuri din Justin. Stătea tăcut, cu telefonul într-o mână. Încercă să îşi imagineze complexitatea unei căutări într-un hotel de dimensiunea celui al lui Justin din Vegas. Câte sute de camere, se întrebă Serena, câte mii de anexe şi unghere? Se întrebă neputincioasă dacă sunetul exploziei avea să se audă prin receptor. Şi de câte alte ori, îşi zise ea, a mai depins soarta lui Justin de capriciile norocului? De data asta, îşi spuse ea, punându-i mâna pe umăr, soarta va trebui să îi învingă pe ei împreună.

Privindu-i degetele sprijinite pe birou, Serena observă încordarea subită din ele.

- Da.

Ca să nu mai pună întrebări, Serena își mușcă buza, în timp ce Justin asculta vocea din telefon.

- Înțeleg. Nu, din câte știu eu, nu. Da. Vin cât de repede pot. Mulțumesc. Lăsă jos receptorul și se întoarse spre Serena. Au găsit-o.

- Oh, slavă Domnului! Își sprijini fruntea de a lui.

- Din ce mi s-a spus, ar fi distrus întreg cazinoul și jumătate din etajul principal. Kate, fă-mi rezervare la primul avion către Vegas.

- Justin. Serena se ridică de pe brațul scaunului și își simți picioarele ciudat de slăbite. Au idee cine a fost?

- Nu. Pentru prima dată observă cana de cafea de pe birou. O ridică și bău o jumătate din conținut dintr-o înghițitură. Trebuie să merg acolo, să liniștesc lucrurile la hotel și să vorbesc cu autoritățile. Mă întorc peste câteva zile. Se ridică și o prinse de umeri. Se pare că noul meu partener va fi supus probei de foc.

- Mă descurc. Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută pe buze. Și voi avea mare grijă de hotelul nostru.

- Sunt sigur de asta, spuse el și o trase mai aproape. Nu-mi place că trebuie să plec tocmai acum.

- Voi fi aici când te întorci. Se întinse să îi prindă fața în mâini. Nu-ți face griji, doar vino repede înapoi.

O sărută lung pe gură.

- Du-te și dormi, sugeră el.

- Oh, nu. E prima mea zi plină la serviciu. Chipul lui era calm, dar Serena îi simțea încordarea. În locul întrebărilor nesfârșite pe care vru să le pună, Serena zâmbi și se retrase. Am o mulțime de lucruri de făcut - să fac un tur al hotelului, să inspectez bucătăria, să studiez dosarele din birou, să aranjez să îmi fie mutate lucrurile în apartamentul nostru.

Cuvântul „nostru" îl lovi cu putere, lăsându-l puțin uimit.

– Fă asta prima dată, îi ceru el, luând-o din nou de mâini. Vreau să știu că dormi în patul meu, Serena, eu...

– Ai avion în 45 de minute, Justin, îi întrerupse Kate, ițindu-și capul pe ușă. Trebuie să te grăbești dacă vrei să-l prinzi.

– Bine, fă-mi rost de o mașină.

– Justin. Cu o jumătate de zâmbet, Serena își trase mâinile. Îmi rupi degetele. Ceva din privirea lui – parțial precaută, parțial impetuoasă – îi șterse zâmbetul de pe buze. Ce este?

Urma să îi spună că o iubește? se întrebă ea, brusc speriată. Urma să rostească acele cuvinte înainte ca ele să i se întipărească bine în minte?

– Mai poate aștepta, zise el în cele din urmă.

– Bine. Și pentru că dorea să îi alunge încordarea de pe față, zâmbi din nou. Apoi, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui, Serena îl sărută apăsat. Să fii nefericit fără mine, te rog.

– Justin, mașina e aici.

– Da, bine. Îi dădu Serenei un ultim sărut. Gândește-te la mine, îi ordonă el înainte să plece.

Inspirând adânc, Serena se așeză în scaunul lui, cald încă.

– Am încotro? se întrebă ea cu voce tare.

capitolul 9

În săptămâna care urmă, Serena se familiariză cu rutina hotelului. Își spuse că era prima ei investiție majoră care nu fusese aleasă cu grijă de tatăl său și una pe care intenționa să o înțeleagă până în cel mai mic detaliu. Nu o deranjau cele câteva priviri bănuitoare, cuvintele murmurate ocazional pe la spatele ei în timp ce inspecta

sălile publice sau studia registrele, dosarele și documentele. Se așteptase la asta. Își petrecu zilele învățând hotelul de la un capăt la altul, iar serile în cazinou sau în biroul ei, în calitate de administrator. Nopțile le petrecu singură în apartamentul lui Justin.

În acea săptămână descoperi două lucruri. Comanche era o afacere condusă cu abilitate, care îi deservea pe cei care aveau bani de cheltuit. Oferea clienților tot ce era mai bun – contra cost. Și al doilea, absența lui Justin era o binecuvântare mascată.

Nu avea timp să îi fie dor de el, căci orele îi erau pline de câte avea de făcut. Doar noaptea târziu, când era singură, Serena își dădea seama cât de mult ajunsese să depindă de el. De un cuvânt, de o atingere, de prezența lui. Dar, singură, avea ocazia să își dovedească sieși și personalului că era competentă și serioasă în privința hotelului. Serena profită din plin.

Trecutul ei o ajuta. De-a lungul anilor fusese clientă obișnuită a unor hoteluri bune și știa ce anume căuta un oaspete, de la preluarea camerei până la plecare. Anul petrecut pe *Celebration* îi dăduse o altă perspectivă. Înțelegea problemele care apăsau personalul – de la oboseală la plictiseală și la lipsa de așternuturi. În prima zi îi câștigase pe Nero și pe Kate de partea sa. În cea de-a doua, îi fermecase pe bucătarul-șef, pe administratorul de noapte și pe șefa menajerelor. Fiecare era o mare victorie.

În spatele mesei elegante de pecan din biroul ei, Serena studia programul crupierilor pe săptămâna în curs. Chiar în fața ei, panoul era deschis, oferindu-i o priveliște deschisă asupra cazinoului. Își dădu seama că îi plăceau sentimentele îngemănate de izolare și de socializare. Întrucât ziua abia începuse după standardele cazinourilor, plănui să mai lucreze la documente încă două ore, știind că, dacă era nevoie de ea, soneria de pe birou avea să sune, semnalându-i luminos locul

cu probleme. Apoi va lucra în sală. Dacă se ținea ocupată până când se instala oboseala, nu mai era tentată să ia telefonul și să îl sune pe Justin în Vegas.

Era un bărbat care avea nevoie de spațiu, care nu făcea promisiuni și nu le aștepta. Dacă voia să câștige la final, Serena știa că nu trebuia să uite asta. Dacă era răbdătoare, va veni o vreme când el se va simți confortabil să o iubească. Clătină din cap, râzând scurt.

Ea nu se simțise niciodată confortabil să îl iubească. Și nici nu voia asta.

Frecându-și ceafa, Serena se încruntă la orar. Putea fi făcut mai puțin complicat, își zise ea, dacă angajau încă un crupier ca suplinitor. Asta ar fi făcut programul ceva mai flexibil și...

- Da, intră.

Fără să ridice privirea, Serena continuă să se uită la listă. Cu un suplinitor care să ajute, se gândi ea, ar fi putut jongla cu turele. Apoi, brusc, un mănunchi de violete ateriză pe hârtia din fața ei.

- M-am gândit că asta are să-ți capteze atenția.

Simțind cum inima începe să îi bată cu putere, Serena ridică privirea.

- Justin! Sări din scaun și alergă în brațele lui, mai repede de cât se așteptaseră amândoi.

În timp ce o săruta pe gură, Justin își dădu seama că era prima dată când vedea acea bucurie spontană, neîngrădită pe fața ei. Și era pentru el. Oboseala zborului lung și încordarea de peste săptămână se topiră.

- Oare ce au femeile, o întrebă el, de e atât de bine să le ții în brațe?

Zâmbind, își lăsă capul pe spate. Studiindu-i fața mai îndeaproape, se îngrijoră.

- Arăți obosit. Degetele ei încercară să îi netezească ridurile din jurul gurii. Nu te-am văzut așa de obosit până acum. A fost atât de rău?

- Am avut și săptămâni mai bune. O trase înapoi către el, dorind să se bucure de ea și de parfumul ei.

Mai târziu, își zise el, avea să îi spună despre biletul tipărit pe care îl primise. O altă amenințare, fără detalii sau motive, doar o promisiune că nu se terminase.

– Am făcut ce mi-ai cerut, adăugă el, mângâindu-i spatele expus de croiala adâncă a rochiei.

– Hmm. Ce?

– Am fost nefericit fără tine.

Nu râse, așa cum se așteptase el, ci își strânse mai tare brațele în jurul lui. Străduindu-se să nu plângă, îl sărută pe gât.

– Nu ai sunat. Am așteptat să mă suni, șopti ea. Îngrozită de propriile cuvinte, Serena se trase din brațele lui, înghițindu-și lacrimile și clătinând din cap. Nu, nu am vrut să spun chiar așa cum a părut. Știu că ai fost ocupat. Ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă, neajutorată. Și... și eu am fost la fel. Am avut un milion de lucruri... Se întoarse să răsfoiască hârtiile de pe birou. Suntem amândoi adulți și independenți. Ultimul lucru de care avem nevoie este să începem să ne punem lanțuri unul altuia.

– Vorbești aiurea când ești emoționată, comentă Justin.

Răsucindu-se, Serena îi aruncă o privire supărată, fierbinte și furioasă.

– Nu râde de mine!

– Ciudat, dar mi-a lipsit privirea ucigătoare, spuse el apropiindu-se. Luându-i fața în palme, o ținu blând, țintuind-o cu privirea.

Serena simți cum furia i se scurge din trup, lăsând-o slăbită și tremurătoare.

– Serena, oftă el, acoperindu-i gura cu a lui.

Sărutul blând deveni rapid lacom. Ea simți cum dorința se revărsa din el, egalând-o pe a ei, în timp ce buzele lor erau încleștate, despărțindu-se doar pentru a căuta noi unghiuri, plăceri mai profunde. Dorul de peste săptămână se amplifică, lăsându-i cu două perechi

de buze fierbinți, avide, iscoditoare și două perechi de mâini grăbite. Cu respirația sacadată, Justin o lipi de trupul lui. Nici o femeie, își spuse el ca prin ceață, nu îl mai făcuse vreodată să sufere astfel.

– Oh, Doamne, te vreau, Serena. Te vreau atât de mult că nu mă pot gândi la nimic altceva.

Ea își lipi obrazul de al lui, dar mișcările de dincolo de sticlă îi atraseră atenția.

– E o prostie, recunoscu ea, dar mă simt... expusă. Cu un râs tremurător, se trase înapoi, dar privirea din ochii lui îi făcu inima să o ia din nou la goană. Ce-ar fi să închizi panoul, șopti ea, și să faci dragoste cu mine?

Bătaia din ușă îi smulse un oftat.

Cu o răsuflare prelungă, Justin o îndepărtă, ținând-o ușor de umeri.

– Am uitat. Ți-am adus un cadou.

– Spune-le să plece, sugeră Serena. Și mi-l dai mai târziu. Îl prinse de mâini. Mult mai târziu.

Se auzi din nou bătaia în ușă.

– Hai, Justin, ai avut zece minute.

– Caine?

Justin urmări cum chipul Serenei fu invadat de uimire și plăcere.

– Caine.

Sărutând-o pe nas, Justin îi dădu drumul din brațe.

– Du-te să le deschizi.

Smucind ușa, Serena o deschise larg.

– Caine! Alan! Cu un strigăt de bucurie se năpusti asupra celor doi. Ce faceți aici? întrebă ea, sărutându-i. Nu se vor prăbuși statul și procuratura?

– Până și funcționarii publici au nevoie de câteva zile de vacanță din când în când, răspunse Caine, apoi o ținu pe Serena la distanță de un braț.

Se schimbase atât de puțin, își zise ea. Deși ambii frați moșteniseră înălțimea tatălui lor, Caine era subțire și deșirat. Aproape slab, își spuse Serena cu obiectivitate frățească. Dar avea o față fascinantă, numai planuri

și unghiuri, cu un zâmbet fermecător pe care îl folosea în avantajul lui și ochii aproape la fel de întunecați ca ai ei. Părul se ondula liber în jurul feței – blond cu nuanțe roșcate. Privindu-l, înțelegea cu ușurință de ce se spunea că talentul său la femei îl egala pe cel de avocat.

– Hmm. N-a ajuns rău deloc, nu-i așa, Alan?

Arcuind o sprânceană, Serena se întoarse spre fratele mai mare.

– Nu, răspunse acesta, zâmbindu-i ușor și serios, pe măsura chipului său întunecat și gânditor.

Arăta mai degrabă a Heathcliff, decât a senator, își spuse ea.

– Deși este încă puțin cam slăbănoagă. Îi prinse bărbia între degete, întorcându-i fața la dreapta și la stânga. Drăguță fată, conchise el, imitându-și perfect tatăl.

– Poate că ar fi trebuit totuși să te căsătorești cu Arlene Judson, spuse ea dulce. Apoi, înduioșată, îi cuprinse pe amândoi cu câte un braț. Oh, cât mă bucur să vă văd!

Justin stătea pe colțul biroului Serenei și îi privea. Părea foarte mică între cei doi bărbați înalți, dar, pentru prima dată, observă asemănarea dintre ea și Caine – forma gurii, a nasului, a ochilor. Alan era o versiune mai mare și mai aspră a Annei, însă toți trei purtau amprenta lui Daniel. Părea atât de clar acum, încât se întrebă cum de nu își dăduse seama din prima clipă când o văzuse.

Poate din cauză că îi vedea ca familie, și-o imagina pe Serena ca soră. Se gândi la Diana și simți o undă de regret. Făcuse tot ce putuse pentru ea, își reaminti Justin. Totuși, nu cunoscuse niciodată acel sentiment fundamental de înrudire pe viață, la fel cum nu avea să aibă niciodată în inima Serenei acel loc care aparținea familiei ei.

– Cât stați? întrebă Serena, trăgându-i pe amândoi în birou.

– Doar peste weekend, îi spuse Alan, în timp ce Caine îi studie rapid și minuțios biroul.

– Deci, până la urmă ți-ai luat un partener, îi spuse el lui Justin. Am fost toți puțin cam surprinși după ce l-ai refuzat pe tata de atâtea ori.

– Eu am fost mult mai convingătoare, explică Serena simplu.

Caine îi aruncă lui Justin o privire care nu punea întrebări, căci știa deja răspunsurile. Dar purta un avertisment, subtil și totuși foarte clar.

– Tot nu mi-ați spus ce faceți aici, veniți așa, din senin. Se duse lângă Justin, în timp ce Caine se așeză pe un scaun și Alan se duse să se uite pe geamul de sticlă.

– Am auzit de amenințarea cu bombă din Vegas, îi spuse Alan. L-am sunat pe Justin. Mi-a sugerat că s-ar putea să te bucuri de vizită. Și împreună cu Caine ne-am gândit că dacă venim noi, mai amânăm o vreme venirea tatei, adăugă el, zâmbind.

– Ultima oară când am vorbit cu el, spuse Caine, făcea aluzie că i-ar prinde bine câteva săptămâni pe plajă.

Serena scoase un sunet între oftat și râs.

– Presupun că ați auzit despre ultima lui intrigă.

– Pare să fi ieșit destul de bine, remarcă Alan, privind mâna lui Justin cum se ridică și se oprește pe ceafa Serenei.

– Am fost tentată să rup mai mult decât doar câteva trabucuri, mormăi ea, apoi se uită la soneria de pe masă, care începu să sune. Masa șase. Nu, spuse ea, atingând umărul lui Justin în timp ce se ridica. Mă ocup eu. Voi trei mergeți sus să vă relaxați. Urc și eu de îndată ce mă asigur că e totul în ordine jos.

– Este lipsit de etică să joc aici, acum că ești coproprietar? se întrebă Caine cu voce tare.

– Nu, atâta vreme cât joci la fel de prost ca de obicei, răspunse Serena ieșind pe ușă.

Cu o înjurătură scurtă, Caine își întinse picioarele lungi.

– Doar pentru că obișnuiam să o las să mă bată la pocher.

– O lăsai să câștige pe naiba, comentă Alan cu blândețe. Te snopea. Nu ai spus prea multe la telefon, Justin, continuă el întorcându-se de la oglinda bidirecțională. Poți să ne spui ce s-a întâmplat la Vegas?

Cu o ridicare din umeri, Justin scoase un trabuc din buzunar.

– A fost o bombă artizanală. A fost pusă sub una dintre mesele de joc. FBI verifică lista de foști angajați, obișnuiți de-ai localului care au pierdut mari sume de bani și pe toți suspecții cu metode de operare similare. Nu îmi pun mari speranțe în asta. Au fost câteva telefoane de amenințare, dar nu le-au putut da de urmă și nu am recunoscut vocea. Nu prea au piste pe care să continue. Aprinse trabucul, apoi privirea lui trecu peste umărul lui Alan spre locul unde Serena stătea de vorbă cu un client. E imposibil să îi găsești pe toți cei care au pierdut bani în unul dintre cazinourile mele, dacă acesta ar fi motivul atacului cu bombă.

– Tu nu crezi că asta a fost? întrebă Caine, urmărind privirea lui Justin care se uita la sora lui.

– E doar o bănuială, mormăi el, apoi se ridică agitat. A venit o amenințare acum câteva zile – nimic clar, dar destul cât să îmi confirme că va încerca altceva.

– Nici unde, când sau cum? întrebă Caine.

– Nu. Justin îi zâmbi trist. Desigur, aș putea să îmi închid toate hotelurile și să aștept. Trase rapid și furios din trabuc. Să fiu al naibii dacă o s-o fac! Cu un efort, își controlă mânia neputincioasă. Era urmărit. Știa la fel de sigur ca și cum ar fi văzut umbra în spatele lui. Vreau ca Serena să meargă acasă până se rezolvă asta, spuse el scurt. Împreună ar trebui să o puteți convinge.

Caine răspunse râzând scurt. Alan îl privi tăcut pe Justin.

– Va merge dacă mergi cu ea, spuse el.

– La naiba, Alan, nu voi merge să caut o vizuină confortabilă în timp ce cineva se joacă cu viața mea.

– Și Serena ar face-o? îl contracară el.

– Are jumătate din acțiunile unuia dintre cele cinci hoteluri ale mele, spuse Justin sec. Dacă se întâmplă ceva cu el, asigurarea îi acoperă pierderile. Privirea îi fu atrasă din nou de peretele de sticlă. Pentru mine e în joc mai mult decât o investiție.

– Ești naiv dacă îți închipui că Rena are doar atât, murmură Alan.

Justin se întoarse către el, descătușând toată mânia care se strânsese timp de o săptămână.

– Îți spun că am un presentiment rău în privința asta. Cineva e pe urmele mele, iar ea e prea aproape. Vreau să plece, să fie în siguranță, unde nu i se poate întâmpla nimic. Aș fi crezut că vei înțelege asta. Pentru numele lui Dumnezeu, e sora ta!

– Și pentru tine ce este? întrebă Alan încet.

Furios, Justin se întoarse la el, cu o mulțime de blesteme tremurându-i pe buze. Întâlni privirea întunecată, directă, atât de asemănătoare cu a Serenei.

– Totul, răspunse, apoi trase aer în piept și se întoarse spre peretele de sticlă. La naiba, e totul pentru mine!

– S-a rezolvat, spuse Serena când se întoarse în birou. Eu doar... Se opri, simțind cum încordarea se ridica asemenea unui zid. Încet, roti privirea de la unul la celălalt, apoi trecu pe lângă frații ei, îndreptându-se spre Justin. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Silindu-se să rămână calm, își stinse trabucul și o luă de mână. Ai luat cina?

– Nu, dar...

Se uită pe lângă ea la Alan și la Caine.

– Comandăm ceva sus, asta dacă nu cumva preferați restaurantul.

– De fapt, eu cred că îmi voi încerca norocul afară. Caine se ridică degajat. Alan mă poate împiedica să-mi cheltuiesc venitul pe o lună. Ai ceva ponturi, Rena?

– Rămâi la jetoane mici, spuse ea, arcuindu-și buzele.

– Ce puțină încredere ai, mormăi el, trăgând-o de ureche. Ne vedem mâine.

– Mâine târziu, adăugă Alan deschizând ușa. Nu o să-l pot ridica de la masă înainte de trei.

Serena așteptă până când ușa se închise în urma lor.

– Justin, ce se întâmplă?

– Sunt obosit, spuse el luând-o de braț. Să mergem sus.

– Justin, nu sunt proastă. O conduse repede prin birou până la lift. Părea că stă să explodeze o bombă când am intrat. Ești supărat pe Alan și pe Caine?

– Nu. Nu e nimic care să te privească.

Răspunsul rece și sec o făcu să rămână nemișcată.

– Justin, nu încerc să mă amestec în problemele tale personale, dar fiindcă părea să aibă de-a face cu frații mei, sunt îndreptățită la o explicație.

El recunoscu suferința și mânia. Voia să alunge ambele sentimente, să o tragă în brațele lui și să-i oprească întrebările într-un fel care i-ar fi alungat propria frământare și încordare. Dar, în timp ce ușile ascensorului se deschideau, Justin se forță să gândească la rece. Putea folosi mânia și suferința în scop propriu.

– Nu e nimic care să te privească, repetă el indiferent. De ce nu *comanzi* ceva la *room-service*? Merg să fac un duș. Fără să aștepte un răspuns, plecă.

Prea uimită de tonul lui ca să reacționeze, Serena rămase privind în urma lui. Ce se întâmplase de la acea regăsire furtunoasă pe care o împărtășiseră? De ce o trata ca pe o străină? Sau și mai rău, realiză ea, ca pe o amantă confortabilă pe care bărbatul o putea avea sau îndepărta

după bunul plac. Stând în mijlocul camerei, Serena încercă să își stârnească furia, dar nu găsi decât suferință. Știuse ce risc își asuma. Părea că pierduse pariul.

Nu. Strângând pumnii, clătină din cap. Nu, nu avea să permită să fie dată la o parte atât de ușor. Va aștepta să facă duș și să mănânce, hotărî ea. Apoi... îi va explica exact ce voia ea. Calmă, adăugă ea în gând, îndreptându-se spre telefon. Avea să fie foarte calmă. Cu o apăsare răutăcioasă de deget, acționă butonul pentru room-service.

– Sunt domnișoara MacGregor. Aș dori o friptură și o salată.

– Desigur, domnișoară MacGregor. Cum doriți să fie friptura?

– Arsă, mormăi ea.

– Poftim?

Cu un efort, reuși să se stăpânească.

– Este pentru domnul Blade, explică ea. Sunt sigură că știți cum o preferă.

– Desigur, domnișoară MacGregor. Îi trimit imediat cina.

– Mulțumesc. „Toată lumea sare pentru Justin Blade", își zise ea cu tristețe, punând receptorul la loc. Îndreptându-se spre bar, își pregăti o băutură mare și tare.

Când Justin ieși din dormitor, Serena stătea pe canapea, în timp ce chelnerul de la room-service aranja mâncarea lui Justin pe masa din capătul îndepărtat al camerei. Justin purta doar un halat, care se desfăcu la gât când își băgă mâinile în buzunare.

– Tu nu mănânci? întrebă el, arătând spre masa pentru o singură persoană.

– Nu. Sorbi din băutură. Dar tu poți începe. Deschizându-și poșeta, scoase o bancnotă pe care i-o întinse chelnerului. Mulțumesc.

– Mulțumesc, domnișoară MacGregor. Poftă bună, domnule Blade.

Când ușa se închise în urma lui, Justin se așeză.

– Credeam că nu ai luat cina.

– Nu mi-e foame, spuse ea simplu.

Ridicând din umeri, Justin își puse salată, dar nu o gustă.

– Se pare că nu au fost probleme mari cât am fost plecat.

– Nimic cu care să nu mă descurc. Deși am câteva sugestii personale, mi se pare că hotelul și cazinoul merg ca pe roate.

– Ai făcut o investiție bună. Tăie o bucată de carne.

– Se poate spune și așa.

Serena își întinse un braț pe spătarul canapelei. Jacheta ei cu mărgele scânteia în lumina blândă. Justin o privea și nu-și dorea decât să i-o scoată. Și să scoată și mătasea neagră subțire pe care o purta dedesubt, să se piardă din nou în ea, în pielea albă și moale și în părul auriu. Luă o bucată de carne cu furculița.

– Hotelul pare să fi intrat în linie dreaptă în ultimul an, spuse el pe un ton firesc. Mi se pare inutil să îi dedicăm amândoi 24 de ore pe zi. Neputând să mai înghită nici o îmbucătură, își turnă cafea. Ai putea să te gândești să te întorci acasă.

Ea rămase cu paharul în aer.

– Acasă? repetă ea posomorât.

– Nu e nevoie de tine aici momentan, continuă el. M-am gândit că ar fi mai practic să mergi acasă sau oriunde dorești, apoi să te întorci și să preiei când va trebui să plec.

– Înțeleg. Orbește, puse paharul pe masă în fața ei și se ridică. Nu am nici cea mai mică intenție să cad în categoria partenerilor din umbră, Justin. Vocea îi era puternică și clară, dar din celălalt capăt al camerei Justin îi vedea ochii înlăcrimați. Nici nu am de gând să fiu considerată bagaj în plus. Este foarte simplu să ne întoarcem la acordul nostru inițial și să uităm o greșeală

de o noapte. Simțind cum mâna începea să-i tremure, se întinse din nou după băutură și goli paharul dintr-o înghițitură. Îmi fac bagajele și mă mut înapoi în apartamentul meu.

– La naiba, Serena, vreau să mergi acasă. Privind-o cum se străduiește să nu plângă, simți un nod în stomac. Ca să se apere, Justin se ridică de la masă și se îndreptă spre ea. Nu vreau să fii aici.

Auzi cum trage aer în piept, dar ceața de pe ochi ei se risipi odată cu asta. Privirea uscată și rănită i se păru de o sută de ori mai greu de suportat.

– Nu e nevoie să fii crud, Justin, murmură ea. Te-ai făcut înțeles. Plec din apartamentul tău, dar dețin jumătate din hotel, așa că rămân.

– Nu am semnat contractul încă, îi reaminti el.

Ea se holbă tăcută la el.

– Ești atât de disperat să scapi de mine, murmură ea. Greșeala mea. Serena se uită la paharul gol din mână. Dacă aș fi fost mai isteață, nu m-aș fi culcat cu tine înainte să fie finalizat.

Înfuriat, îi luă paharul și îl azvârli în capătul încăperii, unde se sfărâmă de perete.

– Nu! Trăgând-o spre el, își îngropă fața în părul ei și înjură din nou. Nu pot așa. Nu pot să te las să crezi asta!

Încremenită de durere, Serena nu se împotrivi.

– Dă-mi drumul, te rog.

– Serena, ascultă-mă. Ascultă-mă, repetă el, îndepărtând-o de el, cu mâinile așezate ferm pe umerii ei. Am primit o scrisoare înainte să plec din Vegas. Îmi era adresată personal. Cel care a amplasat bomba voia să știu că nu s-a terminat. Mă va lovi din nou – cândva, undeva. La mijloc e mai mult decât doar o sumă de bani, simt asta. Este personal, înțelegi? Nu ești în siguranță cu mine.

Ea îl privi în vreme ce cuvintele îi alinau durerea.

– Mi-ai spus acele lucruri considerând că sunt în pericol dacă rămân?

– Te vreau departe de toate astea.

Întinzându-se, Serena îi împinse mâinile de pe umeri.

– Nu ești cu nimic mai bun ca tata, spuse ea furioasă. Îmi aranjezi viața cu micile tale intrigi și planuri. Știi ce mi-ai făcut? Lacrimile amenințau din nou să se reverse, iar ea se strădui să le înfrâneze. Știi cât de tare m-ai rănit? Te-ai gândit măcar să îmi spui adevărul?

– Ți l-am spus, replică el, luptându-se cu valurile de vinovăție și de dorință. Acum vrei să pleci?

– Nu.

– Serena, pentru numele lui Dumnezeu...

– Te aștepți să îmi fac bagajele și să fug? îl întrerupse ea, împingându-l frustrată. Să mă ascund pentru că cineva ar putea pune o bombă într-un hotel la un moment dat? De ce nu îmi ceri să găsesc un balon drăguț de sticlă și să mă stabilesc în el? La naiba, Justin, am la fel de multe în joc ca și tine.

– Hotelul este complet acoperit de asigurare. Dacă s-ar întâmpla ceva, nu ți-ai pierde investiția.

Serena închise ochii oftând.

– Idiotule!

– Serena, fii rezonabilă!

Când deschise ochii, erau din nou plini de furie.

– Presupun că tu ești rezonabil.

– Nu-mi pasă dacă sunt rezonabil sau nu! îi răspunse el. Vreau să știu că te afli undeva unde nimic nu te poate atinge.

– Nu poți să știi nimic!

– Știu că te iubesc! O prinse din nou și o scutură. Știu că însemni pentru mine mai mult decât orice altceva în viață și nu vreau să îmi asum nici un risc.

– Atunci cum poți să-mi ceri să plec? strigă ea. Oamenii îndrăgostiți trebuie să rămână împreună!

Se uitară unul la altul, fiecare dându-şi seama de ceea ce tocmai se spusese. Justin îşi relaxă strânsoarea, apoi îi luă mâna.

- Fă asta pentru mine, Serena.

- Orice altceva, răspunse ea. Nu asta.

Justin se întoarse şi se îndreptă spre fereastră. Afară, soarele se cufunda în mare. Flăcări de foc şi vălvătăi aurii - la fel ca femeia din spatele lui.

- Nu am iubit niciodată pe nimeni, murmură Justin. Poate pe părinţii şi pe sora mea, dar au ieşit din viaţa mea cu mult timp în urmă. M-am descurcat fără ei. Nu cred că m-aş descurca fără tine. Până şi gândul că ţi s-ar putea întâmpla ceva mă îngrozeşte.

- Justin. Îndreptându-se spre el, Serena îşi încolăci braţele în jurul lui şi îşi lipi obrazul de spatele lui. Ştii că nu există garanţii, doar sorţi.

- M-am jucat cu sorţii toată viaţa. Nu şi cu tine.

- Încă iau propriile decizii, îi reaminti ea. Nu poţi schimba asta, Justin. Nu te pot lăsa. Spune-mi din nou, îi ceru ea înainte ca el să poată răspunde. Şi de data asta nu striga la mine. Sunt la fel de sensibilă în dragoste ca oricine altcineva.

Când se întoarse din nou spre ea, Justin îi mângâie conturul buzelor cu vârful degetului.

- Întotdeauna mi s-a părut că sună atât de comun - până acum. Înlocui degetul cu buzele, cu aceeaşi atingere delicată. Te iubesc, Serena.

Ea oftă, simţind cum îi dă jos jacheta de pe umeri.

- Justin, murmură ea când el o ridică în braţe.

- Hmm?

- Hai să nu-i spunem tatălui meu. Urăsc când se umflă în pene.

Râse şi o aşeză pe pat. Avea să facă dragoste cu ea delicat. I se părea cumva corect, amintindu-şi de suferinţa din privirea ei. Era valoroasă pentru el, vitală pentru

viaţa lui, parte permanentă a gândurilor lui. Avea să o iubească delicat, însă ea îl înnebunea.

Mâinile ei îi trăgeau deja halatul la o parte, mişcându-se pe pielea lui. Buzele ei îi acopereau deja faţa, muşcându-l - tachinând, chinuind, cerând. Justin înjură, trăgându-i rochia de pe ea, iar sunetul râsului ei aspru şi scăzut îl împinse dincolo de limită. Poate că o rănise, dar nu îşi putea controla mâinile. Erau furioase să atingă, să posede. Dar ea doar se arcuia sub el, lascivă, abandonându-se, până când sângele ei îi bubui ca un tunet în ureche. El murmură irațional în limba strămoşilor lui - ameninţări, promisiuni, cuvinte de iubire şi de război pe care nu le mai putea separa.

Serena auzea cuvintele tăcute şi aspre, cuvinte în egală măsură primitive şi erotice când erau şoptite pe pielea ei. Atunci nu mai avea nimic din jucătorul sofisticat, ci ceva fioros şi neîmblânzit. Şi era al ei, îşi zise ea sălbatic, în timp ce mâinile lui o frământau. Îi simţea mirosul bărbătesc puternic, un miros nediluat de parfumuri, şi îşi îngropă faţa în umărul lui, voind să îl absoarbă. Dar foamea lui nu îi dădu răgaz. Fierbinte şi deschisă, gura lui o strivi pe a ei, cerând nu abandon, ci luptă.

„Doreşte-mă", părea el să spună. „Ai nevoie de mine." Ea răspunse cu un torent de pasiune care le tăiară amândurora răsuflarea. Crezuse că îi arătase tot ce putea să ştie, tot ce putea să aibă, în prima lor noapte de dragoste. Cum putea fi atât de mult, pe lângă alte promisiuni de secrete nedescoperite încă? Părea să fie o fântână nesecată de energie şi de dorinţă. Aşa cum făcuse de la bun început, o provocă să îi răspundă pe măsură.

O atinse, şi o sută de explozii mici şi violente erupseră în interiorul ei. În timp ce trupul îi tremura, toate imaginile ei de faţă despre actul iubirii, cuvintele tandre, atingerile delicate deveneau neînsemnate. Pentru asta fusese făcută: pentru furtună şi furie.

Cu gurile încleştate, se împreunară într-o singură făptură sălbatică şi de nepotolit.

Cu ochii încă închişi, Serena se întinse exuberant.

– Oh, Doamne, mă simt minunat! Chiar şi pentru propriile-i urechi, vocea ei sunase ca torsul unei pisici satisfăcute.

– Mi-am spus asta adesea, conveni Justin şi îi mângâie trupul.

Râzând, se ridică, întinzându-şi braţele mult deasupra capului. În lumina slabă, el o privi, cu părul revărsat peste spatele gol în timp ce se arcuia.

– Nu, vorbesc serios... doar că îmi e o foame de lup.

– Spuneai că nu îţi e foame, îi reaminti el. Întinzându-se, îşi trecu un braţ în jurul taliei ei şi o trase înapoi pe pat.

– Nu îmi era. Se rostogoli deasupra lui. Acum îmi este. Acoperindu-i faţa cu sărutări, îl muşcă de buză. Sunt lihnită.

– Poţi mânca restul de friptură.

– E rece, se plânse ea. Cu un râs cald, îl sărută pe gât. Nu te poţi gândi la altceva?

– Îţi admir spiritul, spuse el, sărutându-i din nou buzele. Trecându-i o mână prin păr, îi culcă capul pe umărul lui. Vrei să sun la room-service?

Ea respiră prelung, satisfăcută.

– Imediat. Te iubesc, Justin.

El închise ochii, iar braţul lui o strânse mai tare.

– M-am întrebat dacă ai să-mi spui şi tu asta.

– Ah, nu am menţionat? Zâmbind, Serena se sprijini pe pieptul lui. Ce zici de asta? Te iubesc, începu ea, marcând fiecare cuvânt cu câte un sărut. Te ador. Sunt fascinată de tine. Tânjesc după tine.

– Merge pentru început. Ducându-i mâna la buze, îi sărută încet degetele. Serena...

– Nu. Îi duse rapid mâna la gură. Nu mi-o cere din nou. Nu plec niciunde şi nu vreau să mă cert cu tine,

Justin. Nu acum, nu în noaptea asta. Își lipi obrazul de al lui. Mi se pare că am așteptat toată viața să simt ce simt acum. Totul până în acest moment a părut un preludiu. Sună prostesc, dar cred că am știut de prima dată când am ridicat privirea și te-am văzut că totul se va schimba. Râse din nou și se trase la o parte. Și credeam că sunt mult prea sănătoasă la minte ca să cred în dragoste la prima vedere.

– Să știi că mintea ta, îi spuse el, a încetinit lucrurile considerabil.

– Dimpotrivă, spuse ea cu un zâmbet îngâmfat. Le-a făcut să se miște frumos. Am venit aici cu ideea de a deveni partenerul tău ca să putem discuta în termeni egali în timp ce te convingeam că nu poți trăi fără mine.

– Chiar așa?

Îi zâmbi din nou.

– A funcționat.

– Cred că ești puțin prea încrezută, Serena. Trăgând-o de păr, se ridică din pat.

– Unde mergi?

– Să mai scot aerul din balonul tău. Justin deschise un sertar și scoase o cutiuță. Ți-am luat ceva din St. Thomas.

– Un cadou? Ridicându-se în genunchi, întinse mâna. Trăiesc pentru cadouri.

– Vrăjitoare lacomă, spuse el și lăsă cutia să cadă în mâna ei.

Chicotele ei se potoliră când deschise cutia. Două morișți de ametist și diamante scânteiau din cutie, luând foc în lumina slabă a amurgului. Își aminti cum le privise în vitrina însorită unde le văzuse prima oară. Șovăind, atinse unul cu degetul, ca și cum căldura era reală, nu doar o iluzie dată de pietre.

– Justin, sunt superbi, șopti ea, ridicând privirea spre el. Dar de ce?

– Pentru că îți stau bine și pentru că nu ai vrut să te răsfeți. Și – îi puse o mână pe obraz – deja decisesem că nu te voi lăsa să ieși din viața mea. Dacă nu ai fi venit aici, te-aș fi adus eu.

– Cu voie sau fără de voie? întrebă ea, începând să zâmbească.

– Te-am avertizat că este o veche tradiție de familie. Îi dădu părul după urechi. Pune-i. M-am întrebat cum îți vin.

Serena îi scoase din cutie și și-i puse în urechi. Așezată încă în genunchi pe pat, își prinse părul la spate cu mâna.

– Vreau să văd. Justin o opri cu o singură privire.

Pielea îi era palidă și perfectă. Părul, când mâna îi dădu drumul încet, se revărsă sălbatic. Purtând doar strălucirea bijuteriilor în urechi, arăta ca o fantasmă exotică. Flacăra dorinței din ochii lui aprinse una în ochii ei. Depărtându-și buzele, își întinse brațele spre el.

capitolul 10

Serena se întinse și se gândi dacă să se ridice sau nu. Dacă Justin nu ar fi coborât deja, ideea de a lenevi întreaga dimineață în pat ar fi fost mai mult decât ademenitoare. Stătea în mijlocul așternuturilor mototolite – locul pe care îl împărțiseră, îmbrățișați strâns, întreaga noapte.

El era încă îngrijorat, își spuse ea. Deși nu îi șoptise decât câteva cuvinte naive de alint în ureche înainte să plece, Serena îi simțise încordarea controlată. Atâta vreme cât Justin era convins că bomba amplasată în Vegas fusese o amenințare directă la adresa lui și preludiul altora, Serena nu putea face nimic să îl liniștească. Nu putea decât să stea lângă el, încercând să îl convingă că nu era în pericol, că putea să își poarte de grijă.

Bărbații, își zise Serena zâmbind ușor. Indiferent cât de liberali ar fi, pur și simplu nu puteau accepta faptul că femeile își puteau purta singure de grijă. Ultimul lucru pe care avea să îl facă era să stea în Massachusetts în timp ce bărbatul pe care îl iubea se afla în New Jersey. Nu era logic, își spuse Serena, ridicându-se din pat. Credea întru totul ceea ce îi strigase lui Justin în noaptea de dinainte – că oamenii îndrăgostiți trebuiau să stea împreună.

Era puțin probabil ca Justin să se relaxeze complet până când poliția nu îl prindea pe cel care amplasase bomba, și asta putea dura luni întregi – asta dacă avea să fie prins vreodată. Poate renunțase de tot când planurile îi fuseseră dejucate. Sau poate avea de gând să aștepte zile, săptămâni, luni, înainte să lovească din nou. În timp ce-și lua un halat din dulap, se gândi la această posibilitate, apoi ridică din umeri, alungând neliniștea. Fie că îl prindeau sau nu, Serena nu împărtășea certitudinea lui Justin că acesta avea să încerce din nou. Biletul probabil fusese trimis din frustrare după ce planurile șantajistului fuseseră dejucate. Avea mai mult sens decât o persoană care să dorească o răzbunare personală împotriva lui Justin.

El nu era obiectiv, decise Serena, prinzându-și halatul cu cordonul. Hotelurile făceau atât de mult parte din el, încât nu le privea asemenea cuiva din exterior – clădiri care valorau o mulțime de bani. Individul își jucase mâna și pierduse. Trebuia să știe că autoritățile investigau incidentul și că Justin avea să își consolideze securitatea. Lașii plantează bombe, își spuse ea. Un laș nu risca să fie prins. Cu timpul, Justin avea să vadă logica.

Când auzi bătaia în ușă, Serena se uită automat la ceasul de pe noptieră. Era prea devreme pentru menajeră, reflectă ea, intrând în camera de zi. Cine putea fi... Mâna i se opri pe clanță, în timp ce cuvintele lui Justin

din noaptea de dinainte îi trecură prin minte. „Cineva e pe urmele mele. Nu ești în siguranță." Brusc neliniștită, Serena se uită prin vizor. Ei bine, vezi, își spuse ea calmându-și nervii. E doar o prostie. Deschizând ușa, îi zâmbi fratelui ei.

– Probabil ai pierdut rapid aseară de te-ai trezit atât de devreme, comentă ea.

Caine o privi o clipă, apoi păși în cameră.

– Nu e atât de devreme, răspunse el, privind în jur. Am venit să vorbesc cu Justin.

– Tocmai l-ai ratat. Serena închise ușa și își dădu pe spate părul încâlcit de la somn. A coborât în birou acum un sfert de oră. Unde e Alan?

Afecțiunea lui Caine față de Justin se lupta cu faptul că Serena era sora lui. Sora lui mai mică, la naiba, își zise el. Iar ea stătea în apartamentul lui Justin, îmbrăcată doar cu un halat scurt de mătase pe care el i-l dăruise de Crăciun anul trecut.

– la micul dejun, îi spuse Caine plimbându-se prin cameră.

– Ei bine, tu erai întotdeauna cel treaz și gata de acțiune dimineața, își aminti Serena. Am considerat mereu că e un obicei dezgustător. Vrei cafea? E unul dintre puținele lucruri de bază pe care le am în bucătărie.

– Da. Sigur.

Încă luptându-se cu șocul pe care îl resimțise după ce realizase că, până atunci, nutrise iluzia că sora lui era exclusiv sora lui, Caine o urmă.

Bucătăria era spațioasă și uimitoare. Podeaua și pereții erau albi, iar dulapurile, de un negru lucios. Serena băgă în priză cafetiera, făcându-i semn cu mâna liberă spre barul de mic dejun.

– Ia loc.

– Pari să fii în largul tău în apartament, se auzi Caine spunând cu voce tare.

Ea îi aruncă o privire enervant de amuzată.

– Aici locuiesc.

Iritat, Caine se aşează pe un scaun de bar.

- Justin lucrează repede, e clar.

- Este o remarcă misogină pentru un procuror liberal, comentă Serena, măsurând cafeaua. Dintr-un alt punct de vedere s-ar putea spune că eu lucrez repede.

- L-ai întâlnit abia acum o lună.

- Caine! Întorcându-se, Serena ridică bărbia. Ţi-l aminteşti pe Luke Dennison?

- Pe cine?

- Era febleţea fetelor când aveam eu cincisprezece ani, îi aminti ea. L-ai prins la colţ în parcarea cinematografului şi i-ai spus că, dacă mă atingea vreodată, îi vei rupe toate oscioarele vitale din corp.

Privi rânjetul de pe faţa lui Caine când îşi aduse aminte.

- Şi nu a făcut-o, nu-i aşa?

- Nu. Apoi se îndreptă spre el şi îl apucă de ambele urechi. Nu mai am cincisprezece ani, iar Justin nu e Luke Dennison.

Aplecându-se, o apucă şi el de urechi, trăgând suficient cât să o aducă mai aproape.

- Te iubesc, îi spuse el şi o sărută rapid şi apăsat.

- Atunci fii fericit pentru mine. Justin e tot ce îmi doresc.

Caine îi dădu drumul şi se lăsă pe spate.

- A spus acelaşi lucru despre tine. Observă încântarea din ochii ei.

- Când?

- Ieri, când ne-a rugat pe mine şi pe Alan să te convingem să te duci acasă o vreme. Caine ridică o mână văzând cum încântarea se transformă în furie. Nu sări la jugulară, Rena. Am refuzat amândoi.

- Justin e convins că cel care a pus bomba urmăreşte mai mult decât doar banii. Din cauza asta, i-a intrat în cap că nu sunt în siguranţă cu el. Frustrată, gesticulă furioasă cu ambele mâini. Pur şi simplu nu vrea

să gândească nici logic, nici practic când vine vorba despre toată povestea asta.

– Te iubește.

Furtuna din jurul ei se opri brusc.

– Știu. Un motiv în plus ca eu să rămân lângă el. Spune-mi, se sprijini de tejghea să îl privească – tu ce ai face?

– Dacă aș fi în locul lui Justin, aș face pe dracu-n patru să te conving să pleci. Dacă aș fi în locul tău, continuă el blând înainte ca ea să înceapă să strige, nu m-aș mișca.

– Nu e nimic mai rău ca o minte juridică analitică, murmură Serena, în timp ce cafeaua începea să curgă. Ei bine, de ce nu îmi spui ce ai mai făcut tu? Vreo doamnă fascinantă – sau poate munca îți stânjenește stilul?

– Reușesc să storc puțin timp pentru relaxare, comentă el, iar Serena pufni și scoase două cești din dulap. Am decis să mă întorc în domeniul privat.

– Serios? Surprinsă, se întoarse spre el. Nu e totuși cam brusc?

– Nu chiar. Primi cana cu cafea neagră. M-am gândit de ceva vreme la asta. Alan este politicianul. El are răbdarea necesară. Ridicând din umeri, Caine sorbi din cafea. Îmi lipsește sala de judecată. Birocrația nu îmi lasă destul timp pentru asta.

– Îmi plăcea întotdeauna să te văd pledând, își aminti Serena, așezându-se pe partea cealaltă a barului. Aveai ceva fatal în stil, asemenea unui lup care dădea târcoale în jurul focului, pierzându-și răbdarea.

Caine râse.

– Imaginația bogată a unui MacGregor iese din nou la iveală.

– Vorbești de rău numele de familie? întrebă Alan din ușă.

Serena se întoarse spre el cu un zâmbet cald. Privirea i se schimbă puțin, dând cu ochii de bărbatul de lângă fratele său.

– Alan s-a plâns că a fost părăsit, comentă Justin. Mai este cafea?

– Numai ce-am făcut-o.

Întinse mâna spre el când intră. Luând-o, Justin îi sărută degetele apoi se îndreptă spre filtrul de cafea.

– Alan?

Acesta se uita la sora lui.

– Da, mulțumesc.

– Caine nu mi-a spus cât a pierdut aseară, începu Serena când Alan se aplecă pe tejghea.

– Oh, n-a avut ghinion. Îi aruncă o privire șmecheră fratelui său, pe care Caine o întoarse sec.

Serena ridică o sprânceană.

– Sper că nu ți-ai încercat norocul cu vreun dealer de-al meu, Caine, îl avertiză ea.

– Cu blonda scundă, spuse Alan rânjind, cea cu ochi mari căprui.

– Caine! Serena îl privit uimit amuzată. Are doar douăzeci și unu de ani.

– Nu știu despre ce vorbește. Calm, Caine sorbi din cafea. Alan a fost ocupat să impresioneze o roșcată într-o jumătate de rochie cu opiniile lui despre politica externă.

– Ei bine. Serena se întoarse spre Justin care adusese cafea proaspătă. Mi se pare că nici personalul, nici clienții nu sunt în siguranță dacă îi lăsăm liberi pe cei doi.

– Îi poți supraveghea în seara asta la spectacolul de la cină. Justin îi dădu lui Alan o ceașcă, apoi deschise frigiderul căutând frișca.

– Ar fi trebuit să vă avertizez, le spuse Serena fraților săi, prinzându-i mâna lui Justin. Are obiceiul să facă planuri fără să se consulte cu nimeni. Dar eu, una, adăugă ea, zâmbindu-i, nu am nimic împotrivă să văd spectacolul de la cină. Lena Maxwell deschide seara, spuse ea, privindu-și unghiile. Presupun că Justin ar putea fi convins să v-o prezinte dacă doriți să veniți.

– La ce oră e cina? întrebară Alan și Caine deodată.

Râzând, Serena se ridică.

– Demni de milă. Le fluturi o brunetă sexy pe la nas și te urmează oriunde. Trebuie să fac duș și să mă schimb. Se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor pe Justin pe buze. Cobor într-o jumătate de oră.

Ieșind din cameră, auzi întrebarea lui Caine.

– Unde mai exact face Lena Maxwell repetiții în după-amiaza aceasta?

În timp ce făcea duș, Serena se surprinse râzând. Dacă lui Caine i se punea în cap să îi dea de urmă Lenei Maxwell, nu avea nevoie ca Justin să-l prezinte pentru a-și etala farmecele într-o conversație personală cu ea. Caine MacGregor avea mai mult decât doar farmec.

Se gândi din nou la reacția lui când o găsise în apartamentul lui Justin. Era un gest adorabil, decise ea. Și nu îi scăpase privirea lungă și tăcută pe care i-o aruncase Alan când intrase în bucătărie cu Justin. De îndată ce frații ei aveau să fie singuri, concluzionă ea, vor discuta despre relația ei cu Justin, probabil certându-se pe tema asta, pentru ca apoi să îi ofere sprijinul lor necondiționat. Totdeauna se întâmpla așa între ei trei.

Pentru o clipă, cu apa fierbinte curgându-i pe trup, Serena simți un val de regret pentru Justin. Nu cunoscuse niciodată cu adevărat siguranța, apropierea, frustrarea legăturilor de familie. Poate cu timpul avea s-o lase să îi arate. Poate într-o zi vor avea copii. Serena își băgă capul sub jetul de apă. Gândea prea departe. Mult prea departe. O iubea, dar asta nu însemna că își dorea o căsnicie și copii. Fusese un singuratic atâta vreme, iar dragostea lor era atât de nouă. Copiii ar fi însemnat un cămin, însă el nu încercase niciodată să își facă unul. Alesese un stil de viață lipsit de permanență. Iar nomadul din el fusese și era parte din ceea ce o atrăgea la el. Era naiv să înceapă să viseze la schimbări, când abia dacă trăiseră patruzeci și opt de ore sub același acoperiș.

Totuși, vorbise despre sora lui de două ori și în ambele ocazii Serena simțise o urmă de regret. Justin nu întorsese spatele familiei, ci fusese forțat de circumstanțe să se descurce fără ea. Dacă într-o zi și-ar fi dorit una, își promise Serena, avea să fie alături de el.

Serena ieși din duș și aprinse lampa de căldură de deasupra, apoi își înfășură părul într-un prosop și începu să fredoneze în timp ce își hidrata pielea cu loțiune parfumată. Rapid, se uită peste programul pe care și-l făcuse pentru ziua în curs și decise că putea termina totul înainte să se pregătească de cină. Dar nu și dacă stătea să piardă vremea în baie toată ziua, își spuse ea, punându-și halatul. Desfăcându-și prosopul de pe cap, se întoarse în dormitor.

Când ușa livingului se deschise larg, Serena tresări, surprinsă.

- Justin! Trecându-și mâna prin păr, răsuflă ușurată. M-ai speriat; am crezut că ai plecat.

Punându-și mâinile în buzunar, o măsură lent din priviri, de la degetele de la picioare până în creștetul capului.

- Nu.

„Oare cum se face", se întrebă ea, „că deși a văzut și mi-a atins fiecare parte a corpului, încă poate să mă facă să mă topesc cu o singură privire?"

- Alan și Caine?

- Au plecat să se întreacă pentru Lena, cred.

- Doamne, îmi pare rău că pierd asta, comentă ea cu voce tare, îndreptându-se spre dulap.

- Ce faci?

- Păi, mă îmbrac, răspunse ea râzând. Ce ți se pare că fac?

- Mi se pare o pierdere de vreme, întrucât voi da jos orice îți pui pe tine.

Se uită la el mirată peste umăr.

- Cred că lui Kate i s-ar părea ciudat dacă aș intra în birou îmbrăcată în halat.

Justin îi zâmbi lent şi calm.

– Nu pleci din camera asta.

– Justin, nu fi ridicol! Râzând din nou, Serena începu să caute printre hainele din dulap. Am o mulţime de lucruri de făcut înainte de cină şi...

Restul cuvintelor îi rămaseră în gât, apoi ieşiră ca un icnet când el o aruncă pe saltea.

Stând deasupra ei, el încuviinţă din cap.

– Îmi place cum arăţi pe un pat în dezordine.

– Ah, serios? Serena se ridică în genunchi. Ei bine, eu aş vrea să ştiu de unde ţi-a venit ideea că poţi să mă azvârli aşa. Punându-şi mâinile în şold, halatul desfăcut îi căzu de pe un umăr. Nu este prima dată, continuă ea, amintindu-şi cum o aruncase în ocean, dar dacă crezi că îţi poţi face un obicei...

– Ştiu, nimeni nu îmbrânceşte un MacGregor, murmură el agăţându-şi un deget în deschizătura halatului.

– Aşa este. Îi împinse mâna şi reuşi să lărgească deschizătura din faţă. Adu-ţi aminte asta data viitoare când îţi mai vine să mă arunci pe undeva.

– Aşa voi face. Îmi pare rău. Cu un zâmbet de scuză, el întinse mâna.

Precaută, Serena acceptă dând să coboare din pat. Într-o clipă fu pe spate, ţintuită sub el.

– Justin! Străduindu-se să nu râdă, îl împinse. Vrei să încetezi? Trebuie să mă îmbrac.

– Nu, nu, trebuie să te dezbraci. Dă-mi voie să te ajut. Cu un gest larg din mână, îi desfăcu halatul complet.

– Încetează! Amuzată, frustrată şi excitată, i se împotrivi. Justin, vorbesc serios! Menajera ar putea intra în orice clipă.

– Nu vine până diseară. Găsi un loc, în josul coastelor ei şi simţi un fior de plăcere când ea gemu. Am sunat la curăţenie.

– Tu... Cu o nouă zvâcnire de energie încercă să se elibereze. Ai făcut-o din nou! Reuşise aproape să îşi

elibereze brațele, dar el i le prinse. Nu te-ai gândit că s-ar putea să am planuri? Că poate nu vreau să îmi petrec după-amiaza în pat cu tine?

– M-am gândit că am șanse mari să te conving, o contră el cu ușurință.

– Oh! Dădu din picioare, împletindu-și-le cu ale lui în timp ce se zvârcolea sub el.

– Bine, ne luptăm mai întâi. Trei din cinci încercări.

– Nu e amuzant, spuse ea, înghițindu-și un chicot de râs. Vorbesc serios.

– Foarte serios. O rostogoli până ajunse deasupra lui. Asta e una. Înainte să apuce să își tragă sufletul, se trezi din nou sub el. Două pentru mine.

– Oh, sigur. Serena își suflă părul ud din ochi. E un meci egal când sunt pe jumătate dezbrăcată și tu ești complet îmbrăcat.

– Ai dreptate. Îi acoperi fața cu sărutări scurte, tachinând-o. De ce nu faci ceva în privința asta? Am mâinile ocupate.

Ea gemu involuntar când mâinile lui îi mângâiară trupul.

– Fault, spuse ea cu respirația tăiată. Justin...

– Să mă opresc? întrebă el cu jumătate de gură, ochii ațintiți asupra ei în timp ce degetele lui încercau să o convingă.

– Nu. Încâlcindu-și degetele în părul lui, ea îi trase gura peste a ei.

Era întotdeauna la fel, întotdeauna unic. De fiecare dată când buzele lui le întâlneau pe ale ei, ea simțea șocul acela moleșitor de căldură. Oasele ei se înmuiau cu o lentoare deosebită până când tot trupul îi era o masă fluidă și caldă. Dar fiorul era întotdeauna proaspăt, ca și cum s-ar fi întâmplat pentru prima dată. Uitând de cererea lui să îl dezbrace, Serena se lăsă moale după primul val de plăcere. Justin simți abandonul, un abandon care știa că era doar preludiul excitării ei nestăpânite

și a cerințelor frenetice. Se bucură de puterea de scurtă durată și năvalnică a controlului absolut. Era a lui acum, o femeie puternică, vitală, care pentru câteva clipe prețioase avea să fie ca plastilina în mâinile lui. Acest gând îl făcu să fie blând, mângâind-o cu mai multă tandrețe decât se crezuse el însuși capabil. Dragostea făcea o asemenea diferență? se întrebă el, conducându-și degetele lungi și osoase peste pielea ei.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, înăbușind sunetul ei blând de plăcere. Ochii ei întredeschiși îi întâlniră pe ai lui. Când îi trasă conturul gurii cu limba, pleoapele ei se zbătură. Își frecă buzele de ale ei, savurând gustul, apoi își dădu seama că mâinile i se opriră. Întreaga lui ființă părea concentrată pe întâlnirea celor două guri. Puterea pe care o simțise deveni vulnerabilitate, aproape ca abandonul pe care i-l oferise Serena. Se simțea slăbit și neînfricat.

– Te iubesc, murmură el deasupra gurii ei. Nu știam cât de mult. Sărutul fu adânc, lent și mai excitant decât orice cunoscuse până atunci.

Apoi limba ei o căută pe a lui, trecându-i printre buze pentru a savura toate gusturile și aromele. Străfulgerat de un fior, știu că abandonul ei luase sfârșit. Serena îi trase puloverul din lână moale peste piept, peste umeri, astfel că buzele lor trebuiră să se despartă, însă doar pentru o clipă. Mâinile ei erau ocupate atingând, frământând, cerând. Le putea vedea cu ochii minții, moi și albe pe pielea lui închisă la culoare, unghiile lucioase feminine zgâriindu-l peste tot de excitare. Își mută buzele pe umărul ei, mușcând-o tandru, și fu asaltat de parfumul ei. Îl făcu să se gândească la nopțile toride de vară, la iubirea sălbatică în iarba verde înaltă. O sărută, din ce în ce mai disperat, în interiorul cotului, unde pulsul rapid intensifica parfumul. Când își îngropă gura în pielea palidă cu vinișoare albăstrii, trupul ei se arcui, străfulgerat de pasiune.

Serena se rostogoli spre el, astfel că acum erau unul lângă celălalt, apoi își încolăci brațele în jurul lui. Nu simțea învălmășeala așternuturilor sub ea sau mătasea rece a halatului care alunecase până la glezne. Tot ce simțea era trupul lui puternic și fierbinte lipit de al ei și cărarea umedă, pe care gura lui o trasa pe trupul ei, înfiorând-o.

Când el coborî mai jos, ea îl îmboldi spre toate locurile secrete pe care el le descoperise pentru amândoi. Nimeni altcineva nu mai avea să îi provoace acea foame toridă și lascivă. O umplea, o consuma, îi dădea putere. Cu o izbucnire bruscă de energie, ea trecu deasupra lui, cu gura lacomă, mâinile grăbite și agile. El gemu, prinzându-i părul lins și umed. Sunetul o făcu să se miște și mai rapid deasupra lui. „E frumos, atât de frumos", doar la asta se putea gândi în timp ce atingea și gusta din nou.

O peliculă subțire de transpirație lucea pe pielea lui măslinie. Serena simțea gustul sărat, colindând peste pieptul puternic și neted, peste linia subțire a coastelor urâțită de cicatricea zimțată, peste șoldurile înguste cu oase lungi.

Apoi mâinile lui o apucară, trăgând-o în sus până când gura lui se închise peste a ei. Ea inspiră aroma amestecată a gusturilor lor până când capul începu să i se învârtă. Trupul ei părea să se miște fără voia ei, alunecând până îl primi înăuntrul ei. Senzația o cutremură, făcând-o să strige și să se arcuiască. Dar el se ridică odată cu ea, cu mâinile încă prinse în părul ei și cu gura lipită de a ei. Nu putea să respire, dar chiar și străduindu-se să dea de aer, trupul ei își stabili propriul ritm furios.

Brațele îi erau încleștate în jurul lui, ale lui în jurul ei. Strânsoarea reciprocă se înăspri când ajunseră pe culmea înaltă, rarefiată, apoi ca o singură formă alunecară înapoi pe pat, rămași cu răsuflarea tăiată.

– Nu pot să mă satur de tine, reuși Justin să șoptească. Nu e niciodată destul.

– Nu. Serena își lăsă capul să alunece moale pe umărul lui. Nu te sătura niciodată.

Rămaseră întinși în tăcere, în timp ce respirația li se potolea și tremurul dispărea. Cu palma pe inima lui, ea simțea cum bătăile deveneau lente, puternice și stabile.

– Nu exiști decât tu, spuse Justin, simțind ferocitatea bruscă a dragostei. Numai tu exiști în viața mea.

Serena înălță capul și se uită la el.

– „Iubirea care nu e nebunie nu e iubire." Zâmbind, ea îi contură linia pometelui. Nu am înțeles asta niciodată până acum. Știu că nu mai vreau să fiu niciodată normală.

El îi aduse degetul la buze.

– Deci, inteligenta Serena MacGregor alege nebunia.

Strâmbând din nas, ea își îndoi coatele sprijinindu-se pe pieptul lui.

– Nu e nevoie să îmi aduci inteligența în discuție.

– Mă fascinează, îi spuse Justin. Și este o parte din tine pe care încă nu am explorat-o. Cât de inteligentă ești?

Ea ridică o sprânceană.

– E o întrebare abstractă, îi răspunse ea afectat.

– Ah, deci ești evazivă. Rânjind, îi dădu părul la o parte de pe umeri. Câte diplome ai?

– Prima întrebare nu are nimic de-a face cu cea de-a doua. Tu cât de inteligent ești?

– Suficient de inteligent să îmi dau seama că sunt luat peste picior, spuse el blând. Nu ți-ai dorit cu ardoare să intri în politică sau în sistemul de justiție asemenea fraților tăi?

– Nu. Singura mea dorință arzătoare a fost să învăț. Apoi am dorit cu ardoare să fac. Acum – își mușcă buza inferioară – am mai multe dorințe arzătoare.

– Hm. Își dădu răgaz să se înfrupte cu gura ei o clipă. Nu simți că administrarea unui hotel cu cazinou este o risipă a educației tale?

– Sigur că nu. Educația mea este a mea, o voi avea întotdeauna indiferent ce aleg să fac. La ce bun diplomele dacă nu te bucuri de viață? Oftând, se lăsă din nou pe pieptul lui. Nu am studiat ca să adun bucăți de hârtie bune de pus în ramă, ci pentru că am fost curioasă. Tu de ce conduci hoteluri?

– Pentru că sunt bun la asta.

Serena îi zâmbi.

– Și acesta este motivul pentru care aproape am devenit studentă de meserie. Dar devenea prea repetitiv și prea ușor. Aici sunt provocări în fiecare zi și o varietate constantă de oameni. Și, adăugă ea îngâmfată, și eu sunt bună la asta.

– Nero zice că ai clasă.

Acum zâmbetul Serenei deveni la fel de îngâmfat ca vocea ei.

– Este foarte perspicace. De ce nu l-ai făcut pe el administrator?

– Nu a fost interesat. Justin începu să își plimbe mâna în sus și în jos pe coloana ei. Îi place postul de depanator neoficial. Îl trimit în Malta anul viitor.

– Așadar, ai cumpărat cazinoul?

– În curând. Gânditor, îi studie fața. Mă gândeam să îmi iau un partener.

Zări lumina unui zâmbet în ochii ei înainte să își curbeze buzele.

– Chiar așa? Atunci presupun că ar trebui să îmi depun oferta numaidecât.

Îi prinse ceafa în palmă.

– Cu cât mai curând, cu atât mai bine, murmură el, apropiindu-și buzele de ale ei.

Când sună telefonul, înjură colorat.

Serena râse și se cuibări lângă gâtul lui, în timp ce se întinse după receptor.

- Blade. Ascultând vocea joasă, tremurătoare a lui Kate, se chinui să își ascundă încordarea. Serena ar fi simțit. Bine, Kate, cobor. După ce închise, o sărută pe Serena în creștet. A intervenit ceva jos.

Serena oftă resemnată.

- Asta e problema cu locuitul la locul de muncă. Întorcându-se pe partea cealaltă, se întinse. Ar trebui să cobor și eu.

- Nu ți-ai luat nici o zi liberă de mai bine de o săptămână. În timp ce se îmbrăca, Justin se întrebă dacă era înțelept să o lase acolo sau să o ducă jos cu el. Decise că îi era mai bine în apartament. Relaxează-te un timp, mă întorc curând. Ce-ar fi să comanzi prânzul?

Gândul de a-l avea doar pentru ea întreaga după-amiază era prea tentant. Serena nu se mai gândi la documentele de pe birou.

- Bine - o oră?

- Da, bine. Preocupat, se îndreptă către ascensor.

Kate îl aștepta la ieșirea din lift. Tăcută, îi întinse lui Justin un plic alb simplu.

- Steve l-a găsit la recepție. De cum l-am văzut... Se opri, apoi își recăpătă controlul. E la fel cu cel pe care l-ai primit în Vegas, nu-i așa?

- Da, răspunse Justin sec, studiind literele pătrățoase executate perfect care îi compuneau numele. Îi veni brusc să îl rupă în bucăți, dar luă un deschizător de scrisori și rupse cu grijă o margine. Scoțând biletul, îl despături.

NU S-A TERMINAT ÎNCĂ. TREBUIE SĂ PLĂTEȘTI.

- Sună paza, îi spuse el lui Kate, citind cuvintele a doua oară. Apoi expiră cu o înjurătură violentă. Și poliția.

capitolul 11

Serena își trase pe cap un pulover negru de angora. Avea să se simtă bine lenevind o zi, decise ea, trândăvind în apartament în haine confortabile fără să facă absolut nimic. Ea și Justin nu mai petrecuseră o zi întreagă împreună din St. Thomas.

Își aduse aminte de cerceii pe care i-i dăruise Justin. Avea să îi poarte diseară, își zise Serena, deschizând sertarul de sus al comodei ca să scoată cutia. „Sunt splendizi", își spuse ea, uitându-se din nou la ei. Cu atât mai splendizi, cu cât îi cumpărase pentru ea atunci, înainte de a deveni iubiți.

Ce bărbat ciudat e, reflectă ea. Atât de degajat în unele privințe, introspectiv, și totuși era capabil de asemenea gesturi incredibil de drăgălașe. Violetele din camera ei în prima zi - șampanie la micul dejun. Și sub toate astea se afla acel element de violență latentă și controlată. Toate aceste aspecte ale lui o emoționau.

„Cât de inteligentă ești?" Serena râse amintindu-și întrebarea lui Justin. „Destul de inteligentă să știu că sunt o femeie foarte norocoasă", răspunse ea în gând. Căutând din nou în sertar, scoase o monedă cu cap pe ambele fețe pe care o cumpărase cât Justin fusese în Vegas. Serena o examină zâmbind, apoi o puse în buzunarul blugilor. „Și destul de inteligentă să îmi țin un as în mânecă", adăugă ea cu o scânteiere răutăcioasă în privire.

Privindu-și reflexia din oglindă, zâmbetul Serenei se transformă într-o privire înmărmurită. Părul i se uscase ca un mop încâlcit și nestăpânit în jurul feței. „Ce harababură", își zise ea luând peria. Avea să facă ceva în privința asta înainte să sune la room-service. Justin nu avea decât să aștepte să vină prânzul, adăugă ea trăgând dureros de nodurile din păr. Aplecându-se din talie, își

lăsă părul să cadă în față, apoi strânse din dinți și începu să îl perie pe dedesubt.

– Au! O clipă, strigă ea când auzi bătaia rapidă și înceată în ușă. Caine sau Alan și-or fi găsit norocul cu Lena Maxwell, își zise ea cu un zâmbet, îndreptându-se spre ușă, periindu-și încă părul. Să nu te aștepți să te combin cu... oh.

– Curățenia. Un băiat zvelt în jur de douăzeci de ani îi zâmbi timid.

Probabil Justin decisese să îi trimită înainte de prânz, concluzionă ea. Tipic. Ar fi putut să sune să îi spună.

– Pot veni mai târziu dacă...

– Oh, nu, îmi cer scuze. Mă gândeam la altceva. Serena îi zâmbi, deschizând ușa suficient cât el să poată împinge căruciorul înăuntru. Ești nou, nu-i așa?

– Da, doamnă. Este prima mea zi.

Asta explică nervozitatea, decise ea, zâmbindu-i mai cald.

– Relaxează-te și nu te grăbi, îl sfătui ea. Nu îți stau în drum. Făcând semn cu peria, se întoarse. Începe cu bucătăria în timp ce eu...

Ceva îi acoperi gura și nasul. Prea uimită ca să îi fie frică, Serena apucă mâna care o ținea, trăgând aer în piept ca să strige. Inhală ceva puternic și gretos de dulce care îi dădu ameteli. Recunoscând mirosul, începu să se zbată mai tare, luptându-se cu vaporii care îi jucau în fața ochilor.

Oh, Dumnezeule, nu. Brațele în căzură grele pe lângă corp, iar peria îi alunecă dintre degete. Justin...

– Recepționerul l-a găsit pe tejghea, îi spuse Justin locotenentului Renicki. Se pare că nimeni nu a văzut cine l-a lăsat. A fost în perioada predării camerelor, și personalul de la recepție era ocupat.

– Da. Ei bine, nu e prost. Locotenentul de poliție ridică hârtia simplă de un colț și o puse într-o pungă

de plastic. Trebuie să predau asta Biroului presupun, dar deocamdată las niște agenți în civil la hotel.

– Am propria firmă de securitate în hotel.

Locotenentul Renicki ridică ambele sprâncene stufoase și încărunțite ca semn de confirmare. „Nu îi place să aibă de-a face cu mine", decise el. „Oh, e calm." Îl privi pe Justin aprinzându-și un trabuc fără să îi tremure mâinile. „Nu îl ating prea multe lucruri pe acest individ."

– Aveți dușmani, domnule Blade?

Justin îi aruncă o privire blajină.

– Așa se pare.

– Cineva anume despre care vreți să îmi povestiți?

– Nu.

– Este prima amenințare pe care ați primit-o de când v-ați întors din Nevada?

– Da.

Locotenentul Renicki își suprimă un zâmbet. Personajele de genul lui Blade îl făceau să se simtă ca un dentist care încerca să scoată o măsea încăpățânată.

– Ați angajat sau ați concediat pe cineva recent?

În loc de răspuns, Justin apăsă butonul interfonului.

– Kate, verifică la Personal. Vezi pe cine am angajat sau am concediat în ultimele două luni. Apoi cere liste și de la restul hotelurilor.

– Mare invenție, calculatorul, spuse locotenentul când Justin închise. Am un adolescent de-a dreptul căsătorit cu calculatorul. Neprimind răspuns, ridică din umerii săi rotunzi. Voi verifica personal securitatea hotelului. Dacă vrea să plaseze o bombă, mai întâi va trebui să intre.

– Poate să intre, îi aminti Justin, dacă declară un nume la recepție.

– Adevărat. Locotenentul Renicki privi cum se ridică fumul de trabuc. Ați putea să închideți.

Singura schimbare în expresia lui Justin fu o ușoară îngustarea a ochilor.

- Nu.

- Nici nu mă gândeam. Locotenentul Renicki se ridică din scaun. Oamenii mei vor fi discreți, domnule Blade, dar vom face o căutare de rutină. Revin la dumneavoastră după ce vorbesc cu cei de la recepție.

- Mulțumesc, domnule locotenent. Justin așteptă până când ușa se închise în urma lui, apoi își stinse trabucul cu o forță care îl rupse în două. Dacă înainte simțea că era urmărit, acum simțea cum cineva îi suflă în ceafă. Era aici și acum - dacă nu în hotel, atunci undeva în apropiere. Așteptând. Serena urma să se întoarcă la Hyannis Port chit că Justin trebuia să o lege și să o arunce într-un avion.

Rămase nemișcat o clipă, până se calmă din nou. Nu o convingea pe Serena strigând și amenințând. Singurul mod ar fi să îi arate că prezența ei acolo îl punea pe el în imposibilitatea de a gândi complet rațional. Dacă ea pleca, ar fi putut gândi destul de limpede și, poate, își va da seama cine era și de ce. Justin sună din nou la interfon.

- Kate, voi fi sus. Transferă-mi telefoanele acolo.

Ridicându-se, se duse la ascensor. Poate pe drum avea să se gândească la cel mai bun mod de a-i spune Serenei că o dădea afară - împreună cu frații ei - din hotelul lui.

Justin intră în living și se uită către fereastră, așteptându-se să o găsească așezată acolo, luând prânzul. Fu ușor surprins să vadă că masa era goală - întârziase ceva mai mult decât își propusese. Gândindu-se că poate adormise din nou, Justin intră în dormitor. De data asta, patul deranjat nu îi stârni dorința, ci îi aduse un sentiment de neliniște. Justin se îndreptă spre baie, strigând-o. O urmă slabă a parfumului ei plutea în aer. Cum încăperea era goală, neliniștea lui Justin spori. „Nu fi idiot", își spuse el. „Nu era legată în apartament. Ar fi putut ieși dintr-o sumedenie de motive. Dar mă aștepta. Ar fi sunat jos." De unde știa? Ieșind din nou în living,

Justin își aminti că nu fuseseră împreună suficient de mult timp ca să fie siguri de obiceiurile celuilalt. Ar fi putut coborî la magazin să își cumpere o rochie.

Aplecându-se, Justin ridică peria micuță de pe covor, cu mâner emailat. Preț de o clipă, mintea i se goli și nu făcu altceva decât să se uite fix la ea. Clătină din cap, limpezindu-și gândurile. Exagera cu panica - Serena avea să intre din clipă în clipă. Era stilul ei să își lase lucrurile peste tot prin apartament. Să fie dezordonată, își spuse el nemilos. Nu neglijentă. Ridicând receptorul, apăsă un număr.

- Sună pagerul Serenei MacGregor.

Ținu peria în mână și așteptă. Jacheta ei cu mărgele era aruncată pe spătarul canapelei. Își amintea cum i-o dăduse jos în noaptea trecută. Cândva, spre dimineață, ea o luase și o aruncase acolo. Atunci de ce și-ar fi lăsat peria pe covor?

- Domnișoara MacGregor nu răspunde la mesaj, domnule.

Justin simți cum i se strânge nodul din stomac. Încleștă mâna pe mânerul periei până când amenință să îl rupă.

- Sună pagerul lui Alan sau Caine MacGregor. Uitându-se la ceas, Justin observă că trecuse o jumătate de oră peste ora la care îi spusese Serenei să îl aștepte.

- Caine MacGregor.

- Justin la telefon. Serena e cu tine?

- Nu, eu și Alan eram...

- Ați văzut-o?

- Nu de azi-dimineață. Era pentru prima dată în cei zece ani de când îl cunoștea pe Justin, își dădu seama Caine, când auzea o urmă de panică în vocea lui atât de stăpânită. Simți un fior de gheață pe șira spinării. De ce?

Justin se trezi cu gâtul uscat și privi la peria din mână.

- A dispărut.

Caine simți cum receptorul se umezește în mâna lui.

– Unde ești?

– Sus.

– Venim imediat.

În câteva minute, Justin le deschise ușa fraților Serenei.

– Poate a ieșit după ceva, spuse Caine imediat. Ai verificat să vezi dacă a luat mașina?

– Nu. Justin se înjură și ridică din nou receptorul. Blade la telefon. Domnișoara MacGregor a luat mașina? Așteptă furios, nerăbdător, în timp ce Caine se plimba agitat prin cameră, iar Alan îl urmărea. Justin ascultă răspunsul de la garaj, apoi închise fără să spună o vorbă. Mașina e tot acolo.

– Poate s-a dus la o plimbare pe plajă, sugeră Alan.

– Mă aștepta să mă întorc acum o jumătate de oră, spuse Justin sec. Trebuia să comande prânzul, dar am verificat, nu a sunat la room-service. Am găsit asta lângă ușa de la intrare.

Alan luă peria din mâna lui Justin. Își amintea că îi dăruise setul de înfrumusețare de epocă atunci când împlinise șaisprezece ani. Era unul dintre puținele lucruri ale ei de care avea mare grijă.

– V-ați certat?

Justin se răsuci către Caine, pe cale să își piardă controlul.

– Justin, spuse Caine repede, Rena este iute de mânie. Dacă a fost furioasă, ar fi putut să plece fără să spună o vorbă cuiva. S-ar fi plimbat pe plajă până s-ar fi calmat.

– Nu, nu ne-am certat, spuse Justin scurt. Am făcut dragoste. Își băgă mâinile în buzunar, strângând pumnii. Am primit un telefon de jos. Fusese lăsat un plic pentru mine la recepție. Era o nouă amenințare.

Alan așeză peria Serenei cu grijă pe masă.

– Justin. Așteptă până când privirea verde furioasă o întâlni pe a lui. Sună la poliție.

Asemenea unui semn de exclamație la sfârșitul cuvintelor lui, telefonul sună. Justin se repezi să răspundă.

- Serena, spuse el.

- O cauți deja? Vocea era înăbușită și nu se putea distinge sexul. Indianca ta e la mine, Blade. Conexiunea se termină cu un clic.

Justin rămase nemișcat secunde în șir. Simțea gust de cupru în gură și recunoscu frica.

- E la el, auzi pe cineva spunând, dându-și apoi seama că era vocea lui. Într-un val de furie oarbă smulse telefonul din perete și îl aruncă în celălalt capăt al camerei. Nenorocitul ăla a pus mâna pe ea.

Locotenentul Renicki se uită prin livingul din apartamentul lui Justin și decise că era mai plin de căldură decât se așteptase. Bărbatul pe care îl cunoscuse jos părea făcut pentru culori reci și linii drepte. Privirea lui se opri asupra telefonului care rămăsese căzut lângă peretele dinspre est. „Mâța blândă zgârie rău", își spuse el.

Bărbatul blond înalt care privea pe fereastră era Caine MacGregor, avocatul la modă care în prezent era procuror general în Massachusetts. Bărbatul brunet așezat în scaun uitându-se fix la peria pe care o ținea în mână era Alan MacGregor, senator, cu afinități de stânga și volubil. Locotenentul se uită din nou la Justin.

- Ce-ar fi să-mi povestiți din nou ce s-a întâmplat.

Privirea lui Justin se opri asupra locotenentului Renicki, plină de furie și cu un control de gheață.

- Am coborât să verific plicul care fusese lăsat pentru mine la recepție. Am lăsat-o pe Serena aici; era puțin trecut de amiază. Plănuiserăm să luăm prânzul în apartament peste o oră. Am întârziat și când m-am întors nu era aici. Am fost îngrijorat, apoi i-am găsit peria căzută pe podea lângă ușa de la intrare și i-am dat mesaj pe pager. Pentru că nu a răspuns, i-am contactat

pe fraţii ei. În urmă cu cincisprezece minute, am primit un telefon.

– Da, aparent de la un răpitor, completă Renicki, nesigur dacă era satisfăcut sau enervat de recitalul degajat al lui Justin. Nu mi-aţi spus cu exactitate ce a zis.

Justin îl privi lung şi intens pe locotenent.

– Mi-a spus că indianca mea e la el.

Gata să explodeze, Caine se întoarse brusc de la fereastră.

– La naiba, aşa nu ajungem nicăieri! De ce nu o căutaţi?

Locotenentul Renicki îl privi obosit şi răbdător.

– Tocmai asta facem, domnule MacGregor.

– Va suna din nou, spuse Alan încet. Ridică privirea de la perie şi întâlni privirea locotenentului. Trebuie să ştie că Justin împreună cu familia noastră putem strânge orice sumă de bani să o luăm pe Rena înapoi. Îşi mută privirea către Justin şi rămase acolo. Dacă motivul sunt banii.

– Va trebui să plecăm de la această premisă deocamdată, domnule senator, spuse locotenentul Renicki pe un ton serios. Cu permisiunea dumneavoastră, vă vom instala un microfon în telefon, domnule Blade.

– Faceţi tot ce trebuie.

Atunci Caine se uită la Justin, de fapt, se uită la el pentru prima dată de când primise telefonul.

– Unde este coniacul?

– Poftim?

– Ai nevoie de o băutură. Când Justin clătină aproape imperceptibil din cap, Caine înjură. Ei bine, eu îmi voi turna un pahar – înainte să-i sun pe mama şi pe tata.

Justin simţi un junghi în capul pieptului şi îi făcu semn.

– În dulapul de acolo.

Din capete opuse ale apartamentului, telefonul începu să sune. Fără să aştepte acordul locotenentului

Renicki, Justin se duse în bucătărie să răspundă. Nu îi venea să meargă în dormitor.

- Blade. Închizând ochii își alungă frustrarea, apoi întinse receptorul. Este pentru dumneata, îi spuse el locotenentului.

Când se întoarse în living, Justin îi găsi pe Alan și Caine stând în picioare în mijlocul încăperii, vorbind încet.

- Alan îi va suna pe părinții noștri, îi spuse Caine. Vor primi vestea mai ușor de la el. Vor dori să vină aici.

Justin se străduí mult să nu își trădeze panica sau suferința.

- Desigur.

Când locotenentul Renicki intră în cameră, așteptă până când toți trei se uitară la el.

- Oamenii mei au găsit un cărucior de curățenie abandonat în garaj. Laboratorul îl va analiza minuțios, dar au găsit și o cârpă îmbibată cu eter. Se pare că așa au scos-o fără să vadă nimeni. Privind atent, locotenentul Renicki observă cum încheieturile lui Caine se albiră pe pahar, precum și valul de furie îngrozită din ochii lui Alan. Nu zări nici o schimbare de expresie pe fața lui Justin. Avem descrierea domnișoarei MacGregor de la dumneavoastră, domnule Blade, dar ne-ar ajuta și o fotografie.

Justin se uită fix în timp ce durerea i se ridică din stomac până în gât.

- Nu am poză.

- Am eu. Amorțit, Alan își căută portofelul.

- Vom instala microfonul numaidecât, domnule Blade, continuă locotenentul Renicki uitându-se la poza primită de la Alan. Vom înregistra tot ce se spune. Cu cât îl țineți mai mult la telefon, cu atât mai bine. Orice vă cere, insistați să vorbiți cu domnișoara MacGregor înainte să conveniți orice. Trebuie să confirmăm

că într-adevăr se află la el. „Și că e în viață", continuă el numai pentru sine.

– Și dacă refuză?

– Atunci refuzați să negociați.

Justin se forță să se așeze. Dacă stătea în picioare, se plimba – dacă se plimba, își pierdea controlul.

– Nu, spuse el.

– Justin, îl întrerupse Alan înainte ca locotenentul Renicki să apuce să adauge ceva. Domnul locotenent are dreptate. Trebuie să fim siguri că Rena se află la el și este teafără. E vorba de Rena, își zise el sălbatic, străduindu-se să își păstreze vocea calmă. Rena noastră. Dacă îi spui clar că nu poate fi vorba de răscumpărare decât dacă îi auzi vocea, ți-o va da la telefon.

„Trebuie să plătești." Cuvintele îi năvăliră în minte lui Justin. „Nu Serena", își zise el cu disperare. „Dumnezeule, nu Serena!"

– Și după ce vorbesc cu ea, începu Justin, voi fi de acord cu orice termeni ar impune. Nu mă voi târgui, nu voi trage de timp.

– Sunt banii dumneavoastră, domnule Blade. Locotenentul Renicki îi zâmbi timid. Aș vrea să îi ascultați vocea cu foarte multă atenție când va suna din nou. Este probabil să fie deformată, dar s-ar putea să recunoașteți un mod de exprimare sau o inflexiune.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă, și locotenentul se duse să deschidă. În timp ce acesta vorbea în șoaptă cu unul dintre oamenii lui, Caine se apropie din nou pe Justin, oferindu-i coniac. Pentru a doua oară, Justin clătină din cap.

– Îl vor prinde, spuse Caine, având nevoie să audă cuvintele rostite.

Încet, Justin ridică privirea.

– Și când o vor face, spuse el calm, îl voi ucide.

Amețită și cu dureri, Serena se trezi gemând. Dormise prea mult? se întrebă ea. Avea să întârzie la curs dacă

nu - nu, nu, la tura de la cazinou și Dale... Justin - nu, Justin avea să urce pentru prânz, iar ea nici nu sunase la room-service.

Trebuia să se ridice, dar ochii refuzau să se deschidă, și simțea o ușoară senzație de greață de la stomac. Bolnavă, își spuse ea ca prin ceață. Dar nu se îmbolnăvea niciodată. Cum...? Ușa, își aminti ea. Cineva la ușă. Greața reveni din nou și, odată cu ea, frica. Adunându-și toate puterile, Serena deschise ochii.

Încăperea era mică și întunecată. Peste singura fereastră era trasă o jaluzea. Lângă perete se afla un birou ieftin din lemn de arțar, cu o oglindă plină de praf și un balansoar mic cu spătar drept. Nu exista nici o lampă, doar o plafonieră deasupra capului. Întrucât era stinsă și niște lumină se filtra prin jaluzea, Serena își dădu seama că era încă zi. Dar simțul timpului îi fusese afectat, nu avea idee ce zi era.

Cineva zugrăvise la un moment dat pereții într-un galben aprins, dar culoarea se estompase, astfel că acum semănau mai degrabă cu paginile unei cărți foarte vechi. Serena se afla în mijlocul unui pat dublu, peste o cuvertură uzată din janilie. Când încercă să-și miște brațul drept, descoperi că era legată de cadrul patului. În acel moment frica învinse greața.

Băiatul de la curățenie, își aminti ea. Eter. Oh, Doamne, cum putuse să fie atât de proastă! Justin o avertizase... Justin, își aminti ea, mușcându-și buza de jos. Trebuie să fi înnebunit deja. O căuta? Chemase poliția? Poate crezuse că ieșise doar cu treburi.

„Trebuie să scap de aici", își zise Serena disperată și se trase mai aproape de tăblie ca să smucească de cătușe. Băiatul trebuia să fi avut ceva de-a face cu bomba din Vegas. Părea incredibil. Arăta aproape prea tânăr ca să se bărbierească. Nu era prea tânăr ca să răpească, își aminti ea cu tristețe, trăgând inutil de cătușele de metal. Când îi auzi pașii, rămase nemișcată și așteptă.

*

Plănuise totul perfect, își zise Terry, punând jos receptorul. Fusese riscant să răpească femeia de sub nasul lui Blade, dar meritase din plin. Mai mult decât bomba, decise el, bătând darabana pe masă. Fusese nevoit să le dea prea mult timp și găsiseră bomba pentru că nu dorise să rănească pe nimeni. Doar pe Blade. Dar asta – asta era perfect.

Era frumoasă, își zise el. Blade avea să plătească să o primească înapoi. Dar, înainte să plătească, urma să sufere. Terry avea să se asigure de asta. Ca să scape de propria încordare, își reaminti cât de isteț fusese. În timp ce Justin se afla în Vegas, Terry era în drum spre Atlantic City. La acel moment fusese supărat pe el însuși pentru că nu alesese hotelul de pe Coasta de Est de la bun început. Dar totul se potrivise.

O observase pe Serena în prima noapte petrecută la cazinou – atunci aflase că era partenera lui Justin. Câteva întrebări degajate plasate în locul potrivit îl informaseră că era mai mult decât atât pentru el. Atunci Terry își pusese la cale planul.

La început fusese speriat. Să scoată o femeie dintr-un hotel era mai complicat decât să introducă o bombă. Dar urmărise. Nimeni nu le dădea atenție celor în uniforme albe simple. După câteva zile în care urmărise mișcările Serenei, ajunsese la concluzia că exista o intrare privată din birou către apartament. Probabil un lift, își zise el. Era felul în care bogații făceau lucrurile. Fusese răbdător, petrecându-și mare parte din timp la aparatele de joc, așteptând.

Când îl văzuse pe Justin întorcându-se, știuse că era timpul să acționeze. Fusese ușor să fure uniforma, la fel de ușor ca și să plaseze plicul. Nimeni nu-l băgase în seamă pe bărbatul tânăr, cu înfățișare inofensivă, în haine simple. În secunda în care îl văzuse pe recepționer ducând plicul în birou, Terry începuse să acționeze.

Trebuise să se forțeze să nu se grăbească. Își spusese că trebuia să îi dea lui Justin zece minute bune să ajungă jos. La etajul trei își schimbase hainele într-o debara, apoi pur și simplu se îndepărtase cu un cărucior de curățenie care se afla pe coridor.

Își aminti cum îi bătuse inima când intrase în liftul de serviciu. Exista posibilitatea ca ea să nu fie acolo, să fi coborât cu Justin, și atunci el ar fi trebuit să o ia de la capăt. Când ea deschisese ușa și zâmbise, aproape își pierduse cumpătul. Apoi își amintise de Blade. Restul fusese ușor.

Îi luase mai puțin de cinci minute să îi acopere trupul inconștient cu o pânză și să coboare cu căruciorul în garaj unde era mașina lui. Cu Serena pe bancheta din spate, acoperită cu o pătură, plecase pur și simplu. Dar ea fusese inconștientă multă vreme. Poate folosise prea mult eter sau... Apoi îi auzi geamătul. Terry se ridică să îi pregătească o cană de ceai. Când deschise ușa, Serena stătea sprijinită de tăblie, privindu-l fix. Dar nu arăta atât de speriată pe cât se așteptase. Se întrebă dacă era în șoc. Se așteptase ca ea să înceapă să strige în orice clipă.

– Dacă strigi, rosti el încet, va trebui să îți pun căluș. Nu vreau să fac asta.

Serena văzu că ținea o cană și că îi tremura mâna. Un răpitor emoționat, își spuse ea repede, era mai periculos decât unul calm. Își înghiți orice impuls de a striga.

– Nu o să strig.

– Ți-am adus ceai. Se apropie puțin. Probabil te simți puțin rău.

O aborda așa cum ar fi abordat un animal încolțit, își spuse ea. „Se așteaptă să fiu îngrozită", își dădu ea seama. Ei bine, nu era departe de adevăr. S-ar putea să fie în avantajul ei să nu arate prea multă stăpânire de sine. În interior se forța să rămână calmă. Primul lucru pe care trebuia să îl afle era unde ținea cheile de la cătușe.

– Așa este. Te rog – spuse ea, tremurându-și vocea – pot merge la baie?

– Bine, nu îți voi face rău. El vorbi liniștitor, punând ceaiul deoparte și apropiindu-se de ea. Scoase o cheie din buzunarul blugilor și o introduse în încuietoarea de la încheietură. Dacă încerci să fugi sau începi să țipi, va trebui să te opresc. Făcu o pauză, punând la loc metalul pe încheietura ei. Înțelegi?

Serena încuviință din cap. Era mai puternic decât părea, descoperi ea.

Tăcut, o conduse în baia mică.

– Voi fi chiar lângă ușă, o avertiză el. Fii isteață și nu o să pățești nimic.

Încuviințând, Serena intră. Imediat căută un mijloc de scăpare și fu nemulțumită. Nu era nici măcar o fereastră. O armă. O căutare grăbită nu dezvălui decât un dulap pentru prosoape care nu se mișca din loc. Își mușcă buza, în timp ce frica și neputința începură să o năpădească. Trebuia să găsească o altă cale. Va găsi altă cale.

Dădu drumul la apă rece în chiuvetă și își stropi fața. Trebuia să rămână calmă și vigilentă. Și nu avea voie să îl subestimeze pe bărbatul de dincolo de ușă. Era periculos pentru că era la fel de înspăimântat ca ea. Așa că ea avea să pară și mai înspăimântată, decise. Urma să se ghemuiască și să plângă pentru ca el să nu știe că îl urmărise, așteptând ocazia să scape. Mai întâi, trebuia să afle exact care era planul lui.

Deschizând ușa, Serena îl lăsă să îi apuce din nou încheieturile.

– Te rog, ce-ai de gând să faci?

– Nu îți voi face rău, spuse Terry din nou, trăgând-o spre pat. Va plăti ca să te aibă înapoi.

– Cine?

Îi observă furia din privire.

– Blade.

– Tatăl meu are mai mult, spuse ea repede. El...

– Nu vreau banii tatălui tău!

În fața izbucnirii înverșunate, Serena nu trebui să simuleze tremurul.

– E vorba de Blade. Va plăti. Îl voi seca de sânge.

– Tu ai fost... Tu ai fost cel care a pus bomba în Vegas?

Terry îi înmână ceaiul. Serena se gândi să i-l arunce în față, apoi se răzgândi. Dacă era suficient de fierbinte să îl ardă, probabil avea să se dea în spate și nu ar mai fi ajuns la cheie.

– Da.

Îl privi. Fața i se coloră de furie și privirea din ochii lui îi răscoli stomacul.

– De ce?

– Mi-a ucis tatăl, îi spuse Terry, apoi ieși din cameră.

„De ce nu sună?" se întrebă Justin, bând încă o ceașcă de cafea. „Dacă i-a făcut rău..." Privi în jos și observă că rupsese mânerul cestii. Punându-le amândouă pe masă, scoase un trabuc. În spatele lui, la locul de luat masa, doi detectivi jucau gin. Caine se plimba prin cameră, în timp ce Alan era deja pe drum spre aeroport să îi ia pe Daniel și pe Anna. Linia telefonică din living fusese reparată și fusese instalat un aparat de înregistrare. Dar încă așteptau.

Se făcea tot mai întuneric pe măsură ce se strângeau norii. Avea să plouă peste noapte. „Pentru numele lui Dumnezeu, unde e Serena? De ce am lăsat-o singură?" Justin voia să își îngroape fața în palme. Voia să lovească ceva, orice. Stătea complet nemișcat și se uita fix la perete. „De ce am crezut că va fi în siguranță aici?" se întrebă el. „Aș fi făcut-o să plece dacă nu mi-aș fi dorit-o cu disperare aproape de mine. Aș fi putut să o fac să plece. Dacă i se întâmplă ceva..."

Alungă gândul. Dacă voia să își păstreze controlul, nu își putea permite nici măcar luxul sentimentului de vinovăție. Singurele sunete din cameră erau conversația sporadică a detectivilor și șuieratul brichetei lui Caine care își aprindea încă o țigară. Dacă telefonul nu suna, Justin era sigur că va înnebuni.

Când sună, Justin se întinse să răspundă.

– Ține-l pe fir cât de mult poți, îi ordonă tăios unul dintre detectivi. Și spune-i că trebuie să vorbești cu ea înainte să negociezi.

Justin nici măcar nu confirmă instrucțiunile când ridică receptorul. Aparatul de înregistrare mergea silențios.

– Blade.

– Îți vrei femeia înapoi, Blade?

Era o voce tânără, realiză Justin. Și speriată. Și aceeași voce pe care o auzise pe înregistrările poliției din Las Vegas.

– Cât?

– Două milioane, în numerar. Bancnote mici. Am să îți spun când și unde.

– Serena. Dă-mi-o pe Serena la telefon.

– Nici nu te gândi.

– De unde știu că e la tine? întrebă Justin. De unde știu că e... trebui să se forțeze să rostească cuvintele. În viață încă.

– O să mă gândesc.

Apoi conexiunea se întrerupse.

Serena se ghemui sub pătură. Îi era frig. Speriată, se corectă brutal. Frigul pe care îl simțea nu avea nimic de-a face cu puloverul subțire sau cu picioarele goale. „Mi-a ucis tatăl." Vorbele acelea îi tot reveneau în minte. Oare să fie fiul celui care îl atacase pe Justin cu ani în urmă? N-ar fi fost decât un bebeluș pe atunci. Dacă a nutrit ura aceasta în toți acei ani... Serena tremură din nou și își trase pătura peste umeri.

Nu ar fi trebuit să pună la îndoială instinctul lui Justin. Știuse cumva că cineva era pe urmele lui. „Cât de departe ar merge băiatul pentru răzbunare?" se întrebă ea. „Fii obiectivă", își spuse ea. „E real."

Îi văzuse fața. Oare și-ar fi asumat riscul să-i dea drumul în condițiile în care îl putea identifica? Și totuși, nu părea un ucigaș cu sânge-rece. Amplasase o bombă într-un hotel aglomerat, își reaminti ea. O, Doamne, trebuia să scape!

Închizând ochii, Serena se concentră complet asupra auzului. Era liniște, nu se auzea trafic. I se părea, dar nu putea fi sigură, că auzea oceanul. Posibil să fi fost vântul. Cât de departe de oraș erau? se întrebă ea. Dacă ar fi aruncat cana de ceai prin geam și ar fi strigat, ar fi auzit-o cineva? În timp ce ea-și cântărea șansele, Terry se întoarse în dormitor.

– Ți-am adus un sandvici.

Părea mai agitat de data asta sau, poate, se gândi ea mai bine, surescitat. „Fă-l să vorbească", își spuse ea.

– Te rog nu mă lăsa singură. Îl apucă de braț cu mâna liberă și îl privi rugător.

– Te vei simți mai bine după ce mănânci, mormăi el și îi puse sandviciul sub nas. Nu trebuie să-ți fie frică. Ți-am spus că nu am să-ți fac rău, dacă nu încerci să faci ceva.

– Te-am văzut, spuse ea, riscând. Cum poți să îmi mai dai drumul?

– Am un plan.

Agitat, începu să se plimbe prin încăperea micuță. Nu era masiv, își spuse ea. „Dacă aș putea să îmi eliberez mâna, aș avea o șansă."

– Când le voi spune unde ești, eu voi fi plecat deja. Se gândi la Elveția cu o plăcere tristă. Nu mă vor găsi. Voi avea două milioane de dolari care să mă ajute să mă ascund confortabil.

– Două milioane, șopti ea. De unde știi că Justin va plăti?

Terry râse, întorcându-se să se uite la ea. Avea fața palidă și ochii imenși. Părul i se revărsa sălbatic pe umeri.

– Va plăti. Mă va implora să îl las să plătească înainte să termin.

– Ai spus că ți-a ucis tatăl.

– L-a asasinat.

– Dar a fost achitat. Justin mi-a spus... Își înghiți cuvintele când Terry se răsuci către ea.

– Mi-a ucis tatăl și ei i-au dat drumul! strigă el. I-au dat drumul pentru că le-a părut rău de el. Totul a fost politică, mi-a spus mama. I-au dat drumul pentru că el era un copil indian sărac. Mama spunea că avocatul lui a plătit martorii.

Mama lui, își spuse Serena, se jucase cu mintea lui ani de zile. Câteva cuvinte de-ale ei nu ar fi ajuns să mai schimbe ceva acum. I-o fi spus mama lui despre cicatricea lui Justin? Îi spusese că tatăl său fusese beat sau că acel cuțit cu care l-a ucis fusese al lui? Serena studie fața imobilă și speriată a lui Terry și privirea lui plină de ură.

– Îmi pare rău, spuse ea slab. Îmi pare atât de rău.

– Va plăti acum, îi spuse Terry și își alungă din ochi o șuviță de păr rebelă. Aș vrea să îmi permit riscul de a te ține mai mult decât doar câteva zile. Râse încet și mirat. Cine s-ar fi gândit că am să-l fac pe Blade să se târască pentru o femeie?

– Te rog, cum te cheamă?

– Terry, spuse el scurt.

Serena se străduí să se ridice.

– Terry, îți dai seama că Justin a sunat deja la poliție. Mă vor căuta.

– Nu te vor găsi, răspunse el simplu. Nu am început să fac planul ieri. Am plătit avansul pentru locul acesta acum șase luni, când Blade a deschis hotelul. Mă gândeam să îi mai forțez mâna a doua oară, după ce ar fi plătit pentru Vegas. Ridică din umeri ca și cum afacerea

din Vegas nu însemna mare lucru. Bătrânii de la care am închiriat apartamentul sunt în Florida acum. Nu m-au întâlnit niciodată, le-am trimis doar un cec.

– Terry...

– Ascultă, nu ți se va întâmpla nimic. Mănâncă și odihnește-te. La zece ore după ce Blade lasă banii, îi voi suna și le voi spune unde să te caute. Ieși valvârtej din cameră, trântind ușa înainte ca ea să mai spună ceva.

– Ce fac ca să o aducă înapoi? întrebă Daniel, plimbându-se prin livingul din apartamentul lui Justin. Uită-te la ăștia doi – făcu semn cu mâna către cei doi detectivi – joacă cărți în timp ce un maniac o ține ostatică pe fetița mea.

– Fac tot ce pot, îi spuse Alan încet. Telefonul e pus sub urmărire. Nu a stat pe fir suficient ca să poată depista adresa. Verifică toate amprentele de pe căruciorul de curățenie.

– Ha! Lăsându-și panica să se transforme in furie, se întoarse spre fiul său. Și ce fel de loc e cel în care cineva îmi poate azvârli fiica într-un coș și să plece cu tot cu ea?

– Daniel. Anna vorbi încet, așezată pe canapea lângă Justin. Îi rosti doar numele, dar durerea din privirea ei îl făcu să înjure din nou și să se îndrepte spre fereastră. Ea se întoarse spre Justin și își puse mâna peste mâna lui. Justin...

Dar el clătină din cap și se ridică. Pentru prima dată în cele șase ore de frică, știa că avea să cedeze. Fără nici un cuvânt, intră în dormitor și închise ușa în urma lui.

Halatul ei era aruncat pe scaunul pe care îl lăsase. Trebuia doar să îl ridice și să simtă mirosul ei. Strânse pumnii și se îndepărtă de el. Cutia cu cerceii pe care i-i dăduse se afla deschisă pe comodă. Își amintea cum îi stătuse cu ei cu o noapte în urmă – strălucind,

aprinzându-se în lumina slabă, când ea îngenunchease goală pe patul lui şi îşi întinsese braţele spre el.

Frica şi furia se amestecară în sufletul lui până când pielea îi deveni udă şi cleioasă. Liniştea încăperii îl apăsa. Se auzea doar sunetul ploii care cădea rece şi stăruitoare dincolo de ferestre. Cu doar câteva ore înainte, Serena umpluse camera de viaţă – cu râsete şi pasiune. Apoi o părăsise. Nu îi spusese că o iubea, nici nu o sărutase la plecare. Ieşise, preocupat de propriile probleme. O lăsase singură, îşi zise el din nou.

– Oh, Doamne!

Frecându-şi faţa cu mâinile, îşi apăsă ochii cu degetele. Când auzi bătaia uşoară în uşă, Justin lăsă mâinile jos şi încercă să îşi alunge senzaţia de disperare. Daniel intră fără să aştepte răspunsul lui.

– Justin. Închise uşa în urma lui şi rămase în picioare, masiv – şi pentru prima dată de când îşi amintea Justin – neputincios. Îmi pare rău pentru ce am spus.

Justin îi întâlni privirea, strângând din nou pumnii în buzunar.

– Ai avut dreptate. Dacă nu aş fi fost neglijent...

– Nu. Apropiindu-se de el, Daniel îi prinse ambele braţe. Nu e nimeni de vină aici. Rena – dacă a vrut-o pe Rena, ar fi găsit oricum o cale. Sunt speriat. Vocea puternică tremură în timp ce îl prinse mai strâns de braţe. Am fost speriat o singură dată în viaţă. Când Caine şi-a pus în cap să exploreze acoperişul şi l-am găsit atârnând de un pervaz la etajul doi. Nu ştiu unde este Serena. Vocea îi tremură şi se întoarse. Nu pot ajunge la ea cu o scară.

– Daniel, o iubesc.

Inspirând adânc, Daniel se întoarse.

– Da, văd asta.

– Orice mi-ar cere, orice ar vrea să fac, voi face.

Încuviinţând din cap, Daniel întinse mâna.

– Vino, familia ar trebui să aştepte împreună.

capitolul 12

Probabil ațipise, căci era noapte când Serena se trezi, scuturată de cineva.

– Vei da un telefon, îi spuse Terry, apoi se duse să aprindă lumina.

Serena își duse mâna la ochi, ferindu-i de lumină.

– Cine... începu ea.

– Probabil a strâns destui bani până acum, mormăi Terry, băgând telefonul în priza din dormitor. E trecut de ora unu. Ascultă. Îi trase mâna în jos, ca să îl poată privi. Îi vei spune că ești bine, nimic mai mult. Nu încerca nimic. Formă numărul. Când răspunde, spune-i doar că nu ești rănită și că așa va rămâne câtă vreme plătește. Înțelegi?

Încuviințând, Serena luă receptorul. Justin răspunse după primul apel. O jumătate de cană de cafea rece se răsturnă pe masă și picură pe covor.

– Blade.

Serena închise ochii strâns auzindu-i vocea. Ploua, își spuse ea tulburată. Ploua, iar ei îi era frig și era speriată.

– Justin.

– Serena! Ești bine? Ți-a făcut vreun rău? Inspirând adânc, se uită direct în ochii lui Terry.

– Sunt bine, Justin. Nici o cicatrice.

– Unde ești? începu el, dar Terry îi puse mâna la gură Serenei și luă receptorul.

– Dacă o vrei înapoi, adună banii. Două milioane, bancnote mici, nemarcate. Îți voi spune unde să-i lași. Și vei merge singur, Blade, dacă nu vrei să pățească ceva.

Închise telefonul și îi dădu drumul Serenei. Să audă vocea lui Justin făcuse ceea ce ore întregi de frică nu reușiră. Scâncind tremurat, își afundă fața în pernă și plânse.

– E bine. Justin puse receptorul la loc cu grijă studiată. E bine.

– Slavă Domnului! Anna îi apucă mâinile.

– Și acum?

– Adun banii și îi duc unde îmi va spune.

– Vom fotografia bancnotele, spuse locotenentul Renicki, ridicându-se din scaun. Unul dintre oamenii mei te va urmări când lași banii.

– Nu.

– Ascultați, domnule Blade, începu el răbdător, nu avem nici o garanție că îi va da drumul domnișoarei MacGregor după ce primește banii. Este mai posibil să...

– Nu, repetă Justin. Facem cum zic eu, domnule locotenent. Nu vreau pe nimeni pe urme.

Locotenentul trase adânc aer în piept.

– Bine, putem pune un emițător în valiză. În felul acesta, când va lua banii, ne-ar putea duce le ea.

– Și dacă îl vede? ripostă Justin. Nu, spuse el din nou. Nu vreau să risc.

– Dar riscați al naibii de mult înmânându-i două milioane de dolari bani gheață, îi răspunse locotenentul Renicki. Doamnă MacGregor. Se întoarse spre Anna, gândindu-se că o femeie, o mamă, avea să fie rezonabilă. Vrem să vă aducem fiica înapoi întreagă, la fel ca dumneavoastră. Lăsați-ne să vă ajutăm.

Îl privi lung și stăruitor, în timp ce mâna cu care îl ținea pe Justin tremura ușor.

– Vă apreciez îngrijorarea, domnul locotenent, dar mă tem că sunt de acord cu Justin.

– Fotografiați banii, interveni Caine. Și urmăriți-l după ce Rena e în siguranță. Dumnezeule, cât mi-ar plăcea să îl urmăresc chiar eu în justiție, adăugă el mormăind sălbatic.

– Atunci ar fi bine să sperați că va fi judecat doar pentru răpire și șantaj, nu pentru crimă, adăugă cu cruzime locotenentul Renicki. O va ține în viață până primește banii. După aceea, nimeni nu poate ști. Ascultă, Blade, continuă el, pierzându-și răbdarea. Nu îți place

să ai de-a face cu poliția, probabil pentru că ai avut probleme cu ani în urmă, dar e mult mai înțelept să ai de-a face cu noi, decât cu el, spuse el, arătând spre telefon.

Cu un gest inconștient, Justin își trecu mâna peste coaste. Nu, își zise el, nu avea încredere în poliție. Amintirea acelor întrebări nesfârșite în timp ce rana i se vindeca era întipărită în mintea lui. Poate că făcea o greșeală. Poate că trebuia... Degetele îi înghețară brusc. Cicatrice. Nici o cicatrice!

– Oh, Doamne, murmură el, coborând privirea spre mână. Oh, Doamne, Dumnezeule!

– Ce este? Anna stătea lângă el, cu degetele înfipte în brațul lui.

Încet, își întoarse privirea spre ea.

– O fantomă, șopti el. Apoi își alungă groaza, privindu-l pe locotenentul Renicki. La telefon Serena încerca să îmi spună ceva. A spus „nici o cicatrice". Bărbatul pe care l-am ucis în Nevada m-a înjunghiat. Serena știe povestea.

Locotenentul se îndrepta deja spre telefon.

– Vă amintiți numele lui?

Justin râse cu tristețe. Puteai uita vreodată numele celui pentru a cărui ucidere ai fost judecat?

– Charles Terrance Ford, răspunse el. Avea o soție și un fiu. Ea aducea băiatul în fiecare zi la tribunal. Avea ochi albaștri, își aminti Justin. Ochi albaștri palizi și confuzi. Simți un val de greață care amenință să îl înghită.

– De data asta bea, îi ordonă Caine, punându-i în mână un pahar de coniac.

Uitându-se la pahar, Justin clătină din cap.

– Cafea, mormăi el și se duse în bucătărie.

Dar nu putea să gândească. Punându-și palmele pe tejghea, încercă să-și limpezească mintea. Degeaba, realiză el. Simțea aceeași neputință furioasă pe care o simțise cu atât de mult timp în urmă în celula aceea strâmtă.

Şaptesprezece ani, îşi zise el. Dumnezeule, avusese la dispoziţie şaptesprezece ani ca să-l urască. „Ce îi va face Serenei din cauza mea?"

– Dacă doar asta bei, atunci bea, spuse Caine aspru, împingându-i ceaşca de cafea peste tejghea.

Şi-o amintea pe Serena stând acolo chiar în dimineaţa aceea, cu ochii râzând la el în timp ce el se obişnuia cu gândul că ea crescuse fără ca el să observe.

– Ştiam, spuse Justin încet, uitându-se la cafeaua neagră. Ştiam că cineva e pe urmele mele. Ştiam că nu e în siguranţă, dar nu am obligat-o să plece.

Caine se lăsă cu toată greutatea în scaun.

– O ştiu pe Rena de când s-a născut, am iubit-o în tot acest timp. Nimeni, absolut nimeni nu o poate obliga să facă ceva.

– Eu aş fi putut. Justin luă cafeaua şi bău pe nerăsuflate. Tot ce aveam de făcut era să merg cu ea.

– Iar el te-ar fi urmărit.

Justin puse cana jos cu zgomot.

– Da. Mânia îi limpezi mintea şi îi risipi senzaţia de greaţă din gât. O voi aduce înapoi, Caine, spuse el cât se poate de calm. Nimic nu mă va putea împiedica să o aduc înapoi.

– Îl cheamă Terry Ford, spuse locotenentul Renicki intrând în cameră şi îndreptându-se spre filtrul de cafea. A rezervat un bilet de avion din Vegas acum cinci zile, cu destinaţia Atlantic City. Vom avea o descriere curând. Verificăm toate hotelurile, motelurile, apartamentele, casele închiriate pe plajă, dar nu ştim dacă o ţine în oraş. Nu m-aş baza că a închiriat o cameră pe numele lui, adăugă el, luând recipientul cu zahăr. Mama lui s-a recăsătorit în urmă cu aproximativ trei ani. Încercăm să dăm de ea.

Era bine să aibă ceva solid cu care să lucreze – nume, feţe. Cu un mormăit satisfăcut, locotenentul Renicki se aşeză în faţa lui Caine.

– Îl vom prinde, promise el. Ar trebui să încercați să vă odihniți amândoi, îi sfătui el. Probabil nu va mai suna până mâine-dimineață. Când nici unul din ei nu răspunse, locotenentul oftă. „Familia știe să strângă rândurile", reflectă el. Bine, domnule Blade, spuneți-mi ce aranjamente ați făcut ca să strângeți banii?

– Banii vor fi la mine în birou la ora opt.

Locotenentul Renicki ridică sprâncenele stufoase, apoi le coborî la loc.

– Nu ați avut probleme să strângeți o asemenea sumă de bani?

– Nu.

– Bine, lui spuneți-i de ora nouă. Așa vom avea timp să îi fotografiem în biroul dumneavoastră. Astfel, dacă ne scapă, vom putea pune mâna pe el când începe să îi folosească. Aș vrea să vă mai gândiți să ne permiteți să punem un emițător în una dintre valize. Vă pot arăta cât de bine poate fi ascuns. Nu uitați, adăugă el înainte ca Justin să poată spune ceva, principala noastră preocupare e aceeași ca a dumneavoastră. Să o aducem înapoi pe domnișoara MacGregor în siguranță.

Pentru prima dată, Justin observă oboseala din ochii locotenentului. Își dădu seama că polițistul nu mâncase și nu dormise, la fel ca el. În majoritatea situațiilor, ar fi avut încredere în acei ochi.

– Mă voi gândi, spuse el într-un final.

Locotenentul încuviință doar din cap și dădu pe gât restul de cafea.

La ora șase dimineața telefonul sună din nou. Anna și Daniel se treziră din ațipeala de pe canapea. Alan se îndreptă în scaunul în care petrecuse noaptea, treaz și agitat. Caine se opri în ușa bucătăriei unde se întorcea cu încă o cană de cafea. Mâna lui Justin se repezi către receptor. Se uitase fix la telefon mai bine de o oră.

– Blade.

– Ai banii?

– Îi voi avea la ora nouă.

– E o benzinărie la două străzi de hotel pe partea dreaptă. Să fii în cabina telefonică de acolo la nouă şi un sfert. Te voi suna.

Terry puse jos receptorul, atât de tensionat încât aproape dărâmă măsuţa. Nu reuşise să doarmă nici chiar după ce Serena se oprise din plâns. Nu ar fi trebuit să îl poată face să îi pară rău de ea, îşi zise el, frecându-se la ochi cu podul palmei. La urma urmei, ce fel de femeie era dacă trăia cu un criminal?

Mama lui ar fi spus că era o vagabondă, dar el simţise ceva la ea. Avea clasă, îşi zise Terry, întinzându-şi muşchii ţepeni şi dureroşi. Arăta stilată chiar şi în blugi şi pulover când deschisese uşa. Iar seara trecută... Terry suspină, uitându-se spre uşa de la dormitor. Noaptea trecută arătase atât de mică şi neajutorată când se ghemuise pe pat şi plânsese.

Îi părea rău că trebuise să o sperie astfel, dar ea era cea mai bună armă pe care o putea folosi împotriva lui Blade. Nu ar fi trebuit să se încurce cu un gunoi ca el de la bun început, îşi reaminti Terry. „L-aş ucide dacă aş putea", îşi zise el, dar ştia că nu avea curajul. Amplasarea unei bombe într-o clădire era un lucru complet diferit de a scoate un cuţit sau o armă împotriva unui om. Bomba era la distanţă, şi era forţat să recunoască faptul că, probabil, nu ar fi avut tupeu să o detoneze. Dar ameninţarea. Oh, satisfacţia de a-l putea face pe cel care îi ucisese tatăl să tremure în pantaloni. Apoi avea să primească banii, şi fiecare dolar pe care îl va cheltui avea să fie o răzbunare pe Justin Blade. O auzi pe Serena mişcându-se şi se ridică să vadă ce făcea.

Era dezgustată de ea însăşi. Ce bine îi făcuse plânsul în afară de a-i provoca durere de cap şi ochi umflaţi? Trebuia să plănuiască o cale de scăpare, nu să se bălăcească în autocompătimire. Braţul care era prins de capul patului o durea şi o furnica din cauza circulaţiei proaste

a sângelui. Mișcându-se pe pat, încercă să îl frece ca să pună sângele în mișcare. „Gândește!" își ordonă ea. „Întotdeauna există o cale de scăpare."

Când se deschise ușa camerei, întoarse capul. Serena observă urma de regret din ochii lui Terry când se uită la ea. „Doamne, probabil că sunt demnă de milă", își spuse ea obosită. „Atunci folosește-te de asta, Rena! îi ordonă nerăbdător o voce. „Pune-ți mintea la contribuție."

Dădu voie fricii să iasă din nou la suprafață, agățându-se cu disperare de forța ei interioară.

– Te rog, mă dor brațele. Cred că mi le-am sucit peste noapte.

– Îmi pare rău. Rămase indecis în mijlocul camerei. Îți pregătesc micul dejun.

– Te rog, spuse ea repede înainte ca el să plece. Dacă aș putea... dacă aș putea sta pe scaun. Mă dor toate de la cum stau întinsă. Unde aș putea să plec? întrebă ea, scâncind ușor când el ezită. Ești mult mai puternic decât mine.

– Uite, te iau cu mine în bucătărie. Dacă încerci ceva, te aduc înapoi și îți pun căluș la gură.

– Bine, dar te rog, lasă-mă să mă ridic o vreme.

Terry scoase cheia din buzunar și descuie cătușele. Serena își înăbuși impulsul de a fugi, știind că n-ar fi ajuns mai departe de ușă. Prinzând-o de braț, o conduse rapid prin apartament.

Jaluzelele erau trase. „Aș putea fi și în Alaska", își zise ea frustrată. „Dacă aș reuși să fug, în ce direcție ar trebui să o iau? Oare are mașină? Probabil că are – cum altfel m-a adus până aici? Dacă aș putea pune mâna pe chei..."

– Stai jos, îi spuse el și o împinse pe scaunul șubred de la masa din bucătărie. Repede, îngenunche și puse cătușele în jurul gleznei ei și al piciorului mesei. Dându-și la o parte părul din ochi, se ridică. Îți aduc niște cafea.

– Mulțumesc. Privirea ei scrută repede încăperea, căutând o armă la îndemână.

– Până diseară scapi de aici, îi spuse Terry, turnându-i cafea fără a-și lua ochii de la ea. Deja adună banii. Aș fi putut cere probabil de două ori mai mult.

– Nu te vor face fericit.

– Dar îl vor face pe el nefericit, contracară Terry. Asta contează.

– Terry, îți risipești viața în felul acesta. Arăta atât de tânăr, își zise ea. Prea tânăr să fi adunat atâta ură în el. Ți-ai folosit mintea să plănuiești totul așa cum ai făcut-o. Mintea și abilitățile. Ai putea să îți folosești mintea în scopuri mult mai bune. Dacă îmi dai drumul acum, te-aș putea ajuta. Fratele meu...

– Nu vreau ajutorul tău, rosti el printre dinți. Îl vreau doar pe Blade. Vreau să se târască în genunchi.

– Justin nu se va târî, spuse ea obosită.

– Domniță, l-am auzit la telefon. S-ar târî până în iad și înapoi pentru tine.

– Terry...

– Taci! îi strigă el, amenințând să își piardă cumpătul. Mi-am petrecut toată viața plănuind cum să îl fac pe Blade să plătească. A trebuit să îmi privesc mama cum strânge cureaua și cum lucrează într-o bodegă slinoasă, în timp ce el se tot îmbogățea, în loc să putrezească într-o celulă. Am dreptul la bani și îi voi avea.

Resemnată, Serena coborî privirea spre masă.

– Uite, îți pregătesc ceva de mâncare. Ți-e foame?

Dădu să nege, apoi își dădu seama că avea să o închidă înapoi în dormitor. Astfel, încuviință ușor din cap, ferindu-și fața în timp ce încerca să se gândească.

Auzindu-l cotrobăind prin dulap, îndrăzni să dea din picior, ca să testeze rezistența. Trebuia să riște. De data asta, când urma să-i scoată cătușele de la gleznă, avea să lupte. Cu puțin noroc, l-ar fi putut lua prin surprindere suficient cât să ajungă afară și să atragă

atenția cuiva. Dacă ar fi cineva destul de aproape să o audă strigând...

Când ridică din nou privirea, Terry ținea în mână o tigaie mare din fontă. Fără să stea pe gânduri, Serena gemu și alunecă încet către podea.

– Hei! Alarmat, se repezi spre ea, lăsând tigaia lângă ea, încercând să o ridice de umeri. Ce este? întrebă el. Ți-e rău?

– Mă simt slăbită, spuse ea abia auzit, în timp ce apucă mânerul tigăii. Se lăsă moale până când fața lui se aplecă asupra ei. Folosindu-și toată forța, îl izbi cu tigaia în cap din lateral.

Tânărul căzu ca un bolovan.

La început, Serena rămase nemișcată, încercând să își recapete suflul după ce el se prăvăli cu toată greutatea peste ea. Apoi se îngrozi o clipă la gândul că îl omorâse. Zbătându-se, ieși de sub el și îi verifică pulsul.

– Slavă Domnului, murmură ea simțind bătăile.

Rapid, se întinse până când reuși să îi bage mâna în buzunar după cheie. Mama lui era cea care ar fi meritat acea lovitură, își spuse ea când se eliberă. Bietul băiat nu avusese nici o șansă.

Ridicându-se, își evaluă opțiunile. Putea să o ia la fugă, dar atunci probabil el și-ar fi revenit și ar fi dispărut. Nu, mai întâi trebuia să se asigure că el nu putea să plece.

Serena puse cătușele în buzunarul din spate al blugilor, apoi începu să îl târască spre dormitor. Nu era masiv, dar când porni să traverseze camera de zi, aplecată și trăgându-l de umeri, descoperi că nu prea mai avea forță. Când reuși să îl treacă de ușă, deja respira cu greutate și era leoarcă de transpirație.

Sprijinindu-se de cadrul ușii, își dădu seama că nu îl putea urca pe pat. În schimb, îl lăsă întins pe podea, prins cu cătușele de pat.

Se îndreptă spre telefon împleticindu-se de moleșeală. Își dădu seama că nu mâncase mai nimic de două zile. Avea să aștepte, își spuse ea, scuturându-și capul pentru a-și limpezi gândurile. Nu avea de gând să leșine acum. Luă repede telefonul și formă numărul.

După un duș rapid, Justin își schimbă hainele și se întoarse în camera de zi. Anna îl îndemna pe Daniel să mănânce, deși ea nu se atingea de mâncarea din farfurie. Ridică privirea când intră Justin.

- Vom lua cina în familie în seara asta, îi spuse ea cu un zâmbet curajos. Renei îi plac fasoanele.

Justin observă că avea lacrimi în ochi.

Pentru prima dată de când o cunoștea, Justin se îndreptă spre ea și o îmbrățișă.

- Coboară și vorbește cu bucătarul. Va pregăti absolut orice dorești.

Simți cum tremură, înfigându-și degetele în spatele lui.

- Așa voi face. Să ai grijă, șopti ea. Ai grijă, Justin. Când sună telefonul, Anna tresări, apoi se îndepărtă. Chipul ei era o mască de stăpânire de sine. Nu trebuia să sune din nou.

- Probabil vrea să se asigure că e totul în ordine. Cu tâmplele zvâcnind, Justin ridică receptorul. Blade.

- Justin.

- Serena! O auzi pe Anna tresărind în spatele lui. Ești bine?

- Da, da, sunt bine. Justin...

- Ești sigură? Nu ți-a făcut nimic? Nu credeam că te va lăsa să suni din nou.

Ea își stăpâni nerăbdarea și vorbi încet.

- Nu a avut încotro, îi spuse ea. E inconștient și încătușat de pat.

- Poftim? Caine îl apucă de braț, dar Justin îl alungă. Ce-ai spus?

– Am spus că l-am lăsat inconștient și l-am legat de pat.

Simți un fior pe care nu îl recunoscu. Era ușurare. Ieși la suprafață într-o izbucnire în râs.

– Numai Dumnezeu știe de ce mi-am făcut griji pentru tine, spuse el, lăsându-se pe canapea. Ridicând privirea, văzu patru perechi de ochi nerăbdători. L-a lăsat inconștient și l-a legat de pat.

– E o adevărată MacGregor! explodă Daniel și o îmbrățișă pe Anna. Cu ce l-a lovit?

– Tatăl meu se aude? întrebă Serena.

– Da. Întreabă cu ce l-ai lovit.

– Cu o tigaie de fontă. Își dădu seama că îi tremurau picioarele și se așeză pe podea.

– O tigaie, transmise Justin.

– Asta-i fetița mea! Daniel o sărută pe Anna cu pasiune, apoi își lăsă capul pe umărul ei și plânse.

– Justin, ai putea veni după mine? întrebă Serena. Am avut o noapte îngrozitoare.

– Unde ești?

– Nu știu. În timp ce se instala reacția, își ascunse fața în genunchi. „Nu ceda", își spuse ea. „Nu ceda tocmai acum." Îl auzea pe Justin strigând-o prin receptor și își înghiți lacrimile. Așteaptă o clipă, să trag jaluzelele și să văd dacă recunosc ceva. Vorbește-mi, îi spuse ea, ridicându-se. Continuă să îmi vorbești.

– Toată familia ta e aici, spuse el, recunoscând începutul de isterie din vocea ei. Mama ta vrea să organizeze o cină în seara asta. Ce ți-ai dori?

– Un cheeseburger și un galon de șampanie. Cred că sunt în estul orașului, lângă plajă. Văd niște case de lemn mai jos. Nu am fost niciodată în zona asta. Își mușcă adânc buza, ca să nu-și lase vocea să cedeze. Pur și simplu nu știu unde sunt.

– Dă-mi numărul de telefon, Serena. Îl vom urmări. Justin îl notă repede în timp ce ea îl dicta. Vin imediat, rezistă.

– Rezist, nu-ți face griji. Lumina care năvăli în cameră o ajuta. Dar grăbește-te. Spune-le tuturor că sunt bine, să nu își facă griji.

– Serena, te iubesc.

Lacrimile se făceau din nou simțite.

– Vino și arată-mi, spuse ea înainte să închidă.

Justin îi înmână un bilet locotenentului Renicki.

– Aflați unde este.

Încuviințând din cap, locotenentul formă un număr.

– L-a doborât cu o tigaie zici? Râse scurt și apreciativ. E o femeie deosebită.

– Este o MacGregor, îi spuse Daniel, apoi își suflă nasul zgomotos.

– O căsuță din lemn în estul orașului, spuse locotenentul Renicki după câteva minute și se îndreptă spre ușă. Veniți? îl întrebă pe Justin.

Justin îl privi blajin.

– Venim toți.

Serena stătea în prag cu ușa deschisă, deși tremura în aerul răcoros al dimineții. Trecuseră mai puțin de 24 de ore, realiză ea. Se simțea de parcă trecuseră zile întregi de când nu mai văzuse lumina soarelui. Iarba era încă umedă de la ploaia de peste noapte. Cum de nu observase niciodată câte culori existau într-o picătură de apă de pe un fir de iarbă?

Apoi văzu mașinile. Asemenea unei procesiuni, își zise ea și îi veni din nou să plângă. Nu, nu avea să îl întâmpine pe Justin cu lacrimile curgându-i pe obraji. Își îndreptă umerii, ieși pe verandă și așteptă.

Justin opri în fața a două mașini de poliție. În următoarea secundă ieși din mașină și fugi către Serena.

– Serena. O îmbrățișă, ridicând-o de la pământ și strângând-o la piept. Cu fața ascunsă în gâtul lui, îl auzi

rostindu-i numele din nou și din nou. Ești bine? întrebă el, dar înainte ca ea să îi poată răspunde, buzele lui se năpustiră peste ale ei.

Tremura, își dădu ea seama și îl strânse mai tare. Ca să îl liniștească, își canaliză toată iubirea și căldura în sărut.

- Ești înghețată, murmură el, simțindu-i pielea rece sub palme. Ia jacheta mea. Când dădu să se dezbrace, Serena îi prinse fața în mâini.

- Oh, Justin, șopti ea și îi mângâie ridurile de oboseală de pe față. Prin ce te-a făcut să treci?

- Lasă-mă să o văd. Daniel o prinse de umeri, apoi îi mângâie obrajii cu mâinile sale mari. Deci, l-ai doborât cu o tigaie, nu, fetițo?

Văzându-i ochii roșii, îl sărută fierbinte.

- A fost la îndemână, îi răspunse ea. Să nu-mi spui că ți-ai făcut griji pentru mine, spuse ea de parcă asta ar fi fost o insultă.

- Sigur că nu. Pufni zgomotos. Fiica mea își poate purta singură de grijă. Mama ta, ea a fost îngrijorată.

Locotenentul Renicki o privi pe Serena trecând de la un membru al familiei la altul. Intenționa să îl supravegheze pe Justin când aveau să îl scoată pe Terry Ford.

- Vom avea nevoie de o declarație de la dumneavoastră, domnișoară MacGregor, spuse el, apropiindu-se degajat de Justin.

- Nu acum.

Acesta încuviință răspunsul lui Justin cu un semn din cap.

- Ați putea veni la secție mai târziu, după ce vă odihniți. Îl simți pe Justin încordat și, pregătindu-se, privi cum Terry Ford era adus de doi ofițeri în uniformă. Calm, domnule Blade, murmură el. Doamna a trecut prin destule într-o singură zi.

Terry înălță capul. Justin își amintea ochii. Ochii palizi și neliniștiți pe care îi văzuse în fiecare zi la tribunal.

Nu avea mai mult de trei ani, își zise Justin. Un bebeluș. Simți mâna Serenei strângând-o pe a sa, iar furia i se risipi. Condus către mașină, Terry continuă să îl privească pe Justin peste umăr.

– Îmi pare rău pentru el, murmură Serena. Atât de rău.

Justin o cuprinse în brațe.

– Și mie.

– Oamenii mei vor percheziționa casa, spuse locotenentul Renicki scurt. Vă rog să veniți la secție când puteți, domnișoară MacGregor.

– Haide, să ducem fata acasă, spuse Daniel și făcu un pas spre ea.

– O duce Justin. Anna îl prinse de braț și îl conduse către cea de-a doua mașină de poliție. Restul ne întoarcem și punem la punct cina.

– Nici măcar nu are pantofi în picioare, observă Daniel, împins în mașina de poliție.

– Va fi bine, comentă Alan, așezându-se pe locul din față. Își dădu seama că era lihnit de foame.

– Sigur, va fi bine, îi ține isonul Caine, apoi se aplecă spre urechea tatălui său. Îți cumpăr un trabuc dacă pleci în liniște.

Daniel își întoarse privirea spre soția sa și se așeză.

– Va fi bine, decise el.

– Haide. Justin închise nasturii jachetei de pe Serena până la gât. Te duc înapoi.

– Să ne plimbăm pe plajă. Își trecu brațul în jurul taliei lui. Am nevoie de o plimbare.

– Ești desculță, remarcă el.

– E cel mai plăcut mod de a te plimba pe plajă. Nu ai dormit, comentă ea când traversară nisipul.

– Nu. Dar se pare că aș fi putut să dorm liniștit.

Își dori să o strângă din nou la piept, să se asigure că era reală. Îmbrățișând-o ușor pe după umeri, o sărută pe creștetul capului.

– Nu mi-a plăcut să îl rănesc, spuse ea. Dar nu aveam de unde să știu cum avea să reacționeze când te întâlnea față în față. A strâns atâta ură băiatul acela, Justin. E atât de trist!

– I-am luat ceva vital din viață. El a luat ceva vital din viața mea. Se opri, ținând-o strâns, uitându-se către mare. Sunt surprins că a cerut atât de puțini bani.

– Puțini? Serena ridică o sprânceană. În majoritatea caselor, două milioane sunt destul de mulți bani.

– Pentru ceva neprețuit? Îi luă fața în mâini, apoi o sărută, după care, înfiorat, o trase mai aproape și îi devoră buzele. Serena. Gura sa îi exploră fața, întorcându-se din nou la buzele ei. Nu eram sigur dacă am să te mai văd vreodată. Nu mă gândeam decât la ce ți-ar fi putut face – la ce aveam să îi fac eu după ce îl găseam.

– Nu mi-ar fi făcut rău. Violența bolborosea din nou în lăuntrul lui, iar ea i-o calmă cu mâinile și cu buzele. Motivul pentru care mi-a fost atât de ușor să scap a fost acela că nu îmi voia răul.

– Nu, eu eram...

– Justin. Ajunge! Îl trase după ea și ochii începură să-i scapere de furie. Nu tu ai provocat asta; nu voi sta să te ascult cum încerci să te învinovățești. Ce s-a întâmplat azi a început cu mult timp în urmă, cu băutură și bigotism. Acum s-a terminat. Nu te mai gândi.

– Mă întreb de ce mi-a fost dor să te aud strigând la mine, murmură el, trăgând-o din nou mai aproape.

– Masochistule. Știi – spuse ea, îmbrățișându-l o clipă – am avut timp să mă gândesc la relația noastră.

– Oh?

– Da, cred că trebuie să redefinim regulile de bază.

Confuz, o îndepărtă de lângă el.

– Nu știam că avem așa ceva.

– Mă gândeam. Se îndreptă către mare, apoi, simțind că apa era rece, se retrase din nou.

– Și? Prudent, o apucă de umeri și o întoarse cu fața spre el.

– Și nu cred că situația actuală este foarte practică.

– În ce sens?

– Cred că ar trebui să ne căsătorim, spuse ea foarte degajat.

– Să ne căsătorim?

Gânditor, Justin o privi fix. Stătea desculță pe nisipul rece, purtând o jachetă cu câteva mărimi prea mare, cu părul încâlcit și ciufulit, spunându-i calm că ar trebui să se căsătorească. Cu o oră în urmă pusese la pământ un răpitor cu o tigaie de fier. Nu era, își dădu el seama, așa cum își imaginase. Își imaginase că avea să o ceară el când se aflau într-o încăpere slab luminată, caldă și împrospătată de iubire.

– Să ne căsătorim? repetă el.

– Da, am auzit că oamenii încă mai fac asta. Sunt dispusă să fiu rezonabilă.

– Chiar așa? Încuviință din cap, întrebându-se ce punea la cale.

– Întrucât e sugestia mea, vom decide în felul tău. Căutând în buzunar, scoase o monedă.

Justin râse și se întinse să i-o ia.

– Serena, serios...

– Oh, nu, e moneda mea, eu arunc. Cap, ne căsătorim, pajură, nu ne căsătorim. Înainte ca el să apuce să mai spună ceva, ea aruncă moneda în aer, apoi o prinse. O trânti pe dosul palmei și apoi i-o întinse să o vadă. Cap.

Justin se uită la ea. Vârându-și mâinile în buzunare, Justin ridică privirea spre ea.

– Se pare că am pierdut.

– Așa se pare. Serena puse moneda cu două capete înapoi în buzunar.

– Ce-ai zice de două din trei?

O scânteie de mânie îi lumină ochii.

– Ia-ți gândul, îi spuse ea și porni peste nisip. Chiui scurt când Justin o ridică în brațe. Dacă tu crezi că te poți eschiva, adăugă ea, apoi suspină de plăcere când el o aduse la tăcere.

– Nu mă eschivez niciodată, promise el, mușcându-i buza în timp ce o purta înapoi către mașină. Ia dă-mi să văd moneda aia.

Împreunându-și brațele în jurul gâtului lui, îl privi cu zâmbet în ochi.

– Peste cadavrul meu.